

15 GÜNLÜK SİYASİ GAZETE

Halkın Günüğü

YIL: 2 SAYI: 32 1-16 ARALIK 1998 FİATİ: 250.000 (KDV DAHİL)

KAHROLSUN MİLLİ ZULÜM

YAŞASIN ULUSLARIN TAM HAK EŞİTLİĞİ

HALKLARIN KARDEŞLİĞİ

Hürmek savaş çağrısıdır

Siyasal gerilimin giderilmesinin yöntemlerinden biri de Parti tarihinin incelenmesidir. Parti tarihini incelemenin ne denli önemli olduğunu Mao Zedung yoldaş şu şekilde ifade eder:

"Çin devriminin tarihsel derslerini öğrenmek, 'gelecektekileri önlemek için geçmişteki hatalardan ders almak, hastayı kurtarmak için, hastalığı tedavi etmek', 'önceki arabanın devrilmesini arkadaki araba için bir uyarı saymak' üzere ortak Marksist-Leninist ideoloji üzerinde, bütün Partiyi uyumlu bir aile gibi, çelik gibi birleştirmek, Japonya'ya Karşı Direnme Savaşı'nda tam bir zafer kazanmak ve Çin halkının tam kurtuluşu uğruna savaşmak üzere; Çin Komünist Partisi Altıncı Merkez Komitesi, Genişletilmiş Yedinci Genel Toplantısı bu on yıl içindeki bazı Parti sorunları üzerine ve özellikle Dördüncü Genel Toplantısı'ndan Zunyi Toplantısı'na kadar, Merkezi önderliğin politikası üzerine, resmi sonuçların ortaya konmasını, yararlı ve gerekli görmüştür." (Partimizin Tarihindeki Bazı Meseler Üzerine Karar adlı makaleden.)

Parti tarihinin incelenmesine vurgu yapan Mao Zedung, gerçekten de oldukça haklıdır. Zira iktidara yürüyen bir partinin, devrimci savaşın yolunu açacak olan ılgı tüm tarihsel deneyimlerin senteziyle elde etmesi mümkündür. Aksi takdirde tarihsel bilinci zayıflamış ve yorumlama kabiliyeti dumura uğramış bir partinin dağılması, çürümesi ve hatta yok olup gitmesi kaçınılmaz olur. Ki bu, burjuvaziye hizmetin en büyük ve en acı şeklidir. Ve acıdır ki, zengin bir tarihsel mirasımız olmasına rağmen saflarımızda tarihe karşı bir ilgisizliğin olduğunu da görmek mümkün. Bu ilgisizliği kırmak ve tarihsel deneyimlerden faydalanmak üzere son dönemlerde olumlu girişimler olsa da, bu noktada ki yoğunluğu artırmak gerekir. Aksi takdirde çarpık bir tarih anlayışıyla inkarcılığa ya da abartılı bir tarih anlayışıyla kendini kandırmacılığa düşebiliriz.

Tarihte öylesi anlar vardır ki dönüm noktalarını ifade ederler. Bu Çin Komünist

Partisi'nin 1935'deki Zunyi Konferansı ve TKP(ML)'nin TIKP'ten kopuşu gibi olumlu anlamda tarihsel dönüm noktaları olabileceği gibi olumsuz da olabilir. Tarihte bunun da örnekleri çoktur. Ki 22 Kasım 1986'da gerçekleşen ve yedinci Konferans delegesi dokuz yoldaşın kahramanca bir direniş sonrası can vermesiyle sonuçlanan Hürmek Çatışması da bu örneklerden biri sayılabilir. Hatta öyle bir çatışmadır ki Hürmek, Partimiz açısından olumluya evrilebilecek bir kesiti, tamamen tersine çevirmiş ve Partimizdeki krizi daha bir derinleştirmiştir. Çünkü 2. Merkez Komitesi'nin yaratmış olduğu tahribatlardan ötürü zaten kaotik bir süreç yaşayan Partimiz TKP(ML) daha bir ciddi kaotik süreçte girmiş ve nitekim kısa bir süre sonra Parti ve güçleri DABK ve KONFERANS şeklinde ikiye bölünmüştür. Oysa şehit düşen delege yoldaşların her biri çok yönlü gelişiminin yanısıra bir alanda çok daha ustalaşmış ve her birinin yeteneklerinin yanyana gelmesiyle komple bir örgüt oluşturmaya düzeyde yetenekli; devrimci savaşın çeşitli sahalarda sınırlanmış ve kendini kabul ettirmiş yiğit kadrolardır. Ve hepsi de Parti düşmanı 2. Merkez Komitesi'nin oportünist ya da revizyonist düşüncelerine şu veya bu biçimde tavır almış; bu "önderlik" 5. Toplantısında o kötü ünlü Kara Kitap'ı yazarken, onlar hem düşmana karşı savaşmış ve hem de oportünist ve revizyonist düşüncelere karşı sayısalca yazı yazmışlardır. Yani sözün özü, bu yoldaşların kahlaçağı bir konferans ciddi bir atılım olacaktı her şey tersine dönmüş ve Parti her ne kadar sonraları 2. Merkez Komitesi'ni altetmiş olsa da ciddi yaralar almıştı.

Devrimci savaşımızın bir çok alanında kendisini ispatlamış olan bu yoldaşlar, gün boyu süren çatışmada ideolojik sağlamlığın en cisimleşmiş ifadesini bizlere bırakarak aramızdan ayrılmışlardır. Ne ki onların bıraktığı bu mirasın özüne uygun

hareket edememiş ve onca emek vermiş olan bu değerli yoldaşların kaybedilmesi ni dahi doğru düzgün sorgulayamamıştık. Dokuz can, dokuz yürek bir beden olup HÜRMEK diye bir tarih yazarken, biz, çatışmadan tek kurtulan kişinin nasıl kurtulduğunu dahi çözemeyecektik; bu yönlü düşünmeyecektik. Oysa çatışmadan tek kurtulan kişi on yıllık bir zaman sonrasında, kızıl çekicimizin altında tarihe Ajan Nihat diye geçene kadar, Partimize bir çok darbe daha vurmuş ve Hürmek'te olduğu gibi nice yiğit yoldaşımızı alçakça hançerlemiştir. O gün yoldaşlarımızı hançerleyerek Partimiz'in bölünmesine sebebiyet veren Ajan Nihat, yıl 1994'e geldiğinde Pragmacı-Makyavelist Hizip'iinde sağlamış olduğu karışık ortamdan faydalanarak bir kez daha fonksiyonunu oynayacak ve objektif olarak hizibin bölücü faaliyetleriyle birlikte Parti'yi bölmeyi başaracaktır.

Teslimiyete ve ihanete yanıtımız olan ve aynı zamanda büyük, karmaşık ve şiddetli bir sürecin cisimleşmiş ismi olan Kardeşlen Harekatımızın açığa çıkardığı bu gerçeklik, bizlere tüm siyasal ve örgütsel süreçleri sorgulamamızı ve analiz yönteminde ustalaşmamızı emretmektedir. Ki analiz yönteminde ustalaştığımız ölçüde göreceğimiz ki her olumsuzluğun bir de olumlu yanı vardır. Tıpkı bir halk ozanının söylediği gibi, "Küfürde bile iman vardır/Seçebilen gelsin beri." İşte bu kavrayıştan hareketle diyoruz ki, Hürmek bizim için ne kadar acı bir kayıptı olsa, biz biliyoruz ki, Hürmek düşmana, oportünizme ve revizyonizme karşı savaş çağrısıdır. Biz biliyoruz ki, Hürmek ideolojik donanım, siyasal kapasite ve örgütsel yetenek demektir. Bu üçünün birleştiği noktada ise düşmanın hedefi demektir. Çünkü bu üçünün birleşip doruğa çıktığı nokta güçlü bir önderlik ve güçlü önderliğin etrafında tesis olmuş birlik ve bütünlük demektir. Ki bir siyasal Parti için ideoloji,

program ve genel siyasi çizgi üzerine şekillenmiş birlik ve bu birliğin iktidar savaşımında ideolojik, siyasi, askeri ve örgütsel olarak devrimci savaşın önünü açan, onu geliştiren bir önderlik kilit bir sorun demektir. Hürmek bütün bunları bizlere öğrettiği için çok daha dirayetli ve çok daha güçlüyüz. Çok kayıplar verip, çok badireler atlatabiliriz. Lakin ne istediğimizi ve hangi noktaya yönelmemiz gerektiğini çok daha iyi biliyoruz. Çünkü Kongre Hazırlık Konferansımız bazı gerçekleri çözümlemiş ve anlamamız için bu gerçekleri özlu bir şekilde sunmuştur.

Buna göre;

"Yarı-sömürge, yarı-feodal sosyo-ekonomik yapıya sahip olan ülkemizde, MLM'yi şaşmaz eylem klavuzu olarak kavrayan Partimiz, Demokratik Halk Devrimi-Sosyalizm ve yüce Komünizm ülküsünden hiç bir şart altında taviz vermeyecektir.

-Burjuvazinin hiç bir girişimi ve mücadelesi, Partimizi DHD-Sosyalizm ve yüce Komünizm mücadelesinden alıkoyamayacaktır.

-DHD'yi gerçekleştirip, Demokratik Halk İktidarı'nı kurmak hedefiyle yürütülen savaşımızın genel çizgisi olan Halk Savaşı Stratejisi, bu devrim sürecinde, üç büyük silahımızın (Komünist Partisi-Kızıl Ordu ve Halkın Birleşik Cephesi'nin) amacımıza ulaşmak için çok yönlü çözümlenmesi ve en etkin kullanımının açık ifadesi durumundadır.

-Düşmanla aramızdaki çizgiyi netleştir-meliyiz.

-Partimiz saflarında düşmana hizmetin yeri yoktur.

-Savaş realitesini ve bu realitenin getirdiği görevleri kabullenmek ve üstlenmek bizim görevimizdir.

-Devrimci savaşımızın hayatımızın her alanını kapsadığı unutulmamalıdır."

İşte bu yüzden güçlüyüz.

TKP(ML) Dava Tutsakları

Sağmalcılar

Gerilla savaşına katılmak ve destek vermek boynumuzun borcudur

Faşist diktatörlük, kuruluşundan günümüze dek halklarımız üzerinde baskı ve katliamlarını sürdürmüştür. Bu baskı ve saldırılarını son dönemlerde daha da artırdı. Kırklarda yükselen gerilla savaşından aldığı darbelerle ve kentlerde gelişen halk muhalefetiyle yükselişle çıkmaza sürüldü.

Çete devletinin beslediği kimi mafya ve çete gruplarının, halkın karşısında teşhir olup, bir bir açığa çıkmaları devletin prestijinin zayıflamasına, geri kitlelerin kendisine olan güveninin sarsılmasına neden oldu.

Düşman kaybolan prestijini kazanmak, kitle desteğini sağlamak için, kendi beslemeleri olan ayak işlerinde kullandığı kimi mafya ve çete gruplarından açığa çıkan bir kaç kişiyi sözde tasfiye dip prestijini kurtarma telaşına kapıldı (Bunu yaparken kirli işlerini

yürütecek yeni beslemelerini devreye soktuğu da gizlenemez bir gerçektir.). Ardından ise gerek ulusal harekete, gerekse de diğer devrimci hareketlere yönelik topyekün bir saldırı hareketi başlatıldı.

Bu saldırı hareketi, PKK Genel Başkanı A. Öcalan'ın İtalya'ya gidişiyi daha da boyutlandı. Psikolojik savaşın bütün çirkefliliği ortaya döküldü. Burjuva gazete ve televizyonları, İtalya'yı karalama kampanyasına apolitik, ahlaki değerlerden yoksun haberlerle güç vermektan kaçınmadılar. Öyleki İtalyanların makamayı çok yedikleri için zeki olmadıklarını, yani gerizekalı olduklarını söyleyecek kadar düzeysizleştirdiler. Gelgelelim ki makamayı az yiyip "zeki olan" Türk politikacıları, A. Öcalan'ı İtalya'dan alıp PKK'yi bitirme rüyalarına dalmakta da geri durmadılar. Ama kazın ayağı hiç de öyle değil-

di. Abdullah Öcalan'ı alamadıkları gibi PKK'yi de bitiremediler. Şaşkına dönen faşist devlet, kuyruk acısıyla HA-DEP ve tüm devrimci-yurtsever güçlere karşı kapsamlı bir saldırı başlattı. Abdullah Öcalan nezdinde ulusal harekete ve ilerici kesimlere yapılan saldırıları protesto etmek için HA-DEP binalarında açlık grevine başlayan binlerce insanı gözaltına alıp tutuklamaya başladılar. Bu gözaltılar sırasında polislerin öncülüğündeki ülkücü çakallar da linç girişimlerinde bulundular. Diyarbakır'da polislerce gözaltına alınan Hamit Çakır işkence sonucu yaşamını kaybetti. Kocaeli'de önce polislerce dövülen, sonra sivil faşistlerce linç edilen emekli öğretmen Metin Yurtsever'de O da işkence sonucu yaşamını yitirenlerden biriydi.

Ote yandan bu baskıları protesto etmek amacıyla esir kamplarında ve

Rusya'da bedenlerini ateşten bir top yaparak düşman mevzilerinde patlayanlar düşmana büyük korku vermişlerdir.

Biz ise faşist saldırılara karşı koymak, düşmanın elli bin kişilik bir orduyla yürüttüğü seferi puskuştirmek, ilerici kurum ve kuruluşlara yapılan baskıları boşa çıkarmak zorundayız. Proletarya Partisi önderliğinde gelişen gerilla savaşına katılmak, destek vermek ve her alanda düşmana güçlü vuruşlar yapmak, şehirlerden kırlara akma perspektifiyle öncü içerisinde örgütlenmek, kurum ve kuruluşlarda aktif bir şekilde yer almak görevimizdir. Bu görevlerimize daha sıkı sarılmak boynumuzun borcudur.

Halkın Günlüğü Okuru

ANKARA

Düşmanın saldırılarına rağmen durum iyidir

ABD emperyalizmi; "Körfez Savaşı" ile sağladığı etkinliğini 1996 yılından itibaren adım adım yitirmeye başlamasından sonra, giderek belirginleşen (kendisini hoşnut etmeyen) güç dengelerini de dikkate alarak, Ortadoğu'yu stratejik çıkarları temelinde yeniden biçimlendirmeye çalışıyor. Türkiye-İsrail ittifakı üzerinden bir bütün olarak bölgeyi daha sıkça denetimde tutmayı hedefleyen bu politikalar; engel gördüğü güçleri geriletmeyi, devrimci dinamikleri bastırmayı ve bu temel ittifaka eklenti olan Ürdün'e Mısır ile Azerbeycan'ı ilave etmeyi, süreç içinde sağlanacak iktidar değişiklikleri ile Irak veya Suriye'yi de dahil ederek daha geniş bir ittifak oluşturmayı içeriyor. Çünkü, ABD'nin Kafkaslar üzerinden Asya-Pasifik'e uzanan geniş bir alanda hakimiyet kurmaya yönelik stratejik politikaları böyle bir ittifakı zorunlu kılıyor.

Israil-Filistin "barış" görüşmeleri, Barzani-Talabani arasındaki sonu gelmez "anlaşma"lara yenilerinin eklenmesi, Suriye'ye yönelik savaş tehditlerinden sonra, bir türlü tamamlanmayan "kitlesele imha" silahlarının denetimine güçlük çıkarıldığı gerekçeyle bir kez daha Irak'a çevrilmesi ve PKK önderliğindeki devrimci Kürt ulusal hareketinin imhasını amaçlayan saldırıların nedeni de budur.

ABD'ye uzaklıkta İsrail ile yaşanan faşist Türk devletinin hem Suriye'ye yönelik saldırıda kullanılmak için gösterdiği olağanüstü çaba, hemde bu komplo boşa çıkarıldığında "PKK'nin kampları Suriye'den Irak'ın güneyine taşındığı" iddiaları ile yeni bir saldırı hedefi belirlenmesi, O'nun ABD'nin Ortadoğu politikalarında vurucu güç olarak sürekli yer tuttuğunu gösteriyor. Elbette bu durum yeni de değil, nedensiz de değil.

Dışta, komşularına karşı küstah ve saldırgan politikalarında bir sıçrama gösteren Türk hakim sınıfları buna paralel olarak içte de, faşist kudurganlığını son kerteye vardırıarak iki yönlü sonuç almaya çalışıyor. ABD'nin Suriye'yi ekonomik ve askeri olarak iyice güçten düşürerek bölgede ciddiye alınır bir güç olmaktan çıkarak başlatmak istediği Ortadoğu'yu yeniden düzenleme planında vurucu güç olarak görev almakta bu kadar istekli oluşlarının iki nedeni var:

Birincisi; ABD'nin kontrolündeki bu saldırıyı "PKK'ye desteği", Hatay ve su sorunu nedeniyle düşman gördüğü Suriye'ye karşı bulunmaz bir fırsat görerek bundan azami şekilde yararlanmak ve bunu KDP ile birlikte Irak Kürdistanı'nda PKK'nin imhası ile tamamlamak.

İkincisi; bununla birlikte, yıllardır yürüttüğü ve dönem dönem daha üst boyutlarda saldırı dalgalarına dönüştürdü-

ğu topyekün savaşını ülke genelinde daha kapsamlı ve vahşice uygulayarak ulusal ve sosyal kurtuluş güçleri başta olmak üzere devrimci hareketi "savaş hali" uygulaması ile ezmek.

Genel Kumay Başkanı başta olmak üzere kuvvet komutanlarının, Jandarma Genel Komutanı ve MGK Genel Sekreteri'nin peşpeşe Emniyet Genel Müdürü'nü "ziyaret" etmeleri bu boyutta bir saldırının hazırlıklarıdır.

Suriye'ye karşı sınırlı bir çatışma ile devreye sokulması hesaplanan "savaş hali" programı; Suriye'nin geri adım atması üzerine uygulamada yaşanacak zorluklar nedeniyle kapsam ve temposu düşürülerek, adım adım ivme yükselten kontrollü haliyle devreye sokuldu. Nitekim, kayıp yakınlarına azgınca saldırılması, HADEP il binalarının basılması, kültür merkezlerinin talan edilmesi, gazete ve dergilerin kapatılması, devrimci basın bürolarının sistemli olarak basılıp yağmalanması, sıradan barışçıl kitle gösterileri ile basın açıklaması girişimlerinin polis terörü ile dağıtılması, hatta reformist legal partilerin faaliyetlerinin dahi engellenmesi ve zindanlarda hücre sistemine geçişe Ceyhan Cezaevinden başlanması; böyle planlanmış bir saldırının başlangıcıydı.

Elbette faşizmin her dönem ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesi ile devrimci muhalefeti sistemli bir ekonomik-siyasi terör ve kıyım-katliamlarla ezmeye çalışır, demokrasi güçlerini bunun yedek gücü gördüğünden önünü kesmek için sürekli bir budamaya tabi tutar. Yani kendisinden olmayan herkes O'nun sistemleştirilmiş saldırılarının hedefi olmaktan hiç çıkmamıştır. Ancak, içinden geçtiğimiz süreçte, bütün bunların daha üst boyutta uygulandığı ve 1991-92'den günümüze kadarki sürecin bazı evrelerinde ivmesi yükseltilen benzer saldırıların devreye sokulduğu açıktır. Bu saldırıların hedefi esasta gerilla bölgeleri olmakla birlikte, dönem dönem ülke genelinde genel bir saldırı furıyasına dönüştürülmektedir. Ki, bu kapsamlı saldırıların şehirlere dönük yüzü dahi gerilla bölgelerini hayat damarlarından koparmaya yöneliktir. Bu olguları doğru tespit edemezsek, süreci karşılayacak doğru politika ve taktikler geliştirmekte zorlanırsak.

Türk hakim sınıfları bu politikaları 28 Şubat 97'den bu yana adım adım "yapılandırma"larla daha güçlü örmeye çalışıyor. Faşist Türk devleti '96 3 Kasım'ında en zayıf noktasından suç üstü yakalanmıştı. Eli binlerce Kürt evladının kanına giren 3 tetikçi ile birlikte, tepeden tırnağa çürümüş, kokuşmaya yüz tutmuş bir devlet ve bu devletin kontrogerillerinin denetimindeki binlerce çeteden ibaret olduğu gerçeği ve bun-

ların arasındaki dalaş kendisini ele verdi. Bu gerçek, geniş kitleler nezdinde devletin en temel kurumlarından olan MGK'dan orduya kadar, MİT'ten İTEM ve polise, parlamentodan yargı sistemine, bütün düzen partilerinden "ülkücü" faşist çetelere, TUSİAD'dan savaş ağalarına kadar düzenin bilimum kurumlarının teşhir olmasını sağladı. Türk hakim sınıfları, merkezin (MGK-ordu) inisiyatifini dışına taşıyan ve gizlenemez şekilde kendisini açık eden bu çeteler arası dalaşta devletin yönetimini bir bütün olarak MGK'ya devrederek "çözümü" ona havale etti. TUSİAD'ın tam desteğine sahip MGK(ordu) çetesi inisiyatifini ele geçirerek diğerlerini tasliye etmeye yöneldi. Bu iç çatışmada bir dizi çete ve içinde kümelenedikleri devlet kurumlarının pislilikleri karşılıklı ve kontrollü olarak ortaya döküldü. Artık bu işin devletten bağımsız üç-beş çetenin işi olmadığı, bu pisliliğe bulaşmamış bir tek devlet kurumunun ve yönetici elinin olmadığı gerçeği kitlelerde biriken tepkiyi öfkeye dönüştürdü. Öfkeye dönüşen bu tepkinin düzen dışı kanallara akması için MGK, kendisini, kontrolünde olduğu orduyu ve TUSİAD'ı dışta tutarak, bütün çetelere savaş açtığı görüntüsü ile kitlelerin tepkisini dindirmeye, devlete karşı sarsılan güveni bir nebze de olsa gidermeye ve süreç içinde de yedeklemek için can-hırac bir çabaya yöneldi.

Bununla birlikte, "reform" olarak lanse edilen "yeniden yapılanma" politikaları ile kontrol dışına çıkan çetelerin bazıları tasliye edilerek, bazıları hizaya getirilerek çeki-düzen verilmiş tüm çeteler MGK'nın denetimi altında "yeniden" organize edildi. Ve yasama, yürütme, yargı MGK'ya daha sıkıca bağlandı. Ekonomik, siyasi, mali-para, ticaret, eğitim, kültür politikaları başta olmak üzere, hayatın her alanı ile ilgili tüm devlet politikaları buna göre yeniden biçimlendirilmeye çalışıldı. Yaratılan "laik-seriat" çatışması ile öfke dolu kitleler Sincan'da yürütülen tankların paletleri arasına alınıp, ordunun arkasına taşınarak MGK'nın "laik ve demokratik" tabanı haline getirildi. Ancak bütün bunlar yetmedi. Ekonomik ve siyasi krizin demokratik biçim dedikleri "reformlar" yoluyla çözüleceği umuduyla kitleleri ordunun peşine takıp, "demokratik açılım" arayanları umduğunu bulamadı. "Yeniden yapılanma" adı altında ekonomik ve siyasi krizi çözmek için uygulanan her politika daha büyük krizlere neden oldu. Klikler arası çatışmalarda karşılıklı dosya ve kaset savaşlarıyla devletin tüm kurum ve kuruluşlarının bu pisliliğin içinde olduğu daha net şekilde açığa çıkmış oldu.

Uyuşturucu, özelleştirme, kumar, fuhuş, bankalar, holdingler, medya, maf-

ya, kara para, savaş rantı, ihaleler, ha-raçlar ve tüm kanlı, kirli, karanlık işle-rin birer sektör halinde içiçe geçtiği ve bunların her adım başı kanıştığı, bazen barıştığı, bazan çatıştığı rezilliklerin or-taya dökülmesi engellenemedi. Çünkü, sistem pislilik üretiyordu. Yürüttükleri haksız savaş biri yer üstünde, biri yer altında, kayıtlı-kayıtsız olmak üzere iki ayrı ekonomi yaratıyordu. Yer altındaki (70 milyar dolar) yer üstündekini geçerek karanlıktan aydınlığa çıkışa zorlu-yordu. Artık "kardeş-kardeş" bölüşülecek gibi değildi. Vatanın bütün "şerefli evlatları" pay istiyordu. Bütün zırlılı bundandı. Çetelere karşı savaş vaatleri ile kurulan ve Çarşamba günü düşen MGK hükümetinin başı ve kaçı ile bu yer altı-yer üstü talanına dalması ve bir-kaç sıradan tetikçi ile bir-iki türedi zen-gini feda ederek bu pisliliklerin üstünü örtmeyi başaramamasının nedeni bun-dandır. Çetelerle mücadele nutukları atılırken, varlığı kabul edilmeyen JI-TEM'in resmileştirilmesi, tüm "gizli" çetelerin yeni adlar ile açık kimlikleri-ne kavuşturulması, bunlara yenilerinin eklenmesi, düzenin göstermelik kurum-larından olan parlamento, hükümet ve yargı erkinin artık göstermelik konumu-nu dahi muhafaza edemeyerek, taşın-maz bir yük olarak kitlelerin gözünde itibarını yitirip birer metaya dönüşme-lerinin nedeni bundandır. Düzenin bü-tün kurumları bu haldeyken, ordunun özenle bunlardan ayrı tutulması, "terö-rün belini kıran, Suriye'ye diz çöktü-ren, PKK'nin kökünü kazıyan, Rus-ya'nın ödünü koparan, çizmeyi (İtalya) ayağına geçirmek üzere bulunan halkın tek umudu olarak yıldızının parlattılma-sı, radikal islamcılarının 29 Ekim ve 10 Kasım törenlerine yönelik hayali "sabo-taj" eylemlerinin icat edilmesi, komşu ülkelerle karşı savaş tehditlerinin artırıl-ması, "temiz toplum" yaratmak için "si-vil inisiyatifçi"lerin kitleleri "Cumhuri-yet bayramı"nda bayrak sallama, 10 Kasım'da ulusça ağlama törenlerine ça-ğırması nedensiz değil. Tehlikelerin çok, kurtarıcının tek olması gerekiyor. Ancak bütün bunlar gerçekleri gizle-meye yetmiyor. Türk devletinin ekono-mik ve siyasi krizi derinleşiyor. Dünya-yı sarsan ekonomik krizin yıkıcı sonuç-ları karşısında tir-tir titriyor. Bütün çalı-mına rağmen, ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesi karşısında kazanma umu-dunu hergün biraz daha yitiriyor. Onun için, kitlelerin bilincini bombardıman altında tutarak ordunun herşeye el koy-masının haklılığına kitleleri inandırma-yı çıkmazdan çıkışın tek yolu olarak görüyor.

Suriye ve Irak Kürdistanı'na saldırı ile birlikte içte de ivmesinin iyice yüksel-tilmesi planlanan saldırılar bu ihtiyaç-tan doğmaktadır. Türk devleti son bir gayretle Suriye ve Irak Kürdistanı'nda

aynı anda başlatacağı savaşla, hem Kürtlere yıllarca belini doğrultamaya-
cağı öldürücü darbeyi vurmaya ve bu-
nunla birlikte sosyal kurtuluş mücade-
lesini, tüm devrimci dinamikleri ve
Kürt kurumlarını silip-süpürmeyi, hem-
de "zaferler" kazanmış ordunun "kur-
tardığı ülkeyi yönetmesinin zorunlulu-
ğu"nu propaganda ederek kitle tabanı-
nı genişletmeyi amaçlıyordu.

Ancak, hesapların tümü tutmayınca, saldırılar kontrollü olarak sürece yayıl-
dı. Ve Abdullah Öcalan'ın Rusya'dan
İtalya'ya gidişi ile çığırından çıkarak
Kürtlere yöneldi. Kürtlerin 7'den 70'e
dünyanın her yerinde ayağa kalkması,
özellikle kıta Avrupa'sında on binlerin
meydanlara taşması, onlarcasının Kür-
distan'da, zindanlarda ve Avrupa'da
bedenini ateşe vererek buna ışık tutma-
sı, yine dünyanın her yerinde komü-
nist, devrimci, demokrat ve ilerici parti
ve çevrelerin bu mücadeleye önemli
ölçüde destek vermesi, Türk devletini
kudurttu. Kıyım, katliam, yakıp-yıkma-
larla bir kez daha kana boğmak istedik-
leri Kürtlerin sorunu uluslararası alana
taşıması korkularını büyüttü.
"Sevr" paranoyası tam bir cinnete dö-
nüştü. Önce, ABD'nin desteğini hesaba
katarak "İtalya'nın Türkiye'nin dostlu-
ğunu ve gücünü dikkate alacağı"na da-
ir ölçülü açıklamalar yaptılar. Organi-
ze ettikleri "ülkücü" faşistleri açlık gre-
vi ve gösteri yapan kitlelere saldırtarak
desteklerinin kırılması ile A. Öcalan'ın
iadesi yönünde bir politika izlediler.
Ancak bu sahte soğukkanlılık gösterisi
devletin her düzeydeki kurum ve yöne-
ticisinde yaşanan paniği gizleyemiyor-
du. Ve "iade" ısrarının işe yaramayaca-
ğı anlaşıldıkça, yazılı ve görsel medya-
nın tam desteğinde estirilen şovenist
kampanyalarla ülkenin her yerinde fa-
şist-gerici sürüler sokaklara salınarak,
yürüyüş, saldırı, baskın ve linç girişim-
leri ile Kürt avı başlatıldı. HADEP Mer-
kez, il, ilçe binaları başta olmak üzere,
Özgür Gündem Gazetesinin büroları
ve diğer Kürt kurumları üstünde dizgin-
siz bir terör estirildi. Merkezinde Kürt
düşmanlığı olan bu genel saldırı kam-
panyası ile sokaklarda tek tek linç giri-
şimlerinde dahil, onbinlerce Kürt gözaltı
ve işkence terörüne tabi tutuldu. Belir-
lenmiş yüzlerce, binlerce eve baskınlar
düzenlendi. Bu saldırılarla dört Kürt
yurtsever işkence ve linç ile katledilir-
ken, yüzlercesi yaralandı, yüzlercesi
tutuklandı ve binlercesi işkencehane-
lerde tezgahından geçirildi. Ve bunlara
hergün yüzlercesi daha ekleniyor. Yaşan-
an tam bir Kürt kırmadır. Estirilen şo-
venist dalganın gittikçe kabarması için
ne lazımsa o yapıyor. Faşist Türk dev-
leti son 15 gündür sadece şovenizm
zehiri ile besleniyor. Tüm bünyesi bu
pislik ile dolup taşıyor. PKK ve İtalya
bayrakları yakma yarışlarına tutuşturul-
an faşist-gerici sürüler kendinden geç-
miş vaziyette salya akıttıkları sokaklar-
da asker ve polislerle birlikte terör esti-
riyor. Eli kanlı generaller "tarihimize
bakanlar" diyerek Kürtlere soykırımları

hatırlatıyor. Kürt ve Türk halkı arasında
izleri silinmeyecek tarihsel bir düşman-
lık yaratılmak isteniyor. Yoksa, Türk ha-
kim sınıflarının emperyalistlere sadaka-
tı ve İtalyan mallarına düşkünlüğü za-
ten biliniyor. Ancak, bilinmesi ve faşist
Türk devletine gösterilmesi gereken
başka şeylerde var. Bu görev başta çe-
şitli millet ve milliyetlerden işçi sınıfı-
mız olmak üzere yoksul Türk halkına
düşmektedir. Kürt soykırımının "çö-
züm" olarak dayatıldığı bu tarihsel dö-
nemeçte, komünist, devrimci, demo-
krat, ilerici parti, grup ve çevreler tarihsel
bir sorumlulukla karşı karşıyadır.
Faşizmin estirdiği şovenist dalgayı kır-
acak bir mücadele ve dayanışma pratiği
ile Kürt halkının yanında olmalıyız.
Emperyalistler Kürtler üzerinde alçakça
bir oyun oynuyor. Bu yalnız Kürt ulusal
hareketinin sorunu değil, bölge halkla-
rının sorunudur. "Faşizmden ve emper-
yalist boyunduruktan yana değilim" di-
yen, Kürt, Türk ve çeşitli azınlık milli-
yetlerden emekçi halkımızın her bireyi-
ni ilgilendiriyor. Özellikle öncülük
iddiası olan devrimci parti ve örgütleri
ilgilendiriyor. Kürt sorununda emperya-
listlerin "çözüm"üne dair kimin ne de-
diği biliniyor ve bunun eleştirisi zaten
yapılıyor, yapılmaya da devam edile-
cektir. Asıl önemli olan, Kürt halkının
en çok ihtiyaç duyduğu bu zor günle-
rinde yanında olma görevini layıkıyla
yerine getirmek olmalıdır.

Komünistlerin ve devrimcilerin şo-
venizmin şaha kaldırıldığı günümüzde
inisiyatifi ele alabilmesi elbette örgütsel
durumuna, politik performansına bağlı
olmakla birlikte, öncelikle olay ve ol-
guların doğru değerlendirilmesi, her
durumun özel koşullarına uygun politi-
kalar, hareket tarzı ve şiarlar geliştiril-
mesi, bilinçli, planlı hareket etmenin
ön koşulu olan öncelikli görevlerde yo-
ğunlaşılması zorunluluğu vardır. Aksi
takdirde hareketin önemini, geliştiği ta-
rihsel koşulları değerlendirip, devrimi
ilerletmenin bir eylemi haline getirmek
bir yana, halklarımızı kavganın içinde bir-
leştirmenin bir fırsatını daha kaçırmayı
utangaçça kabul etmeye kendimizi
mahkum etmiş oluruz. Onun için, soy-
kırımların hedefi durumundaki Kürt
halkı ile birlikte olmak gibi can alıcı bir
sorunu, sıradan bir sorunmuş gibi ele
almadan Türk ve Kürt ulusu ile çeşitli
azınlık milliyetlerden emekçilerin bir
ağızdan "Yaşasın Halkların Kardeşliği"
sloganı ile meydanlarda yeri-göğü in-
lettiği bir toplumsal eylem geliştirmeli-
yiz. Kaçınılmaz şekilde dayatan ve sav-
saklanılması halklarımıza çok şey kay-
bettirecek olan acil görev budur. Yoksa,
emperyalistlerin ve özellikle ABD
emperyalizminin Kürt sorununa dair
"çözüm"leri zaten bellidir. Bağımsızlık,
demokrasi ve özgürlüklerden yana olan
bir emperyalizm türünün henüz "icat"
edilmediğini ve İtalya'nın da emperya-
list bir devlet olduğunu herhalde bil-
meyen yoktur. Emperyalistler, ulusal
birleştirmek veya kendi kaderlerini
kendilerinin tayin halkını değil, parça-

lamaya ve haklarını kendi çıkarlarına
tabi tutmaya çalışırlar. Kürt sorununun
"çözümünde" de tümünün yapmak iste-
diği budur. Kürtler emperyalistlerin çı-
kar ve çelişkilerinin odaklandığı Orta-
doğu gibi stratejik bir bölgede önemli
bir güç haline gelmiştir. Kürt ulusal ha-
reketine damgasını vuran PKK'nın Ge-
nel Başkanı Abdullah Öcalan'ın Avru-
palı emperyalistlerin görevlendirdiği
İtalya'da "uluslararası çözüm" siyaseti-
ni devreye sokması bunun için bütün
emperyalistleri yakından ilgilendiriyor
ve çıkarları temelinde tavır almaya zor-
luyor.

Kürt ulusal hareketinin önderliğini ya-
pan PKK bölgede yürütülen devrimci
mücadelenin en etkili gücüdür. Ve, bu
yeni durum, Ortadoğu'da belirleyici
güç olan ABD'nin Irak Kürdistanı'nda
federe veya bağımsız bir kukla "Kürt"
devleti kurmak, anti-emperyalist Kürt
bağımsızlık hareketini bastırmak şeklin-
de istikrar kazanan politikalarını önem-
li ölçüde zora sokmuştur. Türk hakim
sınıflarının "üniter devlet" politikalarını
artık isteksizce yarım-ağız dillendirme
şeklinde politika değişikliğine meylet-
meye başladığı ve bir kukla "Kürt" de-
vletine karşı tepkilerinin törpülenmeye
çalışıldığı bir süreçte, Avrupalı emper-
yalistlerin de bu sorunda taraf olmaya
çabalaması ABD'nin "çözüm"ünü teh-
likeye sokmaktadır. Artık Kürtler böl-
gede önemli bir güçtür ve hiç bir em-
peryalist güç onu hesap dışı tutamıyor.
Ve emperyalistler Kürt sorununun
PKK'siz "çözüm" bulmayacağını da
önemli ölçüde anlamıştır.

ABD'nin bağımsızlıkçı Kürt hareketinin
tasfiyesi şeklindeki politikaları en azın-
dan şimdilik devam ederken, Avrupalı
emperyalistler elbette Ortadoğu'yu ko-
lay kolay ABD'ye teslim etmeyecektir.
Dolayısıyla, ABD ile ilişkileri germeden
ve Türk devleti gibi bölgenin en büyük
güçlerinden birini tamamiyle gözden
çıkarmadan "Kürt" sorununun "çözü-
mü"nde etkili olmaya çalışacaklardır.
Emperyalistlerin politikalarındaki bu
farklılığın aynışaşıp, aynışamayacağını
zaman gösterecektir.

Emperyalistlerin devrimci Kürt ulusal
hareketinin tasfiyesi veya "uluslararası-
laştırma" dedikleri barışçıl yollardan
"çözme" şeklindeki her iki politikası da
Kürtler için asla kalıcı bir çözüm olma-
yacaktır. Devrimci ulusal hareketin im-
hası veya Filistin benzeri bir politika ile
ehlileştirilmesi eğer "çözüm" sayılıyor-
sa, bu tür çözümlerin ömrü uzun olma-
yacaktır. PKK tasfiye edilse de ateş topu
haline gelen bir ulusu teslim almaya
emperyalistlerin gücü yetmeyecektir.
Dünya devrimci hareketinin mücadele
tarihi bunun yaşanmış sayısız örnekle-
riyle doludur.

Elbette, emperyalistlerin hesaplarından
çok Kürt ulusal hareketinin önder gücü
olan PKK'nın tavrı belirleyicidir. Yöne-
ticileri "siyasi çözüm dönülmez bir
aşamaya ulaştı" şeklinde açıklamalar
yapsa da, emperyalist çıkarların en kes-

kin çatıştığı Ortadoğu gibi stratejik ve
devrimci mücadele geleneğinin köklü
olduğu bir bölgede "siyasi çözüm"ler
dahi uzlaşmalı-çatışmalı haliyle onyıl-
ları kapsıyor. Onun için, bu günden
PKK'nın politikalarının "siyasi çözüm"
şeklinde teklediğini söylemek fazla id-
dialı olacaktır.

Bütün bunlar, gerek bölge gerekse ül-
kede çelişki ve çatışmaların şiddetini
arttıracaklarını gösteriyor. Ve silahlı dev-
rim ile silahlı karşı-devrim esasta gerilla
bölgelerinde savaşa tutuşacaktır. Nite-
kim, faşist Türk ordusunun 50 bin kişi-
lik gücü ile hiç zafer kazanamadığı
Dersim'e sefer düzenlemesi de bunu
gösterebilir. Bu tür imha operasyonları-
nın bütün gerilla bölgelerini kapsadığı
ve sürecin zorlu geçeceği açıktır. So-
mut durumun tüm özelliklerini hesaba
katmayan, sürecin acil ve öncelikli so-
runlarını doğru olarak belirleyip, görev-
lerini algılayış biçiminde somut olgular
üzerinden, arzu edilenle gerçek olanın
başarılı ve canlı taktiklerine politikalarını
dayandırmayan bir yapının mücadeleyi
layıkıyla yürütmesi mümkün değil.
Gündelik faaliyetin ihtiyaçları ve üretti-
ği sorunların "çözüm"üne saplanıp kal-
ma illetinden kurtulmalıyız. Karşı-dev-
rimin taktik üstünlüğüne karşın, süreç
devrim lehine ciddi olanaklar içeriyor.
Doğru politikalarda ve mücadelede ısrar
edince karşı-devrimin ivmesi yük-
seltilebilir topyekün saldırılarını savuştur-
mak ve yeni kazanımlar elde etmek
hiçte zor olmayacaktır. Nitekim tek ta-
raflı "ateşkes" ile soluklanan Türk ordu-
su girdiği Irak Kürdistanı'nda feci şekil-
de dayak yiyor, Türkiye Kürdistanı'nda
beşer, onar, yirmişer kırılıyor. 1 Mayıs
öncesini andıran hazırlıklar işe yaramı-
yor ve binlerce genç 6 Kasım'da sokak-
ları zapt ediyor, Cumartesi Anneleri
çöplere meydan okuyor, zindanlarda
bir kez daha denenen hücre sistemi ge-
ri topuyor, metal işçilerinin tavrından
ürken patronlar sendika bürokrasisinin
imdadına koşuyor, SEKA işçileri diren-
ip kazanıyor. Bunlar devrimci dinamikle-
rin güçlü ve canlı olduğunu gösteriyor.
Görev, gerilla savaşını yoğunlaştırıp
yaygınlaştırırken, kitlelerin hareketiyle
canlı bağlar kurmak, salt propaganda,
talimat ve "ders" vermek değil, kitlele-
rin kendi faaliyeti, kendi deneyimleri
ve mücadelesinin içinde olup öğren-
mesini de bilmektir. Belirlediğimiz po-
litikalar bilimsel düşüncenin diyalektik
yönteminden gücünü alarak eylem için
olay ve olguların üzerine tutulan ışık
olmalı, ama bu kadarla kalmamalı, ey-
lemin başlangıç kuralı, yol ve yöntemi-
ni de kapsamalıdır. Yoksa sahiplerinin
dahi neye yarayacağını tam olarak kes-
tiremediklerinden, "teori" payesi ile ne
kadar cilalamaya kalkarsan kalk, o bir
laf yığını olarak kalmaya mahkum olur.
Onun için, Maoizmin silahı ile kuşan-
mak, pratiğe yüklenmek, savaşmak, sa-
vaşmak, yine savaşmak ve kazanacağı-
mızdan bir an olsun dahi tereddüt et-
meden yine savaşmak zorunlu bir gö-
revdir ●

Kürt-Türk düşmanlığı körükleniyor

Haber Merkezi: İtalya'nın başkenti Roma'da 13 Kasım Cuma günü gözaltına alınan PKK lideri Abdullah Öcalan'ın Türkiye'ye iadesinin reddedilmesi üzerine bizzat devlet ve hükümet yetkililerince başlatılan saldırı kampanyası tırmanarak devam ediyor. Bir yandan HADEP Genel Merkezi'nin yanında il ve ilçe binaları başta olmak üzere kültür merkezleri, gazete ve dergi büroları da Kürtlerin oturduğu evler polis ve sivil faşistlerce basılırken, diğer yandan da polisin organizatörlüğünde Ulku Ocakları, faşist parti ve kurumları gerici yürüyüşler sırasında şüphelendikleri kişilere karşı linç girişiminde bulunuyorlar. İtalyan Hükümeti ve iş çevreleri hururlu hukuk kurallarına aykırı bir şekilde çeşitli yaptırım ve ekonomik ambargolarla tehdit ediyor. Şovenizm kışkırtılarak çetelerin ve krizlerin üstü örtülüp sistemin nefes alması sağlanmaya çalışılıyor.

Abdullah Öcalan'ın Roma'da "gözaltına" alınmasını kendi başkanı gibi gösteren hakim sınıf temsilcileri, yalanlarının kısa sürede ortaya çıkması üzerine azgınca saldırılara başladılar. İtalya Anayasası'nda yer alan "Suç işleyen bir kişi idam cezası olan ülkeye iade edilmez" maddesi gereğince A. Öcalan Türkiye'ye iade edilmezken, Türkiye cephesinde bu gerçek görmezden gelindi. Devletin başı Süleyman Demirel'den Başbakan Mesut Yılmaz'a, Genel Kurmay Başkanı'ndan polis şeflerine, faşist ve gerici partilerden kiralık kalemlere kadar tüm kesimler bu durumu tam bir Kürt ve İtalyan düşmanlığı için kullanma çabasıyla seferber oldular. PKK şahsında Kürt halkına karalama ve saldırıya geçen bu kesimler, "Vatan-Millet" edebiyatıyla hukuki gerçekleri bir yana bırakıp sahip oldukları faşist anlayışı tüm çıplaklığıyla gözler önüne serdiler.

Tüm İtalyan mallarına boykot çağrısı yapan bu kesimlerin çabaları etkili olmasa da yer yer cerap buldu. Tüm kirli işlerin adresi olan ve çeteci, mafyacı, kontracı yüzü tüm çıplaklığıyla ortaya çıkan MHP, BBP gibi faşist partiler yeniden boy gösterip terör estirdiler. Sivil faşistler polisle kolkola girerek başta HADEP olmak üzere çok sayıda kuruma ve kişilere saldırıp linç girişiminde bulundular. Bu saldırılar sonucu yüzlerce kişi yaralanırken, iki devrimci yurtsever de katledildi.

HADEP'E SALDIRI: 3500 GÖZALTI

Halkın Demokrasi Partisi (HADEP) Genel Merkezi'nin de aralarında bulunduğu tüm il ve ilçe teşkilatları Ankara Devlet Güvenlik Mahkemesi (DGM)'nin talimatıyla basılırken, 3500'e yakın kişi gözaltına alındı. Ülkede Gündem Gazetesi'nin de İstanbul, Ankara, Diyarbakır, Malatya ve Urfa'daki büroları polis tarafından bastı.

di. Onlarca gazete çalışanı büro ve evlerin den gözaltına alınarak işkencelerden geçirildi.

15 Kasım'da başlatılan baskınlara sivil faşistler de bizzat katılarak katliam provasında bulundular. Gözaltına alınanlardan HADEP Genel Başkanı Murat Bozlak, Ankara İl Başkanı Kemal Bulbul, Genel Sekreter A. Turan Demir, Genel Başkan Yardımcısı Bahattin Gürel, Keçiören İlçe Başkanı Ali Akgül, Muş Van, Urfa İl Yöneticileri, SES MYK Üyesi Veli Güverdire, Ülkede Gündem çalışanları Ayşe Oyman, Kerem Türk, Ali Kemal Sel, Eylem Kaplan'ın da aralarında bulunduğu 100 dolayında kişi tutuklandı.

HADEP binalarına yapılan baskınlarda kapı ve camları kırıp, duvarları yıkan, eşyaları tahrip eden, paralara el koyup içeride olan

insanları pervasızca döven kolluk güçleri ve sivil faşistler tam bir katliam provası yaptılar. Gözaltına aldıkları insanları sivil faşistlere linç ettiren polisler, yaptıkları işkence sonucu iki kişiyi de katlettiler.

Türk devletinin bu azgın saldırılarından İzmir Büro muhabirimiz Erdal Güler'de nasibini aldı. HADEP İzmir İl Binasına düzenlenen saldırıyı görüntüleyen Ülkede Gündem muhabiri ve muhabirimiz polisin saldırısına uğrayarak filmi alınamak istendi. Filmini vermeyen muhabirimiz gözaltına alınarak İzmir Terörle Mücadele Şubesi'ne götürüldü. Burada makina ve flaş kırılan muhabirimiz tehditlerin ardından ertesi gün serbest bırakıldı.

Tüm baskın ve saldırılara, uygulanan vahşete rağmen, Kürt halkı sokaklara çıkarak ve HA

DEP'e akan ederek saldırılara en anlamlı yanıtı verdi.

Diyarbakır HADEP il binasının basılması sırasında gözaltına alınıp ağır işkencelere maruz kalan 18 yaşındaki Hamit Çakar, 18 Kasım Çarşamba günü yaşamını yitirdi. Vücudunun her tarafı darp edilen Hamit Çakar'ın cenazesi, polis tarafından kaçırılarak güllüce toprağa verildi. Olayın duyulması üzerine sokaklara çıkan Diyarbakır halkı katliamı lanetleyip saldırıları protesto etti.

Yine polis-sivil faşist işbirliğiyle katledilenlerden biri de emekli öğretmen ve eski Kocaeli Eğitim-Sen sekreteri olan Metin Yurtsever'di. HADEP Kocaeli il binasına yapılan polis-sivil faşist saldırısı sonucu onlarca kişiyle beraber öldüresiye dövülerek gözaltına alınan Metin Yurtsever, ağır yaralı olmasına karşın hastane yerine işkencehaneye götürüldü. Yoğun işkencelerin ardından hastaneye bırakılan Yurtsever'in kaburgalarının kırıldığı, ciğerlerinin yırtıldığı, kafası ve sol gözünün patladığı öğrenildi. İşkenceye katledildiği otopsi raporuyla da kesinleşen Metin Yurtsever, 22 Kasım'da 1000'i aşkın kişinin katıldığı törenle toprağa verildi. Kocaeli'de yapılan cenaze törenine KESK ve DISK'e bağlı sendikalar ile kitle örgütlerinin temsilcileri de katıldı.

Cenazenin toprağa verildiği Derince Esentepe Erzurum Mezarlığı özel tın, polis, askeri birlikler ve sivil faşistler tarafından ablukaya alındı. "Yaşasın halkların kardeşliği", "Kırlı savaşa son", "Şehit namının", "Şehitlerin hesabı sorulacak", "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek" sloganlarının atıldığı törende İHD Kocaeli Şube Başkanı İsmet Yurtsever yapılan saldırı ve katliamları kınayan bir konuşma yaptı.

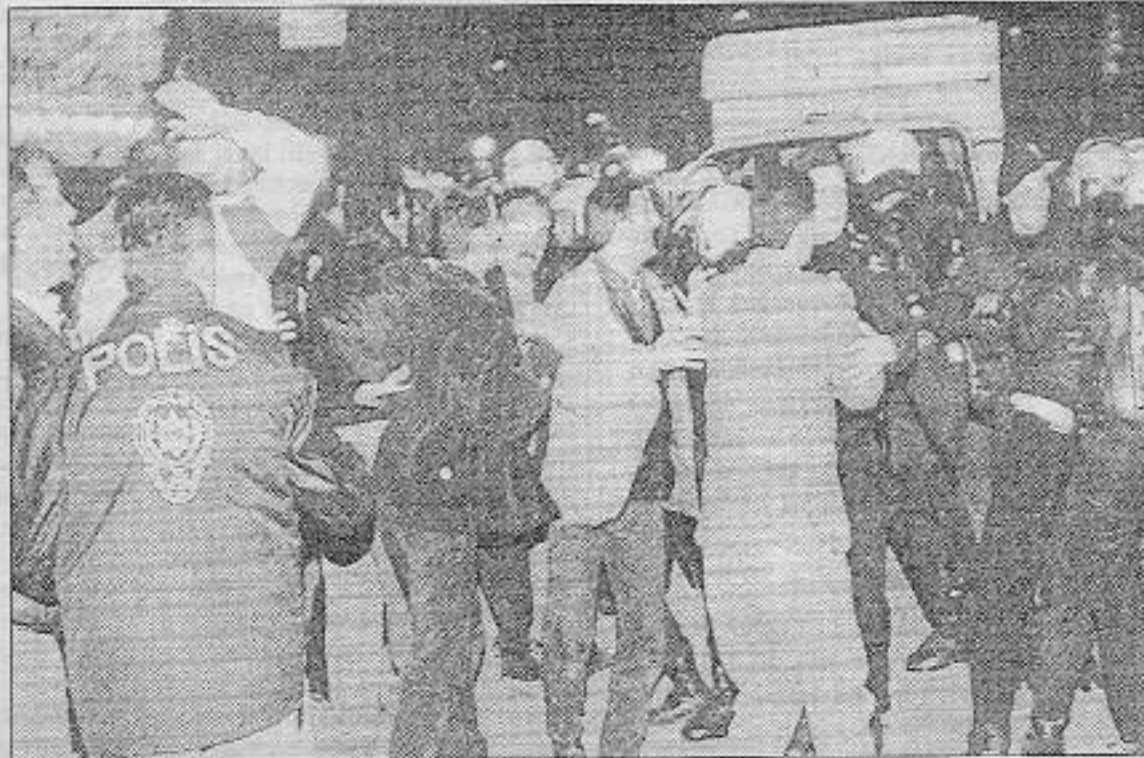
SALDIRILAR PROTESTO EDİLDİ

Abdullah Öcalan'ın İtalya'ya gitmesini bahane ederek ırkçı ve şovenist saldırılarını yoğunlaştıran devlet ve onun piyonu sivil faşistler yoğun tepki topladı. İHD, HADEP, ÖDP, SIP, DBP, MKM, YÇKM, DMP, ÖMP, Halkın Günlüğü, Atılım, Alınteri, Özgür Gelecek, SES, Tüm Bel-Sen, Genel İş, KESK, TMMOB, TTB, Mali Müşavirler ve Muhasebeciler Derneği, Eczacılar Birliği, ÇGD, ÇHD vb. parti, kültür merkezi, sendika ve DKÖ'ler yaptıkları açıklamalarla Kürt halkına yapılan saldırıyı kınadılar. Açıklamalarda faşist saldırılara karşı ortak karşı koyuşun örgütlenmesi çağrısında bulunuldu.

Ayrıca Türkiye ve T. Kürdistan'ının bir çok esir kampında Abdullah Öcalan ile dayanışma ve faşist saldırıları protesto amacıyla açık grevleri yapıldı.

EYLEMLER YURTDIŞINDA DA SÜRÜYOR

Çeşitli Avrupa kentlerinde A.

Öcalan'ın gözetimine alınmasıyla başlayan açlık grevleri ve protestolar devam ediyor. A. Öcalan'ın serbest bırakılmasıyla Roma'da onbinlerce kişinin katıldığı mitingler sona ererken, diğer Avrupa ülkelerindeki eylemler PKK'nin kuruluş yıldönümü olan 27 Kasım'a kadar devam etti.

Protestocular Türkiye'nin yanı sıra ABD'yi de Kürt sorununa yaklaşımından dolayı kınadılar. ABD'nin çeşitli Avrupa kentlerinde bulunan elçilikleri önünde yapılan protestolara onbinlerce kişi katıldı.

Avrupa'daki Kürtlerin miting yapması üzerine, bizzat Mesut Yılmaz'ın talimatıyla yurtdışındaki Türkler Kürtlere karşı kışkırtıldı. "Orada sadece PKK'ilerin değil vatanını seven Türklerin de bulunduğunu gösterin" diyen Mesut Yılmaz'ın hedef göstermesi üzerine ülkücü faşistler tarafından yurtdışında bazı kentlerde Kürt kurumlarına karşı faşist saldırılar düzenlendi.

BDGP'DEN KÜRT HALKINA VE ÖNDERLİĞİNE DESTEK EYLEMLERİ

İsviçre Birleşik Devrimci Güçler Platformu tarafından faşist Türk devletinin T. Kürdistanı'nda yapmakta olduğu insanlık dışı uygulamaları, yaygınlaştırdığı şovenizmi ve PKK Genel Başkanı A. Öcalan'ın İtalya'da gözetim altına alınmasını protesto etmek amacıyla 20 Kasım Cuma günü İsviçre Sosyalist Parti binası işgal edildi. 50 devrimcinin binada açlık grevine başladıkları ve tüm kamuoyunu bu

konuda duyarlı olmaya çağırıldıkları öğrenildi. Almanya ULM BDGP tarafından 16 Kasım Pazartesi gününden itibaren 60 kişinin katıldığı açlık grevi başlatıldığı bildirildi.

TKP(ML) İngiltere Örgütülüğü'nün, PKK'nin Londra Halkevi'nde yürüttüğü açlık grevine 2 günlük katılım sağladığı öğrenildi. Yapılan açıklamada, Türk devletinin sivil faşistler aracılığıyla yürüttüğü ve daha da geliştirilme-

ye çalıştığı şovenist faşist dalganın kırılması ve A. Öcalan'ın şahsında Kürt halkının kurtuluş mücadelesinin pasifize edilme politikasının boşa çıkarılması gerektiği vurgulanarak ortak karşı koyuşun önemi anlatıldı.

HALKLAR KARŞI KARŞIYA GETİRİLMEME ÇALIŞILIYOR

Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'nda bizzat devlet organizeledi gösteriler düzenlenerek

Kürt ve Türk halkları arasında düşmanlık tohumları ekilmeye çalışılıyor. İzmir, İstanbul, Ordu, Rize, Giresun, Sinop, Antalya, Adana, Erzurum başta olmak üzere birçok il ve ilçe de faşistlerin öncülüğünde İtalyan ve PKK aleyhtarı mitingler düzenlendi.

MHP, BBP, Ülkü Ocakları, Milli Gençlik Vakfı'nın organize ettiği ve tüm burjuva parti ile kurumların destek verdiği gerici provakatif mitinglerde Türk şovenizmi körükleniyor.

FAŞİST BASIN VE SÖZDE DİKTÖRLERİN NAFILE ÇABASI

Faşist basın haberleri tersyüz ederken her gün eylem çağrısı yapıyor. Demokratik tepkinizi gösterin çağırkanlığı yapan medya kendine yüklenen görev gereği sistemi tahkim etme uğrunda üstüne düşen görevi yapıyor. Türk-İş ve DİSK Konfederasyonları ve bağlı ve gerici faşist sendikaların yanı sıra sivil kitle örgütü olduğunu iddia eden bazı kurumlar da kışkırtılan bu şovenist dalgaya ortak olarak tehlikeli oyunun içinde yer alıyorlar. Ülkede meydana gelen ve binlerce ifade edilen yargısız infaz, gözaltı kayıpları, işkence, baskı, katliam vb. uygulamalara ses çıkarmayan bu kurumların TESK, TİSK, TOB vb. sermaye kuruluşlarıyla ağız birliği etmesi düşündürücüdür. Bu durum ezilenlerin mücadelesinin yanında olması gereken sendika ve kitle örgütlerinin kimlerin eline geçtiğinin de aynı durumundadır ●

KAMUOYUNA

Faşist rejim, derinleşen siyasal krizini atlatabilmek için, MGK eliyle devreye soktuğu yeniden yapılandırma planı ve topyekün faşist terörünü sürdürmektedir. Uygulamaya sokulan fiili sıkıyönetim hali, kriz yönetimi uygulamaları, başta Kürt ulusu ve ulusal özgürlük mücadelesi olmak üzere bütün devrimci, demokrat ve muhalif kesimleri hedeflemektedir. ABD emperyalizminin, İsrail siyonizminin ve NATO'nun aktif desteğiyle, PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'a suikast girişimi ve Suriye'ye karşı savaş tehditleriyle başlayan saldırılar bunun bir ifadesidir.

Saldırı ve komplolar doğrudan PKK önderliğini hedefliyor. Suikast girişimiyle başlayan komplolar, Roma'da PKK önderinin gözetimine alınmasıyla daha da boyutlandırılarak devam etmektedir.

Faşist rejim, bütün kurumlarıyla seferber edilmiştir. Hepsi ağız birliği etmişcesine "terörizm'den sözlemektedir. Fakat ilerici insanlık gerçek terörizmin Türkiye olduğunu defalarca görmüştür. Şovenizm sınırsızca kışkırtılmakta ve sivil faşist güçler dizginlerinden boşaltılarak, polisle işbirliği içerisinde solğa salınmaktadır. PKK önderliğini Türkiye'ye iade istegine karşı yapılan eylemlerde Kürt halkına ve devrimci-

demokrat kesimlere karşı örgütlü saldırılar yoğunlaştırılmaktadır. Bu bile hedeflenenin, yokedilmeye çalışılanın PKK önderliği şahsında Kürt halkı olduğunu göstermektedir. PKK Genel Başkanı'na karşı geliştirilen saldırı ve komplolar, ırkçı kirli savaş politikasının daha ileri bir aşamasını ifade ediyor. TC, uluslararası kamuoyunda ve ilerici insanlık nezdinde teşhir ve tecrit olmanın acı içerisinde. Yalnız Ortadoğu halklarının değil, bütün halkların düşmanı olan ABD emperyalizmi ve kuklası İsrail siyonizminin, bütün bu saldırı ve komploların arkasında olduğu, son gelişmelerin ışığında bir kez daha ispatlanmıştır.

Bizler Burdur zindanında bulunan siyasi tutuklular olarak PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'a karşı geliştirilen komployu protesto etmek ve onunla dayanışmak için, merkezi olarak bütün cezaevlerinde başlatılan süresiz açlık grevine başladığımızı duyuruyor ve devrimci, demokrat bütün kesimleri faşist saldırganlığa karşı sesini yükseltmeye ve dayanışma içerisinde olmaya çağırıyoruz.

Burdur Zindanından

Birleşik Devrimci Güçler Platformu, (PKK, TKP(ML), MLKP) Adına Mehmet Töre, Hayrullah Kar, Halil Tiryaki

Halklarımız kazandı... FAŞİST DİKTATÖRLÜK KOMADA!

Türk faşist diktatörlüğü ve efendileri Roma muharebesinde beklendiği gibi yenilgi aldılar. Açık ki bu, halk kitlelerinin kahramanca fedakarlığı ve seferberliği sayesinde mümkün olmuştur.

Haksız savaş rejimi yenilgi paniği ve çöküş korkusuyla vahşeti tımandırıyor. Bizzat hükümet çağrılarıyla organize ettiği sivil faşist çapulcuları, polis ve özel kuvvetleri başta Kürt ulusu olmak üzere, her milliyetten emekçilerine saldırıyor. Karşı devrimci saldırıları "vatandaşların öfkesi" olarak lanse eden egemenler, HADEP, kültür merkezleri, gazete ve dergi bürolarını basarak, uç bini aşkın devrimci-demokrat-yurtsever gözaltına aldılar. Bazıları bizzat devlet tarafından linç edilerek katledildiler. Şimdi çok daha net, Türk devletinin terörist niteliği ağız çıkmıştır. En geniş kitleler nezdinde, Kürt ulusunun meşru-demokratik başkaldırısının haklılığı anlaşılmıştır. Türk egemenleri

bu süreci, Türk şovenizmini tımandırarak, Türk-Kürt kamplaşması ve çatışması yaratarak tersine çevirmeye çalışmaktadır. Bu provakasyona karşı, halkların kardeşliği bayrağını yükseltmeliyiz. Türk egemenlerinin karşısına, halklarımızın birleşik devrimci mücadelesini dikmeliyiz. Başka ulus ve azınlıkları boyunduruk altında tutan, soykırım ve katliamlar dayatan Kürt ulusu değil, Türk egemen sınıflarıdır. Boyundurluğa, zulme karşı çıkmamak suçtur. Bunun içindir ki, Kürt ulusunun isyanı meşrudur, haklıdır. Katliamlarla sürdüremeyeceği bir kez daha ispatlanmıştır. Ye yine ispatlanmıştır ki, sonuca halklarımızın gücüne güven temeline yükselen devrimci savaş götürecektir. "Tutukluluk hali" kaldırılan PKK Genel Başkanı şahsında Kürt ulusunu selamlıyor, bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da onun devrimci savaşının yanında bulunduğumuzu bir kez daha belirtiyoruz!

TKP(ML) Yurtdışı Yürütme Komitesi

Basına ve Kamuoyuna

Yükselen sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında çaresizleşen çete devleti, çaresizliğini saldırganlaşarak giderme amacını gütmeye devam ediyor. Faşist devlet, PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ın İtalya'ya gidişiyle başlayan gelişmeleri kullanarak, ırkçı-şoven saldırıları da her geçen gün yoğunlaştırıyor.

Genelde tüm devrimci ve yurtsever güçlere özelde HADEP'e yönelik geliştirilen saldırı-

lar, bu saldırı furcasında binlerce insanın gözetimine alınması, işkenceden geçirilmesi, ırkçı-şoven saldırganlığın bir parçasıdır. Çete devletinin son günlerde daha da yoğunlaştırdığı ırkçı-şoven politikaları ve bunun sonucu olarak gerçekleştirdiği saldırıları protesto ediyor, bu amaçla bir günlük sayım vermeye eylemini gerçekleştiriyoruz. Ankara Merkez Kapalı Cezaevi

TKP(ML), MLKP, TKİP, TKP/ML, TDP, PKK, DEVRİMCI YOL, TİKB DAVA TUTSAKLARI

İnadına sessiz çığlığımızı haykıracağız

Haber Merkezi: Galatasaray Lisesi önünde Cumartesi Anneleri'ne yönelik 4 aydır yapılan saldırılar dozundan hiçbir şey kaybetmeksizin (devrimci, demokrat kamuoyunun duyarsızlığı neticesinde) devam ediyor.

Çete devletin 170. haftadan itibaren Cumartesi Anneleri'nin kayıplarını arama eylemini yasadışı ilan edip azgıncı ve pervasızca saldırması, (kitlese anlamında potansiyeli düşürse de) inançlı, haklı, bilinçli ve devrimci anaların Galatasaray Lisesi'nin önüne gelmesini engelleyemiyor, engelleyemeyecektir.

1 84. Hafta: 1998 yılından beri çete devlet tarafından kaçırılıp kaybedilen, katledilen sevdiklerinin akıbetini öğrenmek ve "kayıp" politikasını tüm Türkiye'ye duyurmak amacıyla her Cumartesi günü saat 12:00'de Galatasaray Lisesi önünde oturma eylemi yapan Cumartesi Anneleri, son dört aydır kolluk güçlerinin saldırısına uğruyorlardı. Bu saldırılara rağmen ertesi hafta yine lisenin önüne gelerek direnişlerinde önemli bir yer tutan mevzilerini terketmiyorlardı.

Fakat 184. haftaya tekabül eden 21 Kasım Cumartesi günü ise PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ın İtalya'da gözaltına alınmasının ardından, Be-yoğlu'nda gerçekleştirilen ırkçı-faşist gösteriler nedeniyle Cumartesi Eylemi İHD önünde yapıldı. Eyleme ICAD Almanya, ABD, Norveç, İsveç ve İsviçre Seksiyonları ve İHD Ankara Şube Başkanı Av. Lütfi Demirkapı katılarak desteklerini sundular.

Her hafta sıkı güvenlik önlemlerinin alındığı İHD önü ve sokakları, basın açıklaması yapılacağı için çok daha yoğun bir kolluk gücüyle kuşatılmıştı.

Basın açıklaması Hasan Ocak'ın kızkardeşi Maside Ocak tarafından okundu. Basın açıklamasında son süreçte otuz bin insanın öldürüldüğünden söz edildiği, kayıp ailelerinin de bu otuz bin insan arasında yer alan gözaltında kayıplar için Galatasaray'da toplandığı, kolluk güçlerinin her hafta yasadışı bir şekilde terör estirdiği belirtilerek şöyle denildi:

"Bu haftalık buradayız. Burada da kayıplar ile ilgili gelişmeleri aktarmaya devam edeceğiz."

185. Hafta: 28 Kasım Cumartesi günü Be-

yoğlu'nda Galatasaray Lisesi önünde yine gözaltı, yine abluka, yine faşizmin iğrençliği vardı.

Her sokağın, her köşebaşının tutulduğu Be-yoğlu'nda ilk gözaltılar İHD İstanbul Şubesi'nin bulunduğu Çukurlu Çeşme Sokak'ta gerçekleşti. Cumartesi eylemine katılmak üzere İHD'den yürüyerek Galatasaray'a gitmek isteyen Filiz Koçali, Meriç Eyüpoğlu, Zübeyde Tepe, Fadik Bilgetekin ile görüntü almak isteyen EKK Alınları Gazetesi muhabiri Gamze Eren kolluk güçleriyle hiçbir açıklama yapılmaksızın gözaltına alındılar.

185. Hafta: 28 Kasım Cumartesi günü Be-

yoğlu'nda Galatasaray Lisesi önünde yine gözaltı, yine abluka, yine faşizmin iğrençliği vardı.

Her sokağın, her köşebaşının tutulduğu Be-yoğlu'nda ilk gözaltılar İHD İstanbul Şubesi'nin bulunduğu Çukurlu Çeşme Sokak'ta gerçekleşti. Cumartesi eylemine katılmak üzere İHD'den yürüyerek Galatasaray'a gitmek isteyen Filiz Koçali, Meriç Eyüpoğlu, Zübeyde Tepe, Fadik Bilgetekin ile görüntü almak isteyen EKK Alınları Gazetesi muhabiri Gamze Eren kolluk güçleriyle hiçbir açıklama yapılmaksızın gözaltına alındılar.

9 kişiyle ilgili ikinci haber geçen hafta, Cumartesi Anneleri'nin 184. haftasında açıklandı. **Mahmut Mordentz ve Fahriye Mordentz** çiftinin ölü bedenleri İdil Cumhuriyet Savcılığı'nın çalışmaları sonucu İdil'deki kimsesizler mezarlığında bulundu, otopsi raporu da Mordentzlerin gözaltına alınmalarından kısa bir süre sonra infaz edildiklerini ortaya çıkardı.

Bu 9 kişinin arasında bulunan **Ramazan Yazıcı'nın cesedi de İdil'de kimsesizler mezarlığında bulundu. Otopsi raporu, bulunan kişinin Ramazan Yazıcı olduğunu doğruladı.**

Bu ülkede, gözaltında kimse kaybolmaması diye biz buradayız. Her Cumartesi Galatasaray'da, saat 12:00'de" denildi. Gözaltına alınanlar ertesi gün serbest bırakıldılar.

Bu ülkede, gözaltında kimse kaybolmaması diye biz buradayız. Her Cumartesi Galatasaray'da, saat 12:00'de" denildi. Gözaltına alınanlar ertesi gün serbest bırakıldılar.

ediyoruz. İdil Cumhuriyet Savcılığı, Kasım 1996'da polis olduğu iddia edilen kişilerce gözaltına alınan **Mahmut Mordentz ve Fahriye Mordentz** çiftini İnsan Hakları Derneği ve aileyle sürdürdüğü çalışmalar sonucunda kimsesizler mezarlığında buldu. Otopside, Mordentz çiftinin 'gözaltına alınmaları'ndan kısa bir süre sonra infaz edildikleri ortaya çıktı. İdil Cumhuriyet Savcılığı, kayıplardan **Ramazan Yazıcı'nın da cesedini kimsesizler mezarlığında bulunduğunu düşünüyor ama henüz otopsi yapılmadı.**

Mordentz'ler, **Ramazan Yazıcı, "keşke**

ediyoruz. İdil Cumhuriyet Savcılığı, Kasım 1996'da polis olduğu iddia edilen kişilerce gözaltına alınan **Mahmut Mordentz ve Fahriye Mordentz** çiftini İnsan Hakları Derneği ve aileyle sürdürdüğü çalışmalar sonucunda kimsesizler mezarlığında buldu. Otopside, Mordentz çiftinin 'gözaltına alınmaları'ndan kısa bir süre sonra infaz edildikleri ortaya çıktı. İdil Cumhuriyet Savcılığı, kayıplardan **Ramazan Yazıcı'nın da cesedini kimsesizler mezarlığında bulunduğunu düşünüyor ama henüz otopsi yapılmadı.**

ediyoruz. İdil Cumhuriyet Savcılığı, Kasım 1996'da polis olduğu iddia edilen kişilerce gözaltına alınan **Mahmut Mordentz ve Fahriye Mordentz** çiftini İnsan Hakları Derneği ve aileyle sürdürdüğü çalışmalar sonucunda kimsesizler mezarlığında buldu. Otopside, Mordentz çiftinin 'gözaltına alınmaları'ndan kısa bir süre sonra infaz edildikleri ortaya çıktı. İdil Cumhuriyet Savcılığı, kayıplardan **Ramazan Yazıcı'nın da cesedini kimsesizler mezarlığında bulunduğunu düşünüyor ama henüz otopsi yapılmadı.**

Mordentz'ler, **Ramazan Yazıcı, "keşke**

Haber Merkezi: Son günlerdeki saldırı ve provakasyonlarıyla tekrar gündeme gelen sivil faşistler, saldırılarını üniversitelerde sürdürüyorlar. Malatya İnönü Üniversitesi, Yıldız Teknik Üniversitesi ve Ege Üniversitesi'nde devrimci, demokrat ve yurtsever öğrencilere saldırı yapan faşistler, 11 öğrenciyi yaraladılar. Yaralılarından üçünün durumlarının ağır olduğu öğrenildi.

23 Kasım Pazartesi günü Malatya İnönü Üniversitesi kantininde bekleyen 20 kişilik faşist grup, **Ali Ekber Çiçek ve Tefik Aytaç** adlı öğrencileri dövdüler. Saldırı sonrası Araştırma Fakültesi Hastanesi'ne kaldırılan ve 5 gün iş göremez raporu alan öğrenciler, 24 Kasım günü şikayet için gittikleri Üniversite Jan-

ÜNİVERSİTELERDE FAŞİST SALDIRI

darına Karakolu'nda gözaltına alındılar. Baradan İnderesi Merkez Jandarma Karakolu'na götürülen mağdur öğrenciler, savcılığa çıkarıldılar. CHP Malatya İl Binası'nda basın açıklaması yapan öğrenciler, suçlu muamelesi gördüklerini, saldırganlardan bazılarını teşhis etmelerine rağmen savcılığın hiç bir işlem yapmadığını belirterek, saldırılara karşı kamuoyunu duyarlı olmaya çağırıldılar.

26 Kasım Perşembe günü İzmir Ege Üniversitesi Kampüsü'nde bildiri dağıtmak isteyen faşistlere tepki gösteren öğrenciler saldırıya uğradılar. Üç öğrencinin yaralandığı saldırı sonrası sivil polisler de öğrencileri tehdit ettiler. Daha sonra üniversite yurdu-

na gelen sivil faşistler devrimci, demokrat öğrencilerin odalarını basılar. Üç öğrencinin daha yaralandığı yurt baskınından sonra yurt bahçesine çıkan devrimci-demokrat öğrenciler saldırıyı kinayarak, can güvenliklerinin sağlanmasını istediler. Yurt müdürüyle de görüşen öğrenciler 27 Kasım Cuma günü toplam saldırıları protesto ettiler.

Yıldız Teknik Üniversitesi (YTÜ)'nde sivil faşistler 3 öğrenciyi bıçaklayarak yaraladılar. Ülkü Ocakı Beşiktaş Şubesi'nden geldikleri açıklanan yüzleri maskeli 20 kişilik grup, 27 Kasım Cuma günü saat 09:00'da öğrencilere saldırdılar. Saldırı sonrası yaralanan Elektronik Mühendisliği Bölümü öğrencisi D.

Oğuz Öcal (22), Makina Mühendisliği Bölümü öğrencisi **Serkan Erol (21)** ve Mimarlık Bölümü öğrencisi **Esin Tektaş (18)**'in durumlarının ağır olduğu açıklandı.

Saldırı üzerine 12:30'da okulun bahçesinde toplanan 150 dolayında devrimci-demokrat öğrenci, saldırıyı kınayan bir basın açıklaması yaptılar. Polisin ablukaya aldığı öğrenciler, "Faşizme karşı omuz omuza", "Öğrencilere değil çetelere barikat" sloganlarını attılar. Açıklamada, tüm saldırılara rağmen öğrenci gençliğinin parasız, bilimsel ve demokratik eğitim mücadelesi vermeye devam edeceği vurgulanıp duyarlılık çağrısı yapıldı. Basın açıklamasını izleyen gazeteciler, polis tarafından tartaklandı.

"Baskıyla yılmayız, süngüyle durmayız!"

Haber Merkezi: Sağlık hizmetlerine 1999 bütçesinde ayrılan payın artırılması, ekonomik ve özlük haklarının iyileştirilmesi, grev ve TİS hakkının verilmesi, özelleştirme uygulamalarının sona erdirilmesi talepleriyle iş bırakan sağlık emekçileri, 18 Kasım Çarşamba günü Ankara'da Sağlık Bakanlığına, diğer yerlerde de il sağlık müdürlüklerine kitlesel kaulunlarla yürüyüş yaptılar.

ANKARA

SES Ankara Şubesi üyesi sağlık emekçileri, Numune Hastanesi önünde saat 12:00'de sloganlar eşliğinde bir araya geldiler. KESK'e bağlı sendika ve yöneticilerinin destek verdiği eylemde Sağlık Bakanlığı'na doğru yürüyüşe geçen kitle, "Çetelere kıyak, emekçilere dayak, bu abluka dağıtılacak", "Herkes eşit parasız sağlık", sloganlarını attılar. Abdi İpekçi Parkı önünde polisler tarafından önlere kesilen kitle, basın açıklamasını park içerisinde yaptı.

Basın açıklamasını SES Ankara Şube Başkanı Kemal Yılmaz yaptı. Yıllardır izlenen politikalar sonucu, sağlıklı yaşam hakkının gasp edildiğini, sağlık hizmeti sunanların sorunlarının giderek ağırlaştığını, üyelerinin sürgünlerle karşılaştıklarını belirten Yılmaz, "Bizleri yıldırma istiyorlar. Onlara cevabımız baskıyla yılmayız, süngüyle durmayız olacak" dedi.

Ardından söz alan SES Genel Başkanı Ali Ürküt, taleplerinin sonuçlanması için davalarında ısrarlı olacaklarını belirtti. Ali Ürküt'ün konuşmasını hemen sonrasında bir grup sivil faşist, ellerinde Türk bayrakları ve kurt işaretleriyle emekçilerin üzerine yürümeye çalıştı. Polislin isteksiz olarak önlerini kestiği faşistler, "Kanını içmeye yemin ettik" diyerek ulumaya başladılar. İlerin uluması üzerine kitle "Yaşasın halkların kardeşliği", "Faşizme karşı omuz omuza" sloganlarını

attı.

İSTANBUL

SES İstanbul Şubelerine üye sağlık emekçileri, örgütlü oldukları hastanelerde iş bırakarak, taleplerini dile getirmek için saat 12:30'da Sultanahmet Tramvay Duragında toplandılar.

Polisin yoğun şekilde alması olduğu ön-

çinin olacak", "Söz-yetki-karar çalışanlara" sloganlarını haykırarak geldiler.

KESK GYK üyeleri ve bağlı sendikaların yöneticileri ile Belediye-İş ve Harb-İş yöneticilerinin de destek verdiği eylemde, basın açıklamasını sağlık emekçileri adına SES Şişli Şube Başkanı **Metin Karabulut** yaptı. Devletin sık sık gündemi değiştir-

izmin

İzmir'de sağlık emekçileri saat 12:30'da sendikalarının önünde toplandılar. Buradan SES pankartı altında İl Sağlık Müdürlüğü önüne kadar yürüdüler. SES, DISK Bölge Temsilciliği, Genel-İş Bölge, Genel-İş 4-5 No'lu Şubeler, TÜMTİS, Limter-İş, Birleşik Metal-İş, Bank-Sen, EMEP, Pirsultan Abdal Derneği'nin katılımıyla oluşan 1000 kişilik kitle "Yaşasın örgütlü mücadelemiz", "Sadaka değil toplu sözleşme", "Yaşasın sendikal mücadelemiz", "Hastaneler halkındır, satılmaz" sloganları eşliğinde İl Sağlık Müdürlüğü önüne geldi.

Burada yapılan basın açıklamasını SES İzmir Şube Başkanı **Mevlüt Ülgen** okudu. M. Ülgen, sağlık emekçilerinin taleplerini dile getirerek, bunların gerçekleşmesi için mücadele edeceklerini ve tüm emekçilerin kendilerine destek olmaları gerektiğini belirtti.

ADANA

Adana Tabip Odası, Diş Hekimleri Odası, Eczacılar Odası, SES Adana Şubeleri tarafından Balcalı Hastanesi'nde bir basın açıklaması yapıldı. Buradan Devlet Hastanesi'ne giden kitle, son olarak SSK Bölge Hastanesi'nde bir basın açıklaması yaparak dağıldı.

DIYARBAKIR

SES Diyarbakır Şubesi'ne üye sağlık emekçileri, Devlet Hastanesi'nde toplanarak İl Sağlık Müdürlüğü'ne yürümek istediler. Polisin müdahalesi sonucu basın açıklamasını hastanenin önünde yapmak zorunda kalan sağlık emekçileri, üzerlerinde oynamak istenen oyunlara izin vermeyeceklerini belirttiler.

Sağlık emekçileri Urfa, Kocaeli, Mersin ve Eskişehir'de de kitlesel olarak yaptıkları açıklamalar ile sağlık üzerinde özelleştirmeye ve baskılara izin vermeyeceklerini, sonuna kadar mücadele edeceklerini belirttiler ●

lemeler ve engelleme çabalarına rağmen "Sağlıklı toplum, insanca yaşam istiyoruz" SES imzalı pankartı açan sağlık emekçileri, oluşturdukları kortejle Çemberlitaş'ta bulunan İstanbul İl Sağlık Müdürlüğü önüne "Sefalet ücretine hayır", "Yakıflar, dernekler kapatılsın", "Çetelere değil, emekçiye bütçe", "Hastaneler halkındır, satılmaz", "Yaşasın örgütlü mücadelemiz", "Savaşa değil sağlığa bütçe", "Zafer direnen emek-

mesinin ve şovenizm dalgasının amacının özelleştirmeyi gizlemek olduğunu, bütün uyarılarına rağmen sorunlarının çözülmediğini açıklayan Karabulut: "Evrensel ölçülerde bütçenin %13-14'ü sağlık ve sosyal hizmetlerine ayrılırken ülkemizde bu oran giderek azalmaktadır" dedi. Kitle tekrar Sultanahmet Meydanı'na doğru yürüyüşe geçti ve buradan sessizce dağıldı.

KAMUOYUNA

Son süreçte bir takım çetelerin tutuklanarak Bayrampaşa Cezaevi'ne getirilmesiyle birlikte, bu çetelerin hamiliğine soyunanlar tarafından, C blokta bulunan siyasi tutuklular ve ziyaretçilerinin üzerinde, keyfi, insancılıksız baskı ve terör estirilmeye başlanmıştır.

Çetelerin rahatı ve konforu için tüm olanaklar seferber edilip, çetelerin avukat ve ziyaretçilerine her türlü kolaylık sağlanırken; diğer yanda hayatı tehlikeye taşıyan hastalarımız hastaneye dahi götürülmemekte, götürülenler ise tedavi ettirilmeden, hakaret ve tartaklamalara maruz kalarak geri getirilmektedir. Acil en-

temel insani taleplerimiz dahi türlü gerekçelerle reddedilmektedir.

Ziyaret günlerimiz adeta işkence günlerine dönüştürülmüştür. Keyfi olarak ziyareti geç başlatmanın yanı sıra, ziyaretçilerimiz insanlıksız baskı ve uygulamalara maruz kalmakta, zaman zaman birçok ziyaretçimize ortada hiç bir neden yokken hakaretler edilmekte, fiziksel saldırılar yapılmaktadır. Öyleki, avukat ve ziyaretçilerimize "sizler de teröristsiniz, sizla için de infaz emri vereceğiz" gibi lafları sarfedebilecek kadar pervasızlaşmaktadır. Yine, ziy-

aretçilerimizin getirdiği yiyecekler kullanılmaz hale getirilmekte, ya da keyfice yasaklanmaktadır.

Tetikçi ve eroinci çetelerin sunduğu maddi çıkarlardan ötürü, siyasi tutuklulara yönelik tehlikeli provakasyon ve kışkırtmalara girilmektedir.

Bundan sonra ailelerimize ve bizlere yönelik gelişebilecek saldırıların baş sorumlusu başta nizamiye üstteğmeni ve cezaevi C blok birinci müdürü olmak üzere çetelerin hamiliğine soyunanlar olacaktır.

Düzenin mağduru adli tutuklular ile biz si-

yasi tutsaklar ve ailelerimiz üzerinde estirilen teröre son verilmesi için kamuoyunu duyarlılığa çağırıyoruz.

Sağmalcılar Cezaevi'ndeki PKK, MLKP, TKP/ML, DHKP-C, TKP(ML), TIKB, TKEP/Leninist, TDKP, THKP-C/HDÖ, PYSK, DHP, TDP, TKEP, DY, HKG, DY, Direniş Hareketi davalarından tutsaklar adına:

Ferhan Güllü, M. Akif Han, Bayram Kama, Şadi Özholat, Çiğdem Kazan, Can Ali Türkmen, Şerif Kartoglu, Emin Gökturna, Tuncay Kurtaş, İlhan Zeyrek, Yaşar Şimşir, Adnan Halis, M. Ali Ayhan, Nizan Doğan, Hasan Demir, Eşralı Karagöz, Ramazan Sadıkoğulları ●

Cop, dayak, gözaltı; "Öğretmenler Günü" kutlu olsun

Haber Merkezi: Tüm dünyada 5 Ekim, Türkiye'de ise 24 Kasım olarak kutlanan "Öğretmenler Günü", '98'de de cop-dayak gözaltı ve katliamlı geçti. Faşist Türk devleti, eğitim emekçilerine verdiği "değeri" 20 Kasım günü HADEP Kocaeli il örgütüne yönelik saldırı sırasında polisler tarafından katledilen eğitim emekçisi Metin Yurtsever örneği ile göstermişti. "12 Eylül'ün armağanı" olan 24 Kasım "Öğretmenler Günü"nde, Mehmet Ağar'a hakaret ettiği gerekçesiyle 1 yıl hapis cezasına çarptırılan eğitim emekçisi İlknur Birol'u uğurlamak üzere, İstanbul Kadıköy Adliyesi önünde biraraya gelen eğitim emekçileri, öğrenciler, devrimci, demokrat ve yurtsever kişiler polisler tarafından feci şekilde dövülerek gözaltına alındılar.

13 Nisan '96 tarihinde KESK'in Kadıköy'de düzenlediği "Demokrasi ve Sendikal Haklar Mitingi"nde bir konuşma yapan ve konuşmasında tepkisini, "Eli kanlı katilleri Adalet Bakanlığı yapıyorlar. Faşistleri eli kanlı hükümetin başına getiriyorlar" diye ifade eden ve bu konuşma nedeniyle 1 yıl hapis cezasına çarptırılan Eğitim-Sen 2 No'lu Şube Üyesi eğitim emekçisi İlknur Birol'u uğurlamak için, 24 Kasım Salı günü saat 14:00'de Kadıköy Adliyesi önünde toplanan Eğitim-Sen İstanbul Şubeleri, Yol-İş İstanbul 1 No'lu Şube, Emekli-Sen, Basın-İş yöneticileri-üyeleri ve öğrenciler kolluk güçlerinin müdahalesiyle karşılaştılar.

Kolluk güçleri, Birol'a destek için gelen kalabalığı tartaklayarak 30-40 metre uzaklaştırdı. Adliye önünde yeniden biraraya gelen kalabalığa kolluk güçleri tekrar saldırdı. Bahariye Caddesi'nden de alkışlı yürüyüş ve sloganlarla Eğitim-Sen üyeleri adliye önüne gelmeye başladılar. Aralarında Birol'un da bulunduğu eğitim emekçileri, saldırıya karşı "Çetelere kıyak, emekçiye dayak, bu abluka dağıtılacak", "Bizler çocuklarımıza onurlu bir gelecek bırakıyoruz, ya siz" vb. sloganları atarak kolluk güçlerinin oluşturduğu bariyeri aşmaya çalıştılar. Eğitim emekçileri tarafından omuzlara alınan Birol, çetelerin elini kolunu sallayarak dolayışlarını, hükümetin ise hiç bir şey yapmadığını, kamu emekçilerinin ise düşüncelerinden dolayı yılları bulan cezalara çarptırıldıklarını ifade etti. Linç girişimlerinin tergahtandığını ve adliye önünde basın açıklaması yaptıkları sonra cezaevine gitmesine dahi tahammül edilmediğini belirten Birol, konuşmasını sürdürdüğü sırada, kolluk güçleri kalabalığa saldırdı. Birol'u omuzlardan düşüren kolluk güçleri, eğitim emekçilerini ve öğrencileri coplayarak gözaltına aldı.

"Öğretmenler Günü'nde öğretmen dövülür mü? Yuh olsun" sözleriyle çevrede bulunan halkın büyük tepkisini çeken saldırıda, gözaltına alınan KESK-GYK Üyesi,

Eğitim-Sen 2 No'lu Şube Başkanı Alaaddin Dinçer, Yönetim Kurulu Üyesi Hamdi Çalık, Eğitim-Sen 3 No'lu Şube Yönetim Kurulu Üyesi Ali Güneş, KESK 2 No'lu Şube Basın Yayın Sekreteri Veysel Özbay, Eğitim-Sen emekçilerinden Adem Bulut, Halil İbrahim Akyol ve soyadını öğrenemediğimiz İbrahim ile birçok eğitim emekçisi kolluk güçleri tarafından araçlara bindirilerek İçerenköy Terörle Mücadele Şubesi'ne götürüldüler.

Saldırı sonrasında Eğitim-Sen Genel Başkanı Kemal Bal yaptığı yazılı açıklamada, olaydan sorumlu olanlar hakkında suç duyurusunda bulunacaklarını ifade ederken, Genel Sekreter Kemal Ünal ise "Eğitim emekçilerini bu saldırıların yıldırma-casını bir kez daha yetkililere ve kamu-yuna duyuruyoruz" dedi. KESK Genel Başkanı Siyami Erdem, Tüm Maliye-Sen ve Eğitim-Sen 1 No'lu Şube'de birer basın açıklaması yaparak saldırıyı kınadılar.

Eğitim-Sen 1 No'lu Şube Başkanı Nihat Dede tarafından yapılan yazılı açıklamada ise gözaltına alınan Alaaddin Dinçer ile eski şube başkanı Servet Öncü'ye verilen 18'er aylık hapis cezası kınandı.

Öte yandan aynı akşam serbest bırakılan eğitim emekçileri, ertesi gün bir kez daha Kadıköy Adliyesi'ne gelerek, saldırıyı gerçekleştiren kolluk güçleri hakkında suç duyurusunda bulundular.

ANKARA

Eğitim-Sen Ankara Şubelerine üye yaklaşık 3 bin eğitim emekçisi, Tandoğan Meydanı'nda biraraya gelerek, Ankara İl Milli Eğitim Müdürlüğü'ne doğru yürüyüşe geçti. "Öğretmenler Günü; parasız, bilimsel, demokratik eğitim istiyoruz".

"Öğretmenler Günü; grevli, toplu sözleşmeli sendika istiyoruz" dövizlerini taşıyan eğitim emekçileri, "Sürgünler, cezalar, baskılar bizleri yıldıramaz", "Savaşa değil, eğitime bütçe" sloganlarını atarak İl Milli Eğitim Müdürlüğü önüne geldiler.

KESK Ankara Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü Nazım Alkaya, emekçilere hitaben yaptığı basın açıklamasında, 12 Eylül döneminin bir ürünü olan 24 Kasım'ın eğitim emekçilerine yapılan bir zulüm olduğunu dile getirerek "Bizim benimsediğimiz gün, dünyanın bütün öğretmenlerinin kabul edilip kutlanan 5 Ekim Dünya Öğretmenler Günü'dür" dedi.

İZMİR

Eğitim-Sen'e üye olan eğitim emekçileri,

Konak Meydanı'nda biraraya gelerek basın açıklaması yaptılar. Yapılan basın açıklamasında, 24 Kasım'ın, eğitim emekçilerinin iradesi dışında belirlenmiş bir "gün" olduğu belirtilerek, "12 Eylül ile birlikte ülkenin yaşadığı problemlerin sorumlu su olarak öğretmenler gösterilip, onların örgütü TÖB-DER suçlu ilan edilip mal varlığına el konuldu, yöneticileri cezalara çarptırıldı. Bir çok öğretmen yurdunu terk etmek zorunda bırakıldı" denildi.

Sosyal, ekonomik ve kültürel olanaksızlıklara rağmen "eğitim" vermeye devam eden eğitim emekçileri, İstanbul, Ankara ve İzmir'in yanı sıra Antalya, Çorum, Kayseri, Mersin, Konya ve Hatay gibi birçok ilde de çeşitli protesto eylemlilikleri gerçekleştirdiler. ●

ANTEP'TE AMBAR İŞÇİSİ DİRENİYOR

Halkın Günlüğü/Adana: Antep'te faaliyet gösteren Akınal ve Özgür Nakliyat işyerlerinde çalışan toplam 20 işçinin grevi 92. gününde kararlılıkla devam ediyor. Haklarını alana kadar direneceklerini söyleyen işçiler, kitle örgütleri ve emekçilerden destek istedikler.

Türkiye Motorlu Taşıt İşçileri Sendikası (TÜMTİS)'nde örgütlü olan işçilerin yüzde 60 zam istedikleri, işverenin ise çok düşük zam dayatmasında bulunduğu ve bu yüzden grevin yapıldığı öğrenildi.

TÜMTİS Antep Şubesi'nden yapılan açıklamada, bölgede çalışan 540 ambar işçisinin sigortalı ve sendikali ho-

numa getirildiği vurgulandı. Tüm işyerlerinde anlaşmaya varıldığı halde Akınal ve Özgür Nakliyat işverenlerinin uzlaşmaz tutumları nedeniyle grev ve çıkılmaya mecbur kalındığı ifade edildi.

Sendikamızın, işyerleri önünde kurulan çadırlarda direnişe devam eden işçilerin yemek ihtiyaçlarının yanı sıra, ayda 70 milyon lira para yardımıyla bulunduğu belirtildi.

Öte yandan TÜMTİS Ankara Şubesi'nden yapılan açıklamada; Yibitaş A.Ş.'den sendikaya üye oldukları için işten atılan 32 işçiye, jandarma tarafından uygulanan saldırılar kınandı ●

Türk devleti bütün gücüyle saldırıyor

Haber Merkezi: Tüm özel savaş yöntemlerine rağmen gerillayı etkisizleştiremeyen diktatörlük, her yıl birçok kez tekrarladığı askeri hareketlerinden birini daha 5 Kasım'dan itibaren başlattı. Bilhassa Dersim, Amed, Botan, Zagros ve Irak Kürdistanı'nda varolan güçlerini takviyelerle yüzbinlere çıkaran ordu güçleri, bir kez daha gerillayı bitirme hayalleriyle kapsamlı harekate girişiler.

Kış başına bir asker ve polisin düştüğü Dersim'e yeni birlikler gönderilerek varolan askeri güç yüzüne çıkartıldı. Havadan ve karadan başlatılan harekate 8 generalin bizzat katıldığı açıklandı. Kutu Deresi, Laç Deresi, Aliboğaz vb. bölgeler savaş uçakları ve helikopterler tarafından yoğun şekilde bombalanırken, karadan sürdürülen hareket ile de ormanlık alanlar ve stratejik noktalar top atışına tutuluyor. Yürütülen bu geniş kapsamlı hareket sırasında gerilla güçleriyle çatışma çıkıp çıkmadığı öğrenilemedi.

Operasyonların aralıksız sürdüğü Diyarbakır, Muş, Mardin, Şırnak, Hakkari ve Bingöl kırsalında PKK gerillaları ile Türk ordusu arasında yer yer şiddetli çatışmaların yaşandığı açıklandı. Diyarbakır'ın Kulp İlçesi ile Muş arasında bulunan kırsal alanda 14 Kasım'da çıkan çatışmalarda 2 askerin öldüğü, çok sayıda asker ve korucunun da yaralandığı öğrenildi. Mardin'de ise mayın patlaması sonucu 1 asker ölürken, 2'si de ağır biçimde yaralandı.

17 Kasım'da Şemdinli'de PKK gerillalarınca yola döşenen mayına çarpan konvoyda bulunan onlarca askerin öldüğü ve çok sayıda askerin de yaralandığı DEM haber ajansı tarafından kamuoyuna duyuruldu. 24 Kasım'da da Şirvan Pervari İlçesi'nde çıkan çatışmada 3 korucunun öldüğü bildirildi.

Süren operasyonların Botan Bölgesi'nde, Bestler ve Beytüşşebap'ta, Zagros'ta, Yüksekova, Şemdinli'nin Oramar ve Herki mevkiilerinde yoğunlaştığı öğrenildi.

Bölge genelinde operasyonlar sürerken bağ bahçe ve ormanları ateşe veren askerler, halka karşı saldırılarını da artırdı. Diyarbakır'ın Hazro İlçesi'nde birçok köyü basan askerler 60 kişiyi gözaltına alırken,

bu sayının bölge genelinde yüzleri bulduğu bildiriliyor.

Bölgede operasyonlar tüm hızıyla sürerken Karadeniz'de çıkan çatışmada da 2 askerin öldüğü, Tokat kırsal ve bir çok noktada askeri hareket başlatıldığı açıklandı.

26 Kasım'da Yüksekova'nın kırsal kesiminde çıkan çatışmada 10 asker ölürken gerilladan kayıp olmadığı öğrenildi.

Yine Midyat'ta gerillaların petrol boru hattına sabotaj düzenledikleri, Bingöl'de özel tim ve koruculara yönelik saldırıda bulunanları alman bilgiler arasında, Çatışmaların yoğun olarak yaşandığı Irak Kürdistanı'nda ise yüze yakın PDK'li peşmerge ve onlarca askerin öldüğü açıklandı. DEM ajansının haberlerine göre, PDK'li peşmergeler

ve Türk ordu güçlerinin başlattığı harekatta Ertuş, Batuke, Siyare, Bakasu, Kanimasi, Amediye, Derelu, Sidekan, Çoman ve Hacı Umran bölgelerinde şiddetli çatışmalar yaşandığı ve gerillanın saldırılarını yoğunlaştırdığı öğrenildi.

HELİKOPTER DÜŞÜRÜLDÜ

PKK'nin 20. kuruluş yıldönümü vesilesiyle Hakkari'nin Yüksekova ve Şemdinli İlçesi'nde geniş çaplı bir operasyon düzenleyen Türk ordusuna ait Skorsky tipi helikopter ARGK (Kürdistan Halk Kurtuluş Ordusu) gerillaları tarafından imha edildi.

26 Kasım günü saat 12:30 sularında, Hakkari kırsalında gerillaların bulunduğu yere indirme yapmak isteyen Skorsky tipi helikopter, ARGK gerillaları tarafından atılan roket sonucu imha edilirken 20 asker de öldü.

Havaşın alanına operasyona çıkan helikopterlerden biri Kartaltepe de bulunan gerilla mevzilerine indirme yapmak istedi. Son anda bölgede bulunan gerillaları farkederek helikopter pilotu indirme yapmaktan vazgeçerek uzaklaşmaya çalıştı. Fakat gerillaların roketatar ve Bixi silahlarıyla açtığı ateş sonucu düştü. Düşürülen helikopterin bulunduğu yere giden gerillalar, ölen askerlerin künyeleri ile 7 adet G-3, 2 adet Bixi, 2 adet B-7 Roketatar ve 2 adet suikast silahı olan Kannas'a el koydu.

Roketatarın isabet etmesi sonucu düşürülen helikopterde bulunan 2 üstteğmen, 1 astteğmen, 1 astsubay, 1 uzman çavuş, 4 çavuş, 11 piyade komando eri ölürken, 1 askerin ise kayıp olduğu öğrenildi.

BURSA'DA MUHABİRİMİZE VE OKURLARIMIZA TUTUKLAMA

Haber Merkezi: Son süreçte beslemesi olan çetelerle en üst düzeyde ilişkileri bir bir ortaya çıkan kontra devlet, bu suçluluk psikolojisi ile ipliğini pazara çıkaran muhalif kesimler üzerindeki baskısını arttırarak sürdürüyor.

Bu saldırıların bir örneği de Bursa'da gazetemizin okurları ve muhabiri üzerinde gerçekleştirildi.

Bursa Terörle Mücadele ekiplerince 25 Kasım Çarşamba sabahı ilk önce gazetemizin Bursa büro eski temsilcisi ve muhabiri Nihat Aydoğan, ardından aynı gün akşam saatlerinde gazetemiz muhabiri Hülya Öz-

kan ve okurumuz Tuğba Ermiş, gece ise okurlarımız Musa Cömert, Erhan Akyüz, Elif Özen, Nurhak Polat, Cihan Akgün, Hasan Soylu, İsmail Arın evleri basılarak gözaltına alındılar.

Gözaltına alınan muhabirimiz ve okurlarımız Bursa Terörle Mücadele Şubesi'nde 4 gün boyunca gördükleri yoğun işkencelerin ardından 29 Kasım günü Bursa Adliyesi Nöbetçi Savcılığı'na çıkarıldılar. Burada alınan ifadelerin ardından Elif Özen, Tuğba Ermiş ve Erhan Akyüz tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakılırken, muhabirimiz ve 6 okurumuz tutuklanarak Bursa Özel Tıp Cezaevi'ne konuldular.

Devrimci tutsaklar Kürt ulusu ile omuz omuza;

Kahrolsun milli zulüm yaşasın ulusların tam hak eşitliği!

Faşist Türk devletinin gerek Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi'ne gerekse de Devrimci Hareket'e yönelik artarak gelen saldırılar, PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ın İtalya'ya gitmesi üzerine, güçlü bir şovenist dalgaya çevrilmiş ve bu şovenizm tabana indirilmeye çalışılarak Kürtlere yönelik milli zulüm politikası tımandırılmıştır. Karşı-devrimci saldırının tek hedefi durumuna getirilen Kürtler, meşru olan direniş haklarını kullanırlarken salt Kürt olmanın bedeliyle karşılaşmışlardır.

Zulüm ve ölüm olan bu bedel, özgürlük çığlıklarıyla ödenirken, faşist Türk devletinin kiş-kırtmaları ve komprador medya ile MHP'li itlerin şakşaklarıyla galeyana getirilmek istenen Türk halkı, yer yer bu oyuna alet olmuş ve bir başka halka el kaldırmıştır. Ne ki, cehaletin karanlığında oyuna getirilmek istenen bu halk, devrimci savaşın ışıyla, boğmak istediği Kürdün sesi ile birlikte kendi sesini de boğduğunu anladığı vakit faşist Türk devletinin ölüm sehpa-ları kurulacak ve elele veren bu halklar özgürlüğün teminatı olacaktır. Ki bunun teminatı ise milliyet farkı gözetmeksizin omuz omuza veren ve Türk devletine karşı savaşa giren devrimcilerdir.

Abdullah Öcalan'a düzenlenen suikasti protesto amacıyla 24 Ekim'de üç günlük açlık grevi yapan devrimci tutsaklar, 14 Kasım 1998 tarihinde ise yine aynı dayanışma ruhuyla İtalyan Hükümeti'ne karşı açlık grevine başlamışlardır. PKK ile birlikte aynı gün açlık grevine başlayan tutsak savaşçılar, TKP(ML), MLKP, TKP/ML, TKEP/L, Direniş Hareketi, HKG ve TDKP, PYSK, TKEP, Devrimci Yol, THKP-C/HDÖ, Devrimci Yol imzasıyla yaptıkları açıklamada şu beyanda bulunmuşlardır:

"İtalyan Hükümeti'nin verdiği sözü, yaptığı anlaşmayı ihlal ederek, PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ı gözaltına alması, başta ABD olmak üzere emperyalist güçlerin ve Türk devletinin Kürt Ulusal Özgürlük Mücadelesi'ne ve ilerici, devrimci güçlere yönelik birleşik bir saldırısı olarak değerlendiriyoruz ve protesto ediyoruz."

PKK Genel Başkanı ile devrimci dayanış-

ma içinde olduğumuzu ilan ediyor ve taleplerinin kabul edilmesi için 14 Kasım 1998 tarihinden itibaren bulunduğumuz tüm cezaevlerinde açlık grevine başlıyoruz."

Aynı zamanda DGM'leri boykot sürecinde olan tutsak savaşçıların bu eylemi devam ederken, faşist Türk devletinin artan ırkçı şoven politikaları ve zulüm uygulamaları devrimci tutsakların yeni bir tepkisine sebep olmuş ve Sağmacılar'da bulunan devrimci tutsaklar, 19 Kasım tarihinde bir gün sayım vermemişlerdir. TIKB ve DHKP-C'nin de yer aldığı bu eylemde yapılan açıklama şöyle-

"Faşist devletin HADEP üzerinde estirdiği ırkçı-faşist terörü ve halklarımızı birbirine

tarafından hoş karşılanmayan tartışmalar gözönünde tutulduğunda, yapılan bu üç günlük protesto eylemini oldukça anlamlı buluyoruz.

İlerleyen günlerde amacına ulaşan direniş, aynı örgütlerin imzasıyla yapılan bir açıklamayla son bulmuştur. Yapılan açıklamada şöyle denmektedir:

"İtalya'ya giden PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ın taleplerinin kabul edilmesi ve Kürt Ulusal Özgürlük Mücadelesi ile dayanışma amacıyla 14 Kasım 1998'de başlattığımız açlık grevine amacına ulaştığı için 23 Kasım günü son veriyoruz.

Bilindiği gibi 20 Kasım'da PKK Genel Başkanı'na İtalya'da serbest dolaşma hakkı tanındı. Ancak aynı günlerde faşist devlet tarafından HADEP şahsında Kürt halkına yö-

olamazdı. Çünkü PKK "siyasi çözüm" dediği diplomatik "çözüm" için direniş geliştirmiyordu, ki PKK'nın Avrupa'ya açılması demek bu sürecin daha bir hızlanması anlamına gelir. Oysa kısa vadede göz kamaştıran bu diplomatik çözüm arayışları uzun vade açısından Kürtlerin zararına olup, yeni bir Filistin Kurtuluş Örgütü (FKO) anlamına gelmektedir. Kürt ulusu ile kan karıştırmaktan ve emek birleştirmekten hiç bir zaman sakınmayan komünistler ve devrimciler böylesi bir sürecin destekçisi olamazdı.

Fakat bu demek değildir ki faşist Türk devletinin saldırıları karşısında Kürtlerin yanında olunmayacak. Kürtler yalnız bırakılacak. Bu aynı bir şey iken, yukarıda bahsettiğimiz olgu aynı bir şeydir. Nitekim açlık grevini bitiren örgütler ile TIKB gelişen saldırılar karşısında tepkilerini göstermiş, 25 ve 26 Kasım günleri sayım vermeme eylemi ile Kürtlerle birlikte olduklarını bir kez daha göstermişlerdir.

TKP(ML), MLKP, TKP/ML, TIKB, TKEP/L, TDP, Direniş Hareketi, HKG ve PKK, TDKP, THKP-C/HDÖ, TKEP, Devrimci Yol, PYSK, Devrimci Yol imzası ile tutsak savaşçılar yeni bir duyuru yapmışlardır. Duyurunun içeriği şöyledir:

"Faşist devletin yurtsever, devrimci, sosyalist güçlere ve bir bütün olarak halklarımıza karşı sürdürdüğü topyekün savaş, son gelişmelerle birlikte HADEP şahsında Kürt halkına yönelik azgın bir şovenizm ve faşist terör kampanyasına dönüştürüldü.

Bu azgın şoven, faşist saldırıyı protesto ve direnen Kürt Ulusal Özgürlük Güçleri ile dayanışma için 25 ve 26 Kasım günleri akşam sayımlarını vermiyoruz.

İşçileri, emekçileri, gençliği, tüm ilerici, devrimci kitle örgütlerini ve kurumları 'yaşamın halkların kardeşliği ve mücadele birliği' şiarını yükselterek, faşist devletin saldırılarını boşa çıkarmaya çağırıyoruz."

Devrimci tutsakların Kürt ulusuyla omuz omuza süren bu dayanışmasının hepimize örnek olması gerektiğini belirterek, başta Türk ulusundan olmak üzere tüm emekçileri **"Kahrolsun Milli Zulüm, Yaşasın Ulusların Tam Hak Eşitliği!"** şiarı etrafında duyarlı olmaya çağırıyoruz ●

düşman etme provakasyonlarını protesto etmek için 19 Kasım günü akşam sayımını vermiyoruz.

Bütün ilerici-demokrat kamuoyunu bu teröre karşı duyarlı olmaya ve taleplerini ortaya koymaya çağırıyoruz."

Yüreklere halk sevgisiyle atan devrimcilerin, tutsaklık koşullarında da olsa halkla birlikte olmaya çalışması örnek bir olumluluk iken, TIKB'li tutsakların 14 Kasım'da başlayan açlık grevlerine PKK'nın girmiş olduğu olumsuz yönetime destek olunamayacağı gerekçesiyle katılmaması olumsuzluktu. DHKP-C'li tutsaklar ise ayrı olarak 18 Kasım'dan itibaren üç günlük açlık grevi gerçekleştirdiler. Son dönemlerde PKK ile DHKP-C arasında geçen ve devrimci kamuoyu

neelik azgın bir şovenizm ve faşist terör kampanyası başlatıldığını gözönüne alarak, bu faşist kampanyaya direnen özgürlük güçleriyle dayanışma için eylemlerimizi bugüne değin sürdürdük.

"Amerika'nın başını çektiği emperyalistlerin ve faşist devletin saldırılarının ve alçakça planlarının süregittiğinin bilincinde olarak, Kürt Ulusal Özgürlük Güçleri ile dayanışmamızı ve birleşik mücadelemizi önümüzdeki günlerde de çeşitli biçimlerde sürdüreceğimizi halklarımıza duyuruyoruz."

Bu sonuç açıklamasıyla birlikte PKK'li tutsaklar kendi talepleri doğrultusunda açlık grevine devam ediyordu. Lakin diğer devrimci güçlerin bu talepler doğrultusunda birlikte olması söz konusu

"Hoşçakal Yarın"a dair

Sanatın bir insan etkinliği, insanın düşünsel yeteneğinin ürünü, bilinçli eylemi olmasının iz düşümlerini insanlık tarihinin her evresinde görürüz. Ancak sanat, toplumun her katmanından oluşan izleyicisiyle büyük bir sahne buluşurken, bu sahnenin bir bölümünü iktidarı elinde bulunduran sınıfın yasakçı, yozlaştırıcı sanat mantalitesi, diğer bölümünü ise bu ilk bölüm ne kadar darlaştırıyorsa da, ezilen yığınların üretiminden gelen gücünü esas alan, zulümlerin, yasakların karşısındaki duruşun taşıdığı ve ezilen milyonların gerçekliğinin estetikize edildiği dev renkli bir sahne tarihten günümüze taşınır. Sanatın bilim, felsefe gibi üst yapıda bulunması gerçekliği, sanatın toplumsal gelişmeler içerisinde doğal bir önderlik fonksiyonunu üstlenmesinin altını çizer.

Sanatın üstlendiği bu önderlik fonksiyonu toplumun gelişmesi ve aydınlatılması sorumluluğunu bir gereklilik olarak görür. İşte bu yüzden ki sanat, insanın içinden geçtiği evrimsel süreçlerde her zaman eskiyi yıkar, yeniyi inşa edici bir gerçekliğe sahip olmuştur. Ezilen halkların sömürücü iktidarlar karşısında yazdığı direnişçi tarih sanat alanında da diz çökmemiş, bunun ürünü olarak Berthol Brecht'ler, Viktor Jara'lar, Nazım Hikmet'ler, Yılmaz Güney'ler... tarihin dev sınıfsal sahnesinde, militan toplumsal gerçekçi sanat anlayışıyla, ezilen sınıfı oluşturan milyonlarca emekçiye seslenmişlerdir. Elbetteki, iktidarı elinde bulunduran sınıf hiçbir zaman boş durmamış, kendisine sanatsal ürünleriyle karşı duran Yılmaz Güney'leri, Nazım Hikmet'leri toplumdan uzaklaştırıp cezaevlerine tıkmaya çalışmışsa da, halk tüm yasaklara, zorbalıklara

rağmen kendi sanatçıları sahiplenmesini bilmiştir. Bu nedenledir ki, esir düşelerde ezilen milyonların sanatını yapmakta ısrarını sürdüren ve asla başegmeyer Yılmaz Güney'ler, Nazım Hikmet'ler vb. gibi adını sayamadığımız bir çok devrimci sanatçı, bugün halen halk tarafından sahiplenilmektedir. Burjuvazi ise acizce bu sanatçıları liberal, hümanist ve haince saldırılarla kişiliklerinin altını boşaltarak sözde sahiplenmeye çalışmıştır. Elbetteki burjuvazinin bu tavrı pervasızca saldırılarının ürünü olmaktan öteye gidememiştir.

Sanatın bir dalı olan sinemada, mevcut sınıfsal çalışmalardan uzak olmamakta ve coğrafyamızda Yılmaz Güney ile beraber ivme kazanarak günümüze taşınmaktadır. Ülkemizde son yıllarda adı "devrimci arabesk" filmler olarak konulan senaryolar, filme dönüştürülerek izleyicisiyle buluşmuştur. Bu filmlerden biri olan "Hoşçakal Yarın" adlı Reis Çelik'in yönettiği filmin ana temasını Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan, Yusuf Aslan'ın yaşamı ve mücadelelerini aktarmak oluşturmaktadır. Adını "Işıklar Sönmesin" filminden tanıdığımız Reis Çelik'in 6 Kasım '98'de gösterime giren "Hoşçakal Yarın" adlı ikinci filminde de içerik ve teknik açıdan ortaya sağlıklı bir ürün çıkarmayı yine başaramadığı filmi izleyen devrimci çevrelerce de ortaya konmuştur.

Konu olarak aldığı zaman dilimi ('68-70'ler) içerisinde coğrafyamızda öne çıkan devrimci süreci objektif olarak ortaya koymayan film, bu konuda da izleyicisine sağlıklı bir tarihsel bilinç sunmaktan uzaktır. '68'ler ve '70'lerde coğrafyamızda yaşanan devrimci gelişmelerin ve buna rehberlik eden fonksiyondaki devrimci önderlerin taşımadığı fil-

me, ne bir belgesel ne de bir sinema yapıtı demek konusunda oldukça zorlanılmakta. İşte bu içerikle birce o dönemlerde coğrafyamızda devrim sorununu tahlil etmede ne kadar yetersiz olsada Denizlerin, Yusuf'ların, Hüseyin'lerin, Sinan'ların militanca duruşu basitleştirilmemesi ve sahiplenilmesi gereken bir gerçekliktir. Deniz'lerin yaşamını anlatıp günümüze taşıma noktasında Reis Çelik'in tutarlı bir kaygı içerisinde olmadığı, sinemada "Devrimci arabesk" filmlere bir yenisinin eklendiği "Hoşçakal Yarın"ın karelerinde gözlemlenen bir gerçeklik olmaktadır. Filme damgasını vuran anlayış ise tipik ülkemiz hakim sınıflarının "astık ama yazık oldu, oysaki iyi çocuklardı" gibi traji komik yaklaşımlarının izlerini derinden taşımaktadır. Devrimci ve komünistleri bedenen ortadan kaldırsa da, onların düşüncelerinin, ideallerinin tükenemeyeceğini coğrafyamızdaki devrimci savaşımdan anlayan iktidar sınıfı,

topluma şirin görünme edalarıyla benzeri sahiplenmeleri geçmişte devrimci kişiliklerin içeriğini revize ederek adızce yapmaya çalışmıştır. Bugün Yılmaz Güney'ler, Nazım Hikmet'ler gerçekliğindeki gelişmeler bunlardır. Ancak kendine devrimciyim diyen ve bu noktada topluma tarihsel süreci doğru aktarma sorumluluğunda olması gereken aydınların bu revize kampanyalarının karşısında durmasını emekçi halklarımız ve alternatif kültür sanat camiası beklemektedir. Alternatif kültür-sanat camiası kendi cephesinden bu gibi devrim tarihini (dünya ve ülkemizde) halka ulaştırarak üretimleri kendi öncülüğünde aydınlar da duyarlı hale getirerek gerçekleştirilmelidir. Unutmayalım ki devrimin ve devrimcilerin tarihini topluma aktarmak önemsenmesi ve üzerinde titizlikle durulması gerek bir gerçekliktir. ●

Yüz Çiçek Açsın Kültür Merkezi

GRUP MUNZUR DERİ İŞÇİLERİYLE

Burjuva-feodal kültüre karşı alternatif kültür olan demokratik halk kültürünü savunan ve halkın değer yargılarını, sevinçlerini ve acılarını derleyerek halkı kurtuluşa götüren bir sanattan yana faaliyetlerini Yüz Çiçek Açsın Kültür Merkezi'nde sürdüren Grup Munzur ile Babil Halk Sahnesi her türlü baskı ve zor koşullara rağmen işçi sınıfıyla dayanışmasını sürdürüyor.

18 Kasım günü deri havzasında direnişte bulunan işçilere Grup Munzur ve Babil Halk Sahnesi çadırları dolayarak bir dinleti verdi.

Saat 12:00'de başlayan dayanışma sırasın-

da Özyüksel Deri, Tabak San, Erüzel Deri, Cihaner, Gökhan Deri, vb. bir çok direniş çadırları dolayarak işçilerle sohbetler edildi ve yaşanan saldırılar kınandı. Kavga türkülerini haykıran Munzur ve şirleriyle renk katan Babil Halk Sahnesi büyük bir ilgiyle karşılandı. Halay ve türkülerle coşan işçiler "Yaşasın devrimci dayanışma" sloganlarını haykırırken, Halkın Günlüğü okurlarının da bulunduğu dayanışma "İşçi-köylü elele demokratik devrime", "İşçilerin katili patron-ağa devleti", "İşçi-köylü-gençlik halk savaşında birleştik" sloganlarıyla daha da bir canlılık kazandı. ●

Yüz Çiçek Açsın Kültür Merkezi Etkinlik Programı

4 Aralık Cuma
Film Gösterimi
DARBE / Yön: Mick Jackson
Saat 19:00

5 Aralık Cumartesi
Film Gösterimi
HAKKARI'DE BİR MEVSİM
Yön. Erdal Kırıl
Saat 16:00

6 Aralık Pazar
Sanatın Diliyle İnsan Ve Toplum-5
Evrimsel Sürecinden Bugüne Müzik
Sunan: Nazif Uslu Katılımcı:
Ramazan Şirin
Saat: 15:00

Konser:
Efkan Şeşen
Saat 17:00

11 Aralık Cuma
Film Gösterimi
KULE WABPE / Yön: Bertolt Brecht
Saat: 19:00

12 Aralık Cumartesi
Film Gösterimi
BARAKA / Belgesel Film
Saat 16:00

13 Aralık Pazar
İnsan Hakları İle İlgili Etkinlik
"İnsan Hakları 50 Yaşında"
Dia Gösterimi
Sunan: Şaban Dayanan
AKM (Alternatif Kültür Merkezi) ŞİİR
GRUBU
Saat: 15:00

17 Aralık Perşembe
Konser:
Onur Akın
Saat 19:00

18 Aralık Cuma
Film Gösterimi

DARBE / Yön: Mick Jackson
Saat 19:00

19 Aralık Cumartesi
Film Gösterimi
HAKKARI'DE BİR MEVSİM
Yön. Erdal Kırıl
Saat 16:00

20 Aralık Pazar
Sanatın Diliyle İnsan Ve Toplum-6
"Bertolt Brecht ve Epik Tiyatro"
Sunan: Nazif Uslu
Katılımcı: Zeliha Berksoy
Saat: 15:00

Tiyatro Gösterimi:
"Tiyatro Manga"
Oyun Adı: CARRAR'IN SİLAHLARI
Yazan: Bertolt Brecht
Yöneten: Halit Karaata
Saat 17:00

25 Aralık Cuma
Film Gösterimi
DARBE / Yön: Mick Jackson
Saat 19:00

26 Aralık Cumartesi
Sahnemiz MKM'nin
(Mezopotamya Kültür Merkezi
Etkinliği)
Saat: 17:00

27 Aralık Pazar
Alternatif Yılbaşı Şenliği
'99'UN KAVGA DOLU
BİR YIL OLMASI DİLEĞİYLE
✓ GRUP MUNZUR
✓ BEYHAN AKSOY
✓ MASK-KARA TİYATROSU

✓ BABEL HALK SAHNESİ
✓ '98 YILININ TOPLUMSAL
OLAYLARINDAN
DİŞAL GÖSTERİLER
VE SAHNEMİZ SİZİN
Saat: 15:00

Proleter ahlakı içselleştirelim!

Öncelikle ahlakın sınıfsal bir nitelik taşıdığını belirtelim. Bugün toplumumuzda egemen olan ahlak, feodal-burjuva ahlakıdır. Bu gerici ahlakın maddi zemini ekonomik ilişkilerdir. Bu ahlaka karşı en ilerici ve devrimci olanı ise proletaryanın dünya görüşü temelinde mücadele yürüten komünistlerin ahlakıdır.

Egemen ahlak, gerek siyasal ilişkilerde olsun, gerek kültürel ilişkilerde olsun ve gerekse insanlar arası sosyal ilişkilerde olsun özel mülkiyeti ve bencilliği temel alır. Bütün ezilen halka, bu ahlakı aşarlar ve aşılama çalışır. KALININ yoldaş, Devrimci Eğitim-Devrimci Ahlak adlı eserinde, Engels'in kapitalist toplumda "En az üçtür ahlak: feodal aristokrasisi, burjuva ve proletarya ahlakı" bulunduğundan söz ettiğini belirterek şu aktarmayı yapmaktadır: "Değilmi ki toplum şimdiye dek sınıfsal çelişkiler içinde gelişmiştir. Ahlakı da daima sınıfsal olmuştur; bu ahlak ya egemenliği, ya egemen sınıfların çıkarlarını haklı göstermiş ya da baskı altında bulunan, fakat artık bu egemenliğe karşı yeterli derecede sağlamlaşmış olan sınıfın nefretini ifade etmiş ve baskı altındakilerin ilerdeki çıkarlarını savunmuştur."

Evet, biz emperyalizme, komprador kapitalizme ve feodalizme karşı mücadeleyi, sadece siyasi ve askeri olarak değil, ideolojik, ekonomik ve kültürel alandaki yoz-gerici, ekonomik ve kültürel şekillenmelere karşı da yürüteceğimizi söylüyoruz. Özellikle de bizim savunduğumuz ve yaratacağımız insan şekillenmesi yepyeni bir insan şekillenmesi olacaktır diyoruz. Ve bunun teorisini yapmaya çalışıyoruz. Komünist kişilik temelinde yeni insan şekillenmesi yaratalım diyoruz. Bu kişiliği vermenin/kazandırmanın temel özelliklerini Kalinin yoldaştan aktararak konumuzu aydınlatmaya çalışalım: "Birincisi; sevgi, ikincisi; namus, üçüncüsü; yüreklilik, dördüncüsü; arkadaşlık bağı, beşincisi; emek sevgidir." Kalinin bu görevleri çocukların eğitiminden sorumlu olan bir öğretmenin önüne koyuyor devrim sonrası. Peki biz bugüne nasıl uyarlayacağız. Bir partili, bir komutan ve bir savaşçıya nasıl bir insani kişilik aşılayacağız? Yani bir önderlik olarak, bir kadro olarak, bir partili olarak, bu kişilik ölçütlerinden ne anlıyoruz? İşte bunların açılımını yapmaya çalışalım.

Savaşmak ve ölmek, büyük bir ahlak ve erdemlilik. Ama bu tek başına bir komünist kişilik ve yeni insan tipi için geçerli değildir elbette.

SEVGİ DENİLİNCE NE ANLIYORUZ, ÖNCE BUNUN ÜZERİNDE DURALIM.

Bizim sevgimizin temeli proletarya. Ezilen halkları ve onları kurtarma ve onları sevmektir. Yani işçilerimiz, dünya işçilerini, halklarını ve yaşadığımız toprakları sevmek zorundayız. Bunları sevmeyen

devrim mücadelesini uzun süreli sürdüremez. Hayatı neşeli geçmeyecektir. Bizim amacımız bütün insanlığı kurtarmaktır. Bunun da yaratıcı kaynağı ezilen halklar olduğuna göre onları sevmek ve güvenmek zorundayız. Onlarsız devrim ve kurtuluş olmayacağını hem sözde, hem de öзде içselleştirmek zorundayız. Halka güvenmeyen ve onları sevmeyen kendisine de güvenmez demektir. Çünkü bir devrimci, kendisini toplumsal kurtuluş savaşçısı olarak ilan ediyor ve benim bütün çıkarlarım halkın çıkarlarına bağlıdır diye düşünüyor ve de bu devrim mücadelesinde sonuna kadar varını diyor, bunun temel harcı da halkı sevmesi ve ona güvenmesidir. Devrime sevdalı olmak, halka sevdalı olmakla eş anlamlıdır... Eğer bir kişi halkı ve devrimi kendinden daha çok sevmiyorsa, o kişi gerçek komünist ve devrimci olamaz. O, ideolojik zaaf taşıyor demektir. MLM ideolojisi proletarya varsa vardır. Yoksa o ideolojinin bir değeri yoktur. İşte bu ideoloji etrafındaki bir siyasi şekillenme, başta proletaryanın ve halkın çıkarlarının korunmasını, onu savunmayı ve ona önderlik etmeyi emrediyor...

İKİNCİSİ; NAMUSLU OLMAKTIR:

Namuslu olmaktan ne anlıyoruz? Namuslu olmak her konuda dürüst olmaktır. Politikada doğruları savunmaktır. Yalan ve abartı yapmamaktır. Başkalarını kandırmamaktır. Bu, geçmiş hatalara karşı dürüst ve ciddi yaklaşmak demektir. İnsanları kazanmayı temel ilke yapmaktır. Sosyal yaşamda ise yalan söylememek, başkalarını aldatmamak ve palavra atmamaktır. Doğru konuşmak, doğru davranmaktır. Bilimsellikten ödün vermemektir. Bilimin, bilginin gücüyle sorunları çözmektir. Görüldüğü gibi değil, olduğu gibi davranmaktır. İki yüzlüce konuşmalar ve dedikodu yapmamaktır. Perde arkasından gizli gizli iş çevirmektir. Hileci ve entrikacı düşünmemektir. Küçük faydacı hesaplar peşinde koşmamaktır. Kariyerist olmamaktır. Her konuda alçakgönüllü olmaktır. Eleştiride ve eleştirilmekte karşılıklı olarak saygılı davranmaktır. Parti'nin verdiği yetkiyi, insanlar üzerinde kötüye kullanmamaktır... Zayıf ve güçsüzü ezmek ve onların da haklarını gözetmektir.

ÜÇÜNCÜSÜ; YÜREKLİ OLMAKTIR:

Bu dünyayı ve yepyeni bir dünyayı fethetmek için mücadele etmek demektir. Sadece dünyayı değiştirmek için pratik mücadele veren cesur bir insan değil elbette. İnsan, zekasıyla toplumu ve tabiatı da açıklayan bilgi adamı olmalıdır. Yani ne sadece bilen, ne de sadece kahramanca savaşan bir kişilik değil, bizim istediğimiz insan. Her ikisini bir arada yürüten insandır, bizim yeni tip insan dediğimiz. Cesaret tek başına oldu mu kuru bir cesaret olur. Hepsini o kadar. Devrimci teoriyle yolu aydınlatılmayan bir pratik ve cesaret, kör ve amaçsızdır.

MLM ideoloji ve iradenin yön verdiği cesaretli kişilikler yaratmaktır bizim amacımız.

**DÖRDÜNCÜSÜ
ARKADAŞLIK BAĞIDIR:**

Bu bağ, daha kişiyle ilk ilişkiye girilince anlatılmalıdır/sağlanmalıdır. Biz buna yoldaşlık bağı diyoruz. Yoldaşlık bağı, aynı dava uğrunda birlikte yürümekten kaynağını alır. Yani yol arkadaşlığı dersek daha doğru olur. Peki birlikte mücadele ediyor, ama bu bağ gerçek anlamda geliştirip büyütemiyorsak bunun sebebi nedir? Meselenin püf noktası budur. Yani birbirimize yoldaş diyoruz, ama bunun gereklerini yerine getirmiyoruz. İşte bunun kaynağını açığa çıkartmamız gerekir.

Hiç kuşkusuz bunun sınıfsal bir kaynağı vardır. Bu sınıfsal kaynağın emrettiği ideolojik hegemonya ve bunun yarattığı siyasi şekillenmeden ayrı düşünemeyiz bu zayıf yoldaşlık bağlarını. Yoldaş diyoruz, küçümsüyoruz. Yoldaş diyoruz, ama birbirimizi siyasi olarak geliştirmiyoruz. Yoldaş diyoruz, ama eleştirilerini bastırmak için misillemecilik yapıyoruz. Yoldaş diyoruz, ama iş yapma işini ve moralini düzeltmek için kişisel sorunlarla uğraştırıyoruz. Yoldaş diyoruz, ancak yoldaşlar arasında ayrıcalıklı davranıyoruz.

Peki yoldaşlık bağı bu şekilde güçlenir mi? Elbette güçlenmez. Bunun sınıf temeli nedir? Daha çok küçük-burjuvazi ve lümpen proletaryaya dayanmaktadır. Ideolojik dokusu bireyciliktir. İlişkilerdeki tarzı sektedir, yıkıcıdır, yıpratıcıdır, ideolojik olarak katılım değil, bir mevkii elde etmek için katılım olup tamamen ideolojik zafiyet taşıyan kişilik şekillenmeleridir.

BEŞİNCİSİ; EMEK SEVGİDİR:

Emek sevgisi demek, ürettiği değerlere karşı insanın koruması, sonuna kadar sahip çıkması ve bu emeği büyütmesi demektir. Asalak adam emeğe sevgi göstermez, çünkü o bir şey üretmemiştir. Emeğe sevgi aynı zamanda namusa (onura) sahip çıkmaktadır da. Bir insan yaşamasına ve beslenmesine karşı çalışmıyorsa, bu, onun yabancı emekle beslendiği anlamına gelir. Bir partili, komutan, bir savaşçı ürettiği değere sahip çıkmıyor ve bunu büyütmiyorsa, o kişi veya kişiler gerçek devrimci ve komünist olamaz. Akıttığı kanın, attığı kurşunun, giydiği ayakkabının, içtiği sigaranın nereden geldiğini ve kendi emeği sonucu olduğunu bilmeyen bir partili, bir komutan, bir savaşçı da emeğe karşı yabancıdır. Çünkü o yarattığı değerlerin bilincinde değildir. Bir sigara dumanına verdiği değeri, kendi emeğine ve mücadelesinin yarattığı değerlere vermeyen ne kadar iyi savaşçı olursa olsun, gerçek bir komünist kişilik olamaz. Çünkü emek sevgi ister, beslenmek ister ve sürekli olarak büyümek ister.

Biz proleter kültürü savunuyoruz. İşte bu özellikleri üzerinde taşıyan kişilik, ancak proleter özellikleri taşıyabiliyor diyebiliriz. Bunu insanlara verebiliyor muyuz? Bunun eğitimini yeterince yapıyor muyuz? Hayır yeterince yapmıyoruz. Savaşçıya ve halka kibar davranışın deniliyor. Ancak pratikte halen bunun acısını çekiyoruz.

Evet, her şeyin başı içtenlik ve dürüstlüktür. Proleter ahlak bunu emreder. Yoz ilişkiler ve değer yargıları sistemin istediği düzenliğin kendisidir. Bütün ilişkilerimiz amaca hizmet etmek zorundadır. Yani proleter ideolojiye, komünizme hizmet etmek olmalıdır. Her attığımız adım, tepeden tırnağa kadar yeniden bir parti kişiliği yaratmaya hizmet etmelidir.

Ölüm Orucu şehitlerimiz, 69 gün irade savaşını vererek nasıllı ölümleri yendilerse, öylede bilinç ve irade yönlendirmesiyle her türlü kötü ve melanet alışkanlıkları yenebiliriz. O fedakar şehitlerimizin erdemliliklerini sadece ölümün üzerine cesaretle yürümekle açıklayabilir miyiz? Hayır bu onlara haksızlık olur. Bu sıradan bir ölüm şekli değildir. Bu 69 gün, bilincin ve iradenin kıyasıya ideolojik ve siyasi bir savaşıydı. Yani burjuvazinin bütün ideolojik hegemonyasına ve siyasi soysuzluk dayatmasına karşı bilincin yön verdiği irade savaş/eylemi idi. Onlar ölümleri bilerek yendiler, onlar ölümün üzerine bilerek gittiler. Hem de ölümle alay ederek. Peki onların bu amaç uğrunda ölmeleri, en büyük proleter ahlak değil midir? Proleter ahlakta birlik-bütünlük ve pekişme vardır. Ama burjuva ahlak bütünleşme ve iç birliğin pekişmesini değil, bölüp parçalamayı emreder. Çünkü emrettiği ve tamamıyla şekillendirdiği kişilik, bireycilik üzerine kuruludur. Adam için yoldaş yıpranmış mı, yıkılmış mı, kırılmış mı hiç önemli değil, onun için önemli olan kendi bencil ego-sunu o an tatmin etmektir. Bencillik onun davranışlarına yön veren temel düşünüş şeklidir. Bundandır ki, feodal küçük-burjuva ahlaklı unsurlar, en küçük bir başarıda mutlu olurken, bir başarısızlık sonucu anında karamsarlık ve umutsuzluğa kapılırlar.

Sonuç olarak proleter ahlak, ancak MLM ideolojik şekillenme ve donanım etrafında sağlanır. Dürüst, içten, sevgi dolu, tutkulu, kolektif düşünüp, kolektif iş yapan, fedakar, cesur ve üretken kişilik ancak o zaman proleter ahlak sahibiyim diyebiliriz.

Her hareketini devrim için kullanan, her aracı ve amacı gözönünde bulundurarak iş yapan kişiler, ancak proleter ahlak sahibi kişilerdir. O nedenle kişiler her şeyden önce kendilerine karşı dürüst ve içtenlikli olmalıdırlar. Aynı zamanda tarihin karşısına dürüst ve sorgulayıcı olmalıdırlar. Bu hem bireyin tarihi, hem de örgütün tarihi olarak anlaşılmalıdır.

"Hücreler ölümdür girmeyeceğiz!"

Özgürlük eylemleri, 26 yıllık parti tarihimize, esir savaşçılarımızın en zor koşullarda dahi vazgeçemedikleri ve aslında sınıf savaşına, partiye ve halka olan bağlılıklarının sonucu gelenek halinde sürdürülen, esir kamplarının özgürlük çığlığına boğulmasını sağlayan eylemlerimizden en önemlisidir. Şüphesiz birçok devrimci dost örgüt de bu geleneğe harç koymuş ve yükselmesini, ilerlemesini, büyümesini etkilemiştir. Ancak, TKP(ML) adının özgürlük eylemleriyle anılır olması, esir kamplarındaki savaşçılarımızın motivasyonunu pekiştirmiş böylece savaşçılarımız her zaman bir tür eylemler örgütlemenin koşullarını zorlamışlardır. Devletin, "aşılmaz", "delinmez", "açılmaz" dediği demir ve beton yığınından ibaret duvarları, zeminleri devrimci sabır, inanç ve kararlılıkla parçalamanın her zaman bir yolunu bulduk. Böylece düşmana, ne yaparsa yapsın özgürlük tutkumuzu ve özgürlüğünü gerekirse tınaklarımızla söküp almasını bildiğimizi, bu konudaki inadımızı gösterdik.

Bu yıl içerisinde Ceyhan Esir Kampı'nda başlattığımız özgürlük eylemide yine geleneğin sürdürücüsü olduğumuzun yanı sıra devrimci birlikteliğin, dostluğun ve dayanışmanın güzel bir örneği olarak, Türkiye devrim mücadelesi tarihine geçecektir.

Dost devrimci örgüt DHKP-C ile birlikte başlattığımız özgürlük eylemi; esir kampının fiziki şartları, devrimci sorumluluk ve dostluğun sonucu olarak, diğer devrimci, yurtsever örgütlerin aktif yardımlarıyla sürdürülmüştür. Ne yazık ki, 8 Ekim 1998 tarihinde esir kampı yöneticileri, personeli, jandarma ve savcılar katıldığı olağanüstü koğuş-zemin araması sırasında (ki epey vakitlerini almıştır) faaliyetini yürüttüğümüz tünel açığa çıkarıldı. Bunun akabinde yapılan anlaşma gereği; TKP(ML) ve DHKP-C olarak bulunduğumuz C-4 koğuşunu boşaltıp bitişindeki C-3 koğuşuna geçtik.

Tünel faaliyeti için fizik gücü zorunlu ve yeterli değildir. Çünkü her devrimci faaliyette olduğu gibi, başarı için fizik gücün yanında başka özelliklere de gereksinim vardır. Faaliyete katılanların başarıya olan inançları, zorluklar karşısında yılmınlığa düşmeden direnci sürdürmek, eylemin niteliği dolayısıyla taşınacak dikkat ve kendini küçük-burjuva aceleciliğe kapırmadan eylemin dinamiklerine uygun sabır, sarsılmaz bir cesaret ile tüm bunları doğru kanallara edebilecek bir önderliğin siyasetleri. Bu özelliklerin bir arada bulunduğu bir esir kampında özgürlük eylemlerine girişmenin hiç bir haklı gerekçesi olmaz. Düşman kendini ne kadar yenilmez görürse görsün, biz onu yenebile-

ceğimizi biliyorsak ve bu bilincin kaynağı sınıf mücadeleleri tarihi ise düşmanın aşılmaz gördüğü esir kamplarının da aşılabildiğini bize bilinceleyen yine devrimci mücadelemizin tarihidir, ki burada en önemli paya sahip olan daha önceleri başatları özgürlük eylemleridir.

C-3 koğuşunda TKP(ML), TİKB, EKİM, DHKP-C ve TKP/ML parti ve örgütleri bir arada kalmaya başladık. İdarenin vermiş olduğu söze göre, C-4'ün tamiratı bitince tekrar oraya veya diğer blokte inşaatı tamamlanmak üzere olan koğuşlara geçecektik. İdarenin, tünelden dolayı bize karşı tutumu oldukça tedirgin bir yumuşaklık taşıyordu. Fakat hemen ardından tünelin kapatılması çalışmaları sürerken bir takım değişiklikler yaşanmaya başladı. Hiç bir hak gaspına gidilmemiş olmasına rağmen, tünelden dolayı açılan hukuki ve açılacak olan idari soruşturmanın hangi yönde gelişeceği ve işletileceği konusunda belirsizlik vardı. Yapılan görüşmelerde özellikle idari soruşturmada dolayı verilmesi muhtemel disiplin cezalarını kabul etmeyeceğimizi, ceza verilse bile bunların uygulanmasına izin vermeyeceğimizi ısrarla vurgulamıştık. Tünel faaliyetinin siyasi ve hukuki sorumluluğunu paylaşan Partimiz TKP(ML) ile DHKP-C'den birer kişi eylemi üstlendi. Ama idare bunu yeterli bulmuyor ve zaten eylemde başkalarının da yer aldığını ifade ediyordu. Disiplin cezaları tartışması sürerken, idare ilk hak gaspı işaretini verdi ve o hafta yapılması gereken temsilciler toplantısını sonraki haftaya ertelediğini söyledi. Gerekçeleri de yalnızca "ortam" idi. Bunun yalnızca bir erteleme olduğunda ısrar etmelerinden dolayı beklemeyi uygun gördük. Dediklerine göre 19 Ekim'de temsilciler toplantısı yapılacaktı.

Esir kampı personeliyle görünürde bir sorun yaşanmamakta, ancak, "A Takımı" diye bilinen özel seçilmiş faşist personelden bir vardiyanın ilişkilerinde gerginlik hissedilmekteydi. Esir kampı yöneticileri tüm personele "Eğer firar olsaydı hepimiz yanardık, ekmeğimizden olurduk. Onlar dışarı çıksaydı devlette bizi onların yerine koyardı" şeklinde düşüncelerle, sözlerle telkinlerde bulunuyor, böylece personelin geri düşüncelerini besleyip, kiminde gelişmeye yüz tutan insanı, demokratik yanları törpülerken, faşistleri de bize karşı iyice kıskırtıyordu. Bu tür konuşmaların yapıldığını daha sonraki süreçte net olarak öğrenmiştik. Esir kampına geldiğimizden bu yana açık biçimde provakatör tavırlar takınan I. Müdür Ramazan Kılıçkaya ve diğer faşistler ellerinde amaçları için kullanabilecekleri çok iyi bir malzeme tuttuklarını biliyorlardı.

Ve bu malzemeyi saldırı zemini oluşturmak için kullanmaya çalışıyorlardı.

İdare, artık önlerine çözüm için getirilen sorunları görmezden geliyor, kazandığımız hakların kullanılmasında sorunlar çıkarıp çözümsüz bırakmaya, böylece, haklarımızı korumak ve genişletmek için sessiz kalmayacağımızı bildiklerinden, tepkilerimizi izleyip kendileri açısından uygun zeminin gelişmesini bekliyorlardı. Bu gelişmeleri görmüş ve idarenin saldırı zemini aradığını tesbit etmiştik. Dolayısıyla duruşumuz da buna uygun gösteriliyordu.

19 Ekim 1998 Pazartesi, Ceyhan Esir Kampı tarihinde o güne kadarki eylemliliklerle benzer yanlar taşısa da ayrıtları fazlaca olan bir gündür. 19 Ekim; Ceyhan Esir Kampı'ndaki komünist, devrimci tutsakların ölümüne direniş şiarını pratiğe döktükleri gündür. Ölümle bakışan direngenliğin, cesaretin, inancın hücre duvarlarını parçalamaya aday olduğu, komünist ve devrimcilerin kanının esir kampının her hücresini kanla boğduğu gündür. 19 Ekim; komünist ve devrimci yakınlarının; çocuklarını, eşlerini, kardeşlerini, babalarını yüreklerinin derininde gururla bir kez daha hissedip, onlar için yüzlerce polis, asker ve özel timine rağmen yollara düştükleri gündür. 19 Ekim; Türkiye ve T. Kürdistanı'ndaki devrimci tutsakların tek yürek olmayı bir kez daha başarıp, zafere olan inançla aynı şiarı haykırdıkları gündür: **"Hücreler Ölümdür Girmeyeceğiz!"** 19 Ekim; düşmanın, hücre politikasını prova ettiği ama yenilgiyle geriye çekilmek zorunda kaldığı bir saldırı sürecinin ilk günüdür. Ve tabii ki, 19 Ekim; komünist, devrimci inancın kalası, copla ve her türlü şiddet aracıyla yokedilemeyeceğinin, teslim alınamayacağının gösterildiği gündür.

Saldırı için 19 Ekim'in ve Ceyhan Esir Kampı'nın seçilmiş olmasının nedenlerini az-çok yukarıda anlattık. Ama bundan ziyade bilinmesi gereken, hücre saldırısı için bir başka yer ve bir başka neden de bulunabilir veya yaratılabilir. Yalnızca Ceyhan Esir Kampı'nın olgunlaşmış koşullarından yararlanmak istediler o kadar.

19 Ekim:

Öğleden önce avukatımız **Kemal Yılmaz** geldi ve yedi kişi avukatla görüşmek üzere koğuştan çıktık. Bir, iki saat boyunca hukuki meseleleri konuşup tartışırken, koğuştan getirttiğimiz çaylarımızı da içmiştik. Vakit öğleyi bulduğunda beş kişi tekrar koğuşa döndü ve iki kişi yemek alıp geri gelecekti. Bir süre sonra temsilci **Hidir Durmaz**'la birlikte avukat görüşme yerinde bulunan diğer arkadaş da koğuşa döndü. Yemek hazırlanmış ve iki kişi tekrar

avukat yerine gitmek için koğuştan ara şebekeye çıktı. Ama malta kapısını açmadılar ve başgardıyan avukata yemek götürülmesine izin verilmediğini söyledi. Kısa bir tartışmadan sonra çağrılan II. Müdür Mehmet oraya geldi ve aynı şeyi O'da söyledi. Bu sırada ara şebekede bulunan DHKP-C temsilcisi arkadaş duruma müdahale edip, uygulamanın yeni olduğunu ve daha önceleri avukata yemek götürülmesinde sorun olmadığını hatırlattı. Buna rağmen orada avukata gitmek için bulunan bir yoldaşımız "tamam, yemek götürmüyoruz, bırakın ben avukatımla görüşmeye gideyim" dedi. Fakat bu kez de O'nun dışındakilerin koğuşa gimesi koşuluyla avukata gidebileceğini söylediler. İş yokuşa sürülüyordu. Temsilci arkadaş ise bunun gereksiz olduğunu ve kendisinin orada bulunmasıyla avukata gidilmesi arasında bir bağlantı olmadığını söyledi.

Münakaşa devam ederken esir kampı I. müdürü Ramazan Kılıçkaya geldi ve O'da daha üst perdeden aynı şeyleri tekrarlamaya başladı. Hatta, "avukat buraya piknik yapmaya gelmiyor" gibi dahiyane bir tesbitle niyetini yavaş yavaş açığa vuruyordu. Ara şebekedeki arkadaşlarımız, avukatıyla görüşünü sürdüren temsilcimiz **Hidir Durmaz**'a haber gönderilmesini ve koğuşa gelmesini istediğimizin iletilmesini istediler. Ama birkaç kez bu istenmiş olmasına rağmen çağırılmadı. DHKP-C temsilcisi kendisinin ara şebekeye çıkış nedeninin temsilciler toplantısının o gün yapılacağını söylemiş olmalarına rağmen bunun için gerekli girişimin yapılmamış olmasının yarattığı sorun şeklinde açıkladı ve bu sorunu konuşmak istediğini söyledi. Sonunda ağızlarındaki baklayı çıkardılar. Savcının emriyle temsilciler toplantısı yapılmıyacakmış. Bu kararın savcıya ait olduğunu ve buna uyacaklarını belirttiler. Temsilci arkadaş da bunun yeni sorunlar doğuracağını ve verilmiş olan sözlerin tutulması gerektiğini hatırlattı. I. Müdür "toplayın adamları" diye emir verdi ve özellikle faşist "A takımı" gardiyanları hemen bir araya gelip boy gösterdiler. Koğuşta bulunan yoldaşlar ve dost örgütlerden arkadaşlar hem ara şebekede yaşanan tartışmaları dinliyor, hem de ana koridordaki hareketlenmeyi izliyordu. İdarenin, ara koridorda bulunan arkadaşlara saldıracağını anlayınca koğuşun kapı kilidini kırdık ve dışarı çıktık. Eş zamanlı olarak onlar da içeri girmiş ve çok kısa bir itiş-kakış yaşıyorlardı, ki koğuştan çıkanları görünce gerisi geriye kaçmaya başladılar, hem de büyük bir hızla. Hep birlikte peşlerinden maltaya çıktık ve maltada ilk atışmamız başladı.

Temsilci arkadaşlar, saldırmış olmaları-

na rağmen yine de idareye sorunu konuşma çağrısı yaptılar ama onlar bunu duymazlıktan gelip doğruca idari kısma kaçıp kapıları kapadılar. Malta artık bizim kontrolümüz altındaydı.

TKP/ML temsilcisi arkadaş dahili telefon vasıtasıyla müdür ve savcıyla konuşup, ortada büyük bir sorun olmamasına karşın böyle bir tutumun anlaşılır olmadığını, yine de konuşarak bu durumun değiştirilebileceğini aktardı. Tek bir yanıt veriyorlardı: "Görüşme yok, operasyon çekeceğiz."

Karşı blokta bulunan PKK'li tutsaklara kısaca durum aktarıldı ve kendilerinden bir tavır istendi. Onlar tavırlarını koruyacaklarını yani içeride kalacaklarını söylediler.

Saldırının ilk adımını idare atmıştı ve bu geri püskürtülmüştü. Fakat bu daha kapsamlı bir saldırının olacağını habercisiydi ve ona göre konumlanmalıydık. Maltaya çıkışta yaşanan dağınıklık kısmen bir temsilci arkadaşın müdahalesiyle düzeltilmeye ve organize edilmeye çalışılıyorduydu da, esas olarak hala bir dağınıklık yaşıyorduk. Gerçekten maltaya çıkışımız ve oradaki gelişmelerin bir kısmı örgütsüz biçimdeydi. Barikatların oluşturulması gerekiyordu ve kısa bir zamanda toparlanarak hemen işe koyulduk. Şebekenin hizasında bulunan, maltadaki parmaklıklı kapının önüne barikat kurduk. İdari kısma doğru maltanın ortasında bir yere bir barikat daha kurduk ve bu barikatı gerekirse tutuşturmak için yatak vb.lerle destekledik.

Faşist idarenin "operasyon çekeceğiz" tehditlerini sürdürdüğü esnada bir arkadaş kolayca düşünülmecek bir şey yaptı ve dahili telefonu kullanarak dışarıdan bir numarayı bağlattı. İçerde olup bitenleri kısaca aktarıp, can güvenliğimizin olmadığını, operasyon çekileceğini, kitle örgütlerine, basına, ailelere, kamuoyuna bilgi verilmesi gerektiğini söyleyebildi. Ve cümlesini tamamlar tamamlamaz idare uyarılmış olmalı ki telefon bağlantısını kesti. Dışarıya bilgi vermiş olmamız bizim için bir avantaj oluşturuyordu. Çünkü burada ne yaşanacaksa bunların sorumlusunun biz olmadığını bileceklerdi.

Faşist idare tuhaftır ki; bizden hiç bir şey talep etmiyor, ya da şunu yapın, bunu yapın demiyordu. Daha önceki eylemlerimizde, ara şebekenin işgal edilmesi ya da maltaya çıkış eylemlerimizde koğuşlara girmemiz veya ara şebekede kalmamız istenirdi. Oysa şimdi tek şey vardı "Konuşmak yok, operasyon çekeceğiz." Bizi bununla tehdit ediyorlardı. Bilmedikleri şey ise esir kamplarındaki her devrimci, komünist tutsak bu tür tehditlere alışkındır ve düşmandan korkmaz.

Maltada barikatlar oluşturulmuştu ki, idari kısmın kapısı açıldı. Önde İ. Müdür Ramazan, İl Müdürlerden Mevlüt, arkalarında gardiyanlar ve onların ardında da jandarmalar, ellerinde coplar,

kalaslar, uzun borular ve kalkanlar olduğu halde göründüler. "Allah! Allah!" nidalarıyla üzerimize doğru koşmaya başladılar. Onlerini kesecek olan maltadaki ilk barikatın ateşe verilmesi gerekiyordu, ancak bunu yapmaya çalışan arkadaşlar tutuşturamadılar. Barikatta karşılıklı vuruşmalar yaşandı. Çok kısa süren bu vuruşmanın peşinden geri çekilip ara şebekeye girdik ve bu kez ara şebeke kapısının ardına yığınak yapıp barikatı savunmaya başladık. Buradaki barikatımız da fazla güçlü değildi, ama kapının ardına destek verdiğimiz için birincisine kıyasla daha fazla dayanabiliyorduk. Zaten buraya attığımız yatakları tutuşturunca düşmanın müdahale gücünde nispeten bir zayıflama oldu. Ama ateş ve duman barikatta duran bizleri de etkiliyordu. İlk kan döktü. Barikattaki bir yoldaşın eli askerlerin attığı bir cam parçası sayesinde kesildi. Hemen bu yoldaşı geriye alıp yerine bir diğer yoldaşımızı geçirdik. Asker ve gardiyanların küfürleri, tehditleri burada da devam ediyordu. Ellerindeki uzun borularla kapının arkasına dayadıkları kalkanlarının sağından solundan bize vurmaya, barikattan bizi düşürmeye çalışıyorlardı. Ateşin ve dumanın da etkisiyle artık dayanılmayacak duruma gelen ara şebeke kapısını bırakıp koğuşa, yatakhaneye çekilmeye karar verdik. Parça parça koğuşa çekildik. Daha önceden hazırlanmış olan barikat malzemelerini hemen yatakhane girişine yığarak barikat oluşturmaya başladık. Yatakhane'deki dolapların bir kısmını üst koridora açılan üst koğuş kapısının önünde kullandığımız için elimizde çok fazla dolap kalmamıştı, ama ranzaların vardı. Ranzaların üzerlerindeki yataklar bir tarafa konulup, ranzalar üst üste ve sırt sırta yatakhane girişinin önüne yatırdığımız dolapların arkasına dayandı. Dışarıyla bağlantımızı buradan tamamen kesmiştik, yalnızca ses alabiliyorduk.

Bizler koğuşun üst katına çekildikten sonra girebilen asker ve gardiyanlar alt kata yemekhaneye girdiler, önce ve birdenbire aşağı kattan yoğun gürültüler gelmeye başladı. Yemekhanede bulunan eşyalarımıza saldırıyorlardı. Buzdolabı, kütüphane, mutfak gereçleri, yiyecekler, daktilolar vs. onların gözünde düşmandı. Çünkü biz kullanıyorduk. Ellerindeki tahta coplar ve kalaslarla habire eşyaları dövüyorlar, kırıyorlar, döküyorlar, eziyorlardı. Böyle bir kini hak etmiş olmaktan elbette sevinç duyuyorduk. Fakat bunu yapanların çoğunun kişiliği oluşmamış halk evlatları olduğunu biliyor, bu gerçekliklerine rağmen halkımızın ekmeğinden kıskarak bizim kullanımımıza sunduğu değerleri halkın değil de, yani kendilerinin de ait oldukları o denizin değil de, düşmanlarınınmış gibi görmelerine de onlar için üzülüyorduk. Sonuçta beyinleri egemen ideolojinin çarpık, kan emiciliği salık veren propagandalarıyla yıkanmıştı. Halkına hizmet ettiğini düşünüyordu belki de böyle yaparken. Halbu-

ki, burjuva-feodal devletin devrilmekte olan direklerinden birine omuz veriyordu. Elbette onlar da böylece bizim düşmanlığımızı hak ediyorlardı. Bugüne kadar olduğu gibi doğruya, haklıya, iyiyeye, güzele kısaca yeniye saldırıyorlardı "kahraman Türk evlatları!"

Barikatımız sağlamdı ve aşamayacaklarına inanıyorduk. Ranzaların altına üç-dört kişi girmiş, ayaklarıyla alttan dolaplara destek veriyorlardı; ranzaların üzerine çıkan sekiz-on kişi de üstten omuzlarıyla, kollarıyla, ellerindeki sopalarla barikatı güçlendiriyorlardı. "Kanınızı içeceğiz", "hepinizi öldüreceğiz" diye naralar atan askerlere karşılığımız sloganlarımız ve kimlere hizmet ettiğimizi ifade eden sözlerimizdi. Onlar inanmadıkları bir ülkünün peşindeydiler, bizlerse uğruna can vermeyi göze alabildiğimiz bir toplumun yaratılmasının mücadelesini veriyorduk. Biz güçlü idik, biz haklı idik. Onların inancı zorlama, körü körüne bir inançtı, bizimkiyse bilinçli bir inanç. Bozuk psikolojileri ile bizim psikolojimizin bozulmasına uğraşıyorlardı, ama silah hep geri tepiyordu. "Ne mutlu Türküm diyene"; barikata yüklenirken heceledikleri cümlelerden biriydi ve sadece ciğerlerini geliştirebildiler, barikat açılmıyordu. Hep bir ağızdan ne söylerlerse söylerler bunun barikata etkisi olmadığını anlamamakta ısrar ediyorlardı, bir yandan da küfürler etmeye devam ediyorlardı.

Üst kata çekildikten beri operasyonda gaz bombaları veya ses bombaları kullanacaklarını biliyorduk. Daha önce bu tür operasyonları yaşamış arkadaşlardan ikisi bize bomba atıldığı zaman neler yapmamız gerektiği konusunda bilgiler vermeye başladı. Yatakhane'nin içerisine daha önceden hazırladığımız su dolu kovalarda havlu, bez türü şeyleri ıslatıp ağız ve burun bölgemizi kapattık. Saldırıya başlarken elektrik ve suları kesmiş olmalarna rağmen bizim kovaları dolduracak kadar zamanımız olmuştu. Bu aşamada gaz bombasının ilk nereden atılacağını kestirmeye çalışıyorduk. Üst koridor taraftaki duvara ağır balyozlarla vurmaya başladılar. Tüm bunlarla birlikte mazgalları zorlamayı da ihmal etmiyorlardı. Her mazgalda bir arkadaş duruyor ve mazgalları açmalarını engelliyordu. Burada da battaniye, servis tabakları ve ranzaları kullandık. Bir taraftan duvarı delmeye çalışırken, biz de üst koridora bakan pencereden esir kampı idarecileriyle diyalog kurmuştuk. Ama diyalog ilerleyemiyordu. Çünkü İ. Müdür karşı blokta hücreleri boşalttırıyor ve bize de "Hücreleri sizin için boşalttırıyorum, oraya atacağım sizi" diyordu. Bir teklifi vardı: "Teslim olun!" Otuz kişi bir ağızdan bu teklifi yanıtladık: "Öleceğiz hücrelere girmeyeceğiz." Yatakhane'de bulunan herkes tek bir yürek halindeydi. Hiç bir taraf boş bırakılmıyor ve en küçük bir açık hemen kapatılmaya, oraya omuz veril-

meye çalışılıyordu. Belki bizi burada öldüreceklerdi, ama düşman çemberine alınmış gerilla yoldaşlarımız nasıl ki son mermisine kadar çarpışmayı göze alıyorsa, biz de bu çemberde direnebildiğimiz en son noktaya kadar direnecek, ama teslim olmayacaktır.

Duvarda ilk önce küçük bir gedik açmayı başardılar, ardından bu gedik büyümeye devam ettiler. Bu yandaki arkadaşlar açılan gedigin büyütülmemesi için ellerindeki tüm olanakları kullanmaya çalışıyor, ama dışardan vurulan balyoz darbelerine engel olamıyorlardı.

Bir saatte ellerindeki uzun borularla barikatın altından açmaya çalıştıkları bir deliği açmayı başardıkları gözümüzden kaçmış olmalı ki, birden barikatın alt yanında bir gaz kütlesi basınçlı bir biçimde içeri dolmaya başladı. "Gaz veriyorlar", "gaz bombası" şeklindeki seslenişlerimizle birçok arkadaş barikatın olduğu yöne bakmaya başladı, hiçbirimiz gaz bombasının kendisini göremiyorduk. Hatta barikata yasladığımız ranzaların alt katındaki arkadaşlar bile bakıp bombayı bulmaya çalıştılar, ama gazın etkisinin artmasıyla birlikte bulamadılar. Evet meşhur gaz bombalarıyla tanışacaktık artık. İçerisi kısa sürede gaz bulutuna büründü.

Soluk almakta güçlük çekiyorduk, ıslak bezlerimizin bir an etkisinin olmadığını dahi düşündük. Müthiş bir yangın ciğerlerimize kadar iniyor, ağızımızda ve burnumuzda akıntılar oluşuyordu. Kimimiz kusmamak için kendimizi zorlarken, kimilerimiz fazla da zorlanamıyordu. Nefes darlığı, astım gibi rahatsızlıkları daha önceden olan arkadaşlarımızın durumu ise hepimizden kötüydü. Bazı arkadaşlar yere uzanıp nefes almaya çalışırken, bazılarımız pencerele- re yüzümüzü dayamıştık.

Gaz bombasının atılmasıyla birlikte duvarın üçte birinde oluşturulan deliğin öte yanında askerler gaz maskeli, coplu duruyor, şimdi üst koridorda bulunan asker ve gardiyanlar da dahil her yanda sessizlik, yalnızca bizim öksürüklerimiz, öğürmeler ve kısa nefes alışlarımızla bozuluyordu.

Birinci bombanın etkisi kırılmaya başlamıştı ki, ikinci bombayı duvar tarafından atıldılar. Bu kez atılan bombayı görmüştük. Bir yoldaşımız hemen bombayı ıslak bir battaniye ile tutup, yanbaşında duran su dolu kovaya battaniye ile birlikte bastırdı. Hala gaz çıkmaya devam ediyordu, ancak bu şekilde etkisi kırılmış oluyordu. Yine de birinci bombanın etkisini üzerimizden atabilmemiş değildik ve zor ayakta kalabiliyor, zorla nefes alabiliyorduk. Duvar tarafından temsilci bir arkadaşın "çıkıyoruz" çağrısına uyarak duvar yönüne doğru gitmeyi tercih ettik. Çıkışta gaz maskeli askerler ve diğer askerlerle gardiyanlar, tahta coplar ve kalaslarıyla bizi bekliyordu ●

MAOİST ÖNCÜ'NÜN ANA ÜSSÜ DE

Kasım ayının 20'sine girerken, burjuva basın-yayın organlarından bir haber geçiyor. Ağır, sancılı ve ürkek, yığınlık kokuyor. Tarihsel bir haksızlığın dışı vurumu olmanın tarifsiz çürümüşlüğüne yansıyor, kolay değil. Kolay değil, hüsrana sonlanacak sürecin, sözümona zafer edasına bürünen ilanını yapmak. Savaşın gerçekliğini hücrelerine kadar hissedenler de, o kızgın gerçeklerin kenarından bile geçmeyenler de olağan karşılıyor haberi. Ama iki farklı olağanlıktır ama sözkonusu olan. Yer ile gök kadar birbirine uzak iki yaklaşımın, iki hesabın sonucudur var olan yer. Kimi "al kanlı gömlekle hede fe varacağız" şairinin neferi, kimisi ise sınıf uzlaşmacısı, pasifist, döknek güzergahın sefil yolcusu.

Devrimi bir ziyafet vermeye benzetmemeyi bilincimize kazıyan bizler için, evet olağan bir haber. Beklenen, karşılaşıldığında şaşırtıcı bulunmayan bir gelişme... Dersim, onbinlerce asker-özel tim sürüsünün yeni bir kapsamlı operasyonuna maruz kalıyor. Umudun düşmanları, umudu yok etmenin talihsiz çabası içindeler. Dört koldan çembere alacaklarından dem vuruyorlar. Köklerini kazıyacağız, son sığınma yerlerini de yerle bir edeceğiz demekten geri durmuyorlar. Sekiz generalin operasyonu yöneteceğini belirterek güçlerini (aslında güçsüzlüklerini) anlatıyorlar. Biliyorlar yeni bir yenilgi tadacaklarını. Ama... Ama psikolojik savaşın gereklerini yerine getirmekten de geri durmuyorlar. Doğanın gerillayı yalnız bırakıp, üstlerine çekilen güçlerini fırsat bilerek sonbaharda şanslarını bir kez daha denemek istediler.

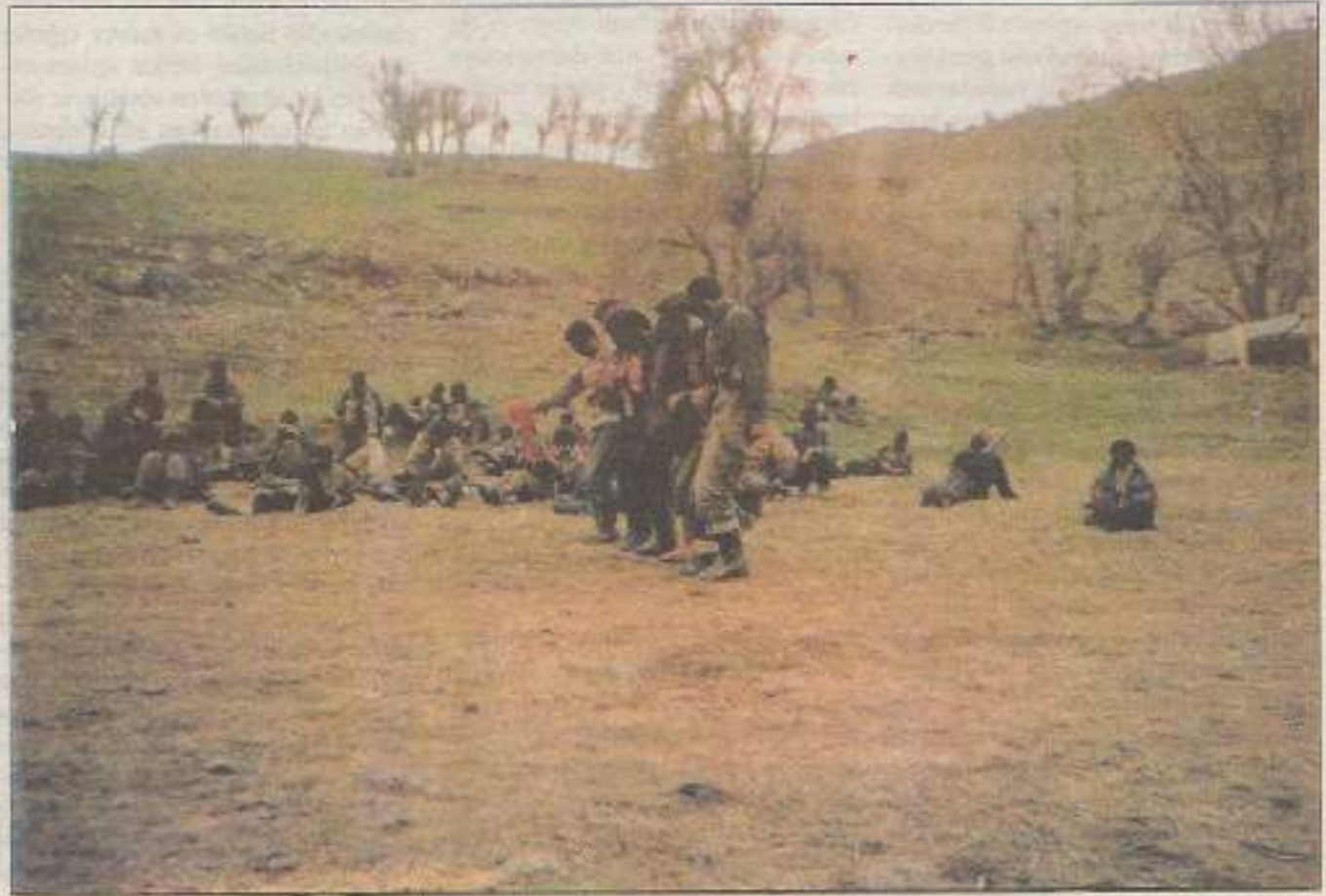
Dersim... Bu kaçınıcı operasyon, kaçınıcı sefer, kaçınıcı kuşatma. Kaçınıcı kezdır "Pirus zaferlerinin sahte komutanlarının" çirkef yüzüyle tanışyorsun. Saymaktan vazgeçtin, vazgeçtik belki de. Kilitledik bilincimizi zaferi koparıp alacağımız o güne. Yüreğinin derinliklerinde patlayan kaç bin ton bomba oldu. Kazan mı, napolim mi, ya da...

Kaç milyon mermi vızıldadı serinliğinde. Kimi al şafaklara dolu dizgin, kim karanlıklara haince. Kaç gecedir karartılmaya çalışılıyor, al sedefli şafakların. Tanık olmaktan bıkmadın biliyoruz, biliyoruz devrimin şahanlarına yüreğini açmanın onurunu yaşadığını. Biliyoruz son mermisine kadar çatışıp, yüzyılların kinyile hesap soranları ağırlamaktan duyduğun mutluluğu. Ve biliyoruz, tarihin çarkını döndürenlere ev sahipliği yapmanın sana tattırdığı hazzı.

Dersim ve devrim. Birbirine o denli yakın, o denli sıcak iki "gizemi sözcük". Sınıf mücadelesinin, devrimimizin en ileri mevzisi

Dersim'e, Dersim onlara sevdalıydı. Kimi dostlar kendilerini yok saydığımızı sanmasınlar. Hayır, tam tersine, kimseyi yok saymadığımız gibi bu anlayışın da amansız düşmanınız. Komünistler, bilimin gerçeklerini bilince çıkaran gücüyle donanırlar, gerçekleri inkar geleneğiyle değil. Maoist Öncü, Dersim'i devrimci dayanışma ve devrimci dostluk bilinciyle ördü. "Kucak açın, el uzatın, onlar da sizin evlatlarınız, bizim dostlarımız" sesleriyle donatı beyinleri. Eleştirmekten, düşüncelerini açıklamaktan korkmamayı öğretti kitlelere. Devrimi dostlarımızla omuz omuza inşa edeceğimizi kavratmayı da ihmal et-

ları. Ezilenlere düşmanlığın, yokoluşun öngünündeki çirpinişidir sözkonusu olan. Bu çirpiniş ki, tarihin en lanetli, en kırı manevralarına imza atar. Tarih bile utanır bu tanıklığından. İşte bu ecel çirpinişinin utanç verici pratiklerinden birkaçına da Dersim tanık oldu. '38'i anlatmaya kelimeler bile yetmezdi, nitekim yetmedi de. Sözcükleri bir enstrüman ustasının kıvraklığı gibi kullananlar bile yetersiz kaldı. Zulüm ve direniş anlatmaya, '94 Süreci... tarihin tanıklığından bile utanç duyduğu sayılı süreçlerden biriydi. Zulüm ve barbarlık "şaha kalkmış" gerillaya ve halka sözde kafa tutuyor. Bu kafa tutuş tuzla buz

tanımına ne de çok yaklaşıyor adın. Savaşı ve düşmanı tanımayanlar dudak bükse de, tarihsel bir hesaplaşmanın, onurlu bir kavganın doruğunu temsil edisin, proletaryaya ve halklarımıza onur veriyor. Zorbalanın kanlı egemenliklerinin en kasvetli günlerinde bile, kızıl direniş ve savaş şiarları eksik olmadı; başı dik, meydan okuyan asl dağlarından. Devrim denilince akıllara nasıl Dersim geldiyse, Dersim denilince de akıllara Partizanlar, Maoist Öncü'nün o yılmaz savaşçıları geldi. Onlar

medti. Yanışlara aman vermezken, dostla düşman arasındaki ayrımı silikleştirmeye yeltenenlere de karşılığı vermekten kaçınmadı. Net ve keskin yanıtı. İkirciksiz ve yalın. İçten ve etkili, bir o kadar da açık.

Sınıf savaşının yükselişle birlikte, hakim sınıfların baskı, katliam politikalarını daha da katmerleştirmeleri savaşın yasalarından. Tesadüfi değildir, tahtlarından alaşağı olurken, tahtlarını bile ateşe verenlerin anlaşılmaz gibi görünen tutum-

olmaktan sakınmadı. Ama bedel de ağırdı. Binlerce insanın, yoksul yüreğin damarları köklerinden sökülmeğe çalışıldı, kimisi söküldü de. Kolay değildi onbinlerce insanın bilimle, devrimle şekillenmiş sevdasını koparıp almak. O sevdada ki meydan okuyordu zemherinin ayağında, karanlığın ucuz, ucuz olduğu kadar da çirkin mimarlarında. O sevdadır ki, meydan okuyordu cehennem sıcaklığında zalime, zorbaya, leş kargalarına, eskiyen-çürüyen her şeye. O sevdadır ki, proletaryanın

RSİM BİR KEZ DAHA KUŞATMADA!

alintileriyle yoğrulmuş, kızıl meşalesiyle silahlanmıştı.

Tarih bilincinin zayıflığı, geçmişin unutulmanın kolaylığı, düşmanlarımızın kitleler üzerinde, hatta bizlerde yarattığı tahribatlarından biridir. Toplumun belleğinin zayıflığından söz edilir. Evet bir ölçüde doğrudur bu tesbit. Dünyü kavramayıp sahip çıkmayanlar, gelecekte ve onu koruyup almaktan çok uzaktırlar. Burjuva-feodal güçler de farkındadır bu yalın gerçeğin. Bunun içindir ki, günü birlik yaşayan insan tipi onların idealidir. Devrim sarflarında görülen, tarih bilincinin zayıflığını günü birlik anlayışa bağlamak yanlışlığı ol-

yor, yıkıyor, boşaltılıyor. Yüzlerce köyü gözaltına alınıyor, katlediliyor. Hergün yeni bir çatışma haberi yayılıyor dalga dalga. Direniyor gerilla, direniyor Dersim. Maoist Öncü, ulusal hareket ve devrimci bir örgütün güçleri... Bir direniş ki, devrim ve karşı-devrim güçlerinin geleceğini tayin edici tarzda. '94'ten '96'ya uzanan dönem. Düşmanın süreklileşen ve yüzbinleri bulan gücünün seferleri. Açık-gizli tüm saldırılarıyla hesaplaşan, "Dün Bizimdi, Gün Bizimdir, Zaffer da Bizim Olacak" kararlılığının manifestosunun yazıldığı o tarihli dönem. Yüze yakın yoldaşın kanlarıyla ördükleri tarihi bir direniş "yılanı başlara" indi-

şisel bir kızgınlığımız yok. Kişisel bir kinimiz yok. "bir zamanlar sarp kayalar bize mekandı" dizelerini dile getirenlere. Şimdi, proletaryaya ve tüm ezilenlere bağlılığımız, düşmana olan sınıf kinimiz, "terk-i diyar" eyleyenlere olan öfkemiz ve tahammülsüzlüğümüzle, sarp kayalara daha sağlam yerleşiyoruz. Daha bir inançla bağlanıyoruz, kavganın zorlu, sıcak bir a kadar da güzide mevzilerine, silahlarına. Partimize. Ordumuza. Daha gur söylüyoruz "sarp kayalar mekanımızdır" dizelerini.

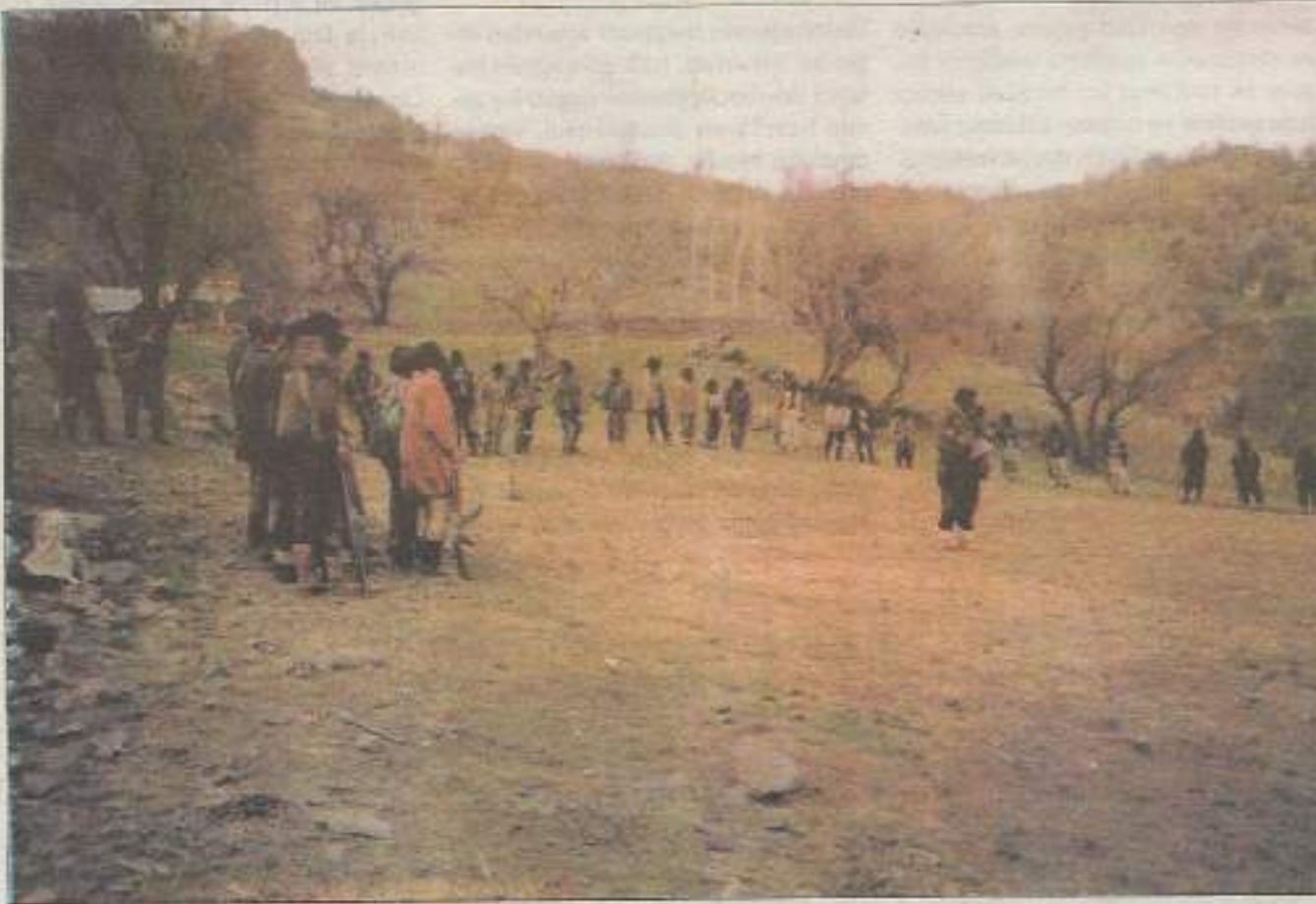
Şaşırmıyoruz düşmanın "yüzbinlik", "dört kailuk", "çepeçem-

n çıplaklar" tarafından nasıl da rezil rüsva edildiklerine bir kez daha tanık olacağız. Bir kez daha tanıklık edecektir kayalıklarıyla Munzur. İsyan ateşinin her türden gericiğe meydan okuyan heybetine.

Düşmanı küçümsemiyoruz, tam tersine taktik olarak önemsiyoruz ve dikkate alıyoruz. Stratejik üstünlüğü ve tarihsel haklılığı taktik ustalıklarla birleştirerek, yeni bir yok etme seferini de hüsrana uğratacağız. Hüsrana uğrayacak, umutları, hevesleri darbe-lenecek, "yıldızları sayacak" her türden düşmanlarımız. "Halkla birleşip, halkı savaştırmak görevimizdir" diyen Maoist Savaşçılar, dost güçlerle birlikte Partizan ustalığıyla, elleri tetikte, yürekleri isyanda, beyinleri devrimde karşılayacak bu zavallıları, "Misafirperverlikte" kusur etmeyecekler biliyoruz. Namlular konuşacak, roketler patlayacak, kızıl mermiler halaya tutuşacak.

26 yıldır Dersim'in doruklarında nazlı nazlı dalgalanan kızıl bayrak hiç inmeyecek zirvelerden. Kızıl İktidarın analığını yapan Dersim, proletaryanın şanlı sancığına ev sahipliği yapmaya devam edecek. Devam edecek umudun, geleceğin, yarının mimarları, yapılarını adım adım, ilmek ilmek örmeye, yükseltmeye. Haykırılacak savaş şarları, taa ki sınıflar ve savaşlar tarihin müzesine kaldırıncaya kadar. Taa ki insanlık özgürlük halayının doyumsuz coşkusunu herşeyiyle tadıncaya kadar. "Daha nice pusulan bozguna uğratacağız, nice taburlar bozulacak, nice duvarlar çatlayacak faşizmin külleri savruluncaya dek."

Öyleyse güç ver devrimin inancını, bilimin çıplaklığıyla buluşturanlara. Güç ver devrimci teoriyi, devrimci pratiğin deryasında cenge tutuşturana. Güç ver, Karadeniz'i, Toroslar'ı Dersimleştirmeye ahdedenlere. Bil ki, sadece Karadeniz'leri, Toroslar'ı değil, tüm ülkeyi Dersimleştirmek kurtuluşun güzergahı. Güç ver ve bil ki, dar edelim dünyayı düşmana! ●

mayacaktır. Birakalım yüzyılların, binyılların tecrübelerini süzgeçten geçirmeyi, ne yazık ki son birkaç yıllık tarihimizi bile yeterince irdedilemekten uzak kalıyoruz. Örneğin '94 Dersim süreci... Büyük tecrübeler ve deneyimler hazinesinin startı bu süreçte verildi. '94'ten '96'ya, '96'dan bugüne uzanan kısa ama derslerle dolu bir süreç.

'94 yılı ve Dersim... Bir hesaplaşmadır yaşanan. Bir hesaplaşma ki ölüm kalım derecesinde. Düşman onbinlerce gücüyle yükleniyor. Yüzlerce köy yakılı-

riten öldürücü vuruşlara uzanıyordu. Devrimin mevzisi Dersim'i korumanın, tarifi imkansız güzelliği, proletaryanın öncüsüne uzanan hain ellere indirilen kızıl çekicinin yürekleri ferahlatan hesaplaşmasıyla buluşuyordu. Hem de öyle bir süreçtir ki, düşmanın açık-gizli tüm organizasyonlarıyla yüzyüze olmanın dışında, devrimin geçici yol arkadaşlarının savaş meydanlarını terk-i diyarlarının da yoğunlaşığı gelişmelerle başbaşa. Öncü ve Dersim. Yanlış anlaşılmasın. Bu "terk-i diyarcılara" ki-

berlik" operasyonlarına, Dersim nüfusunun iki katını geçen katiller sürüsüyle tanışalı çok oldu. Çok oldu "taşı yastık, kan yorgan eyleyli." Hayretle karşılamıyoruz, sınıf düşmanlarımızın modern tekniklerle takviye edilmiş onbinlerce güçlerini, taş toprağa bile düşman barbarlıklarını. Sınıf düşmanlarımızı iyi tanıyoruz: geçmişlerini ve geleceklerini, iyi biliyoruz, emperyalizmin uçaklarının kanlı manevralarını. Tarih modern teknolojinin olanca "hikmetiyle" donanmış robotvari alçakların, "balı-

YÖK ile boyunduruk altına alınan

üniversiteler üzerine

Üniversite gençliği; her dönem, toplumsal hareket(ler)in dinamizminin esas taşlarından biri oldu. Burjuva kültürü, bilimi, sanatı, sosyal yaşamı, edebiyatı ve eğitiminin bilgisini edinmenin olanaklarıyla, içinde bulunulan toplumsal yaşama egemen olan ilişkiler sisteminin işleyişini kolayca kavrama şansına sahip olan üniversite gençliği, edindiği bu birikimi, daha fazla kara dayanan ve bunu sağlamak için her türlü iğrenç yöntemle emekçi halkları iliklerine kadar sömürmekten çekinmeyen ve bu sömürü çarkının iyi bir biçimde işlemeye devam etmesi için zorbalığa başvurmaktan kaçınmayan hakim sınıfların egemen olduğu toplumsal yaşamı, ezilenlerin ve sömürülenlerin lehine değişime mücadelesine girdiği anda devrimcileşir. Toplumsal sorunlara olan duyarlılığın coşkusuyla birleşen bu değişime eyleminin kendisi, doğru bir pratik hatta, güçlü bir maddi zemin üzerinde, hayalcilikten uzak bir biçimde gerçekliğe uygun bir temelde belirlenen hedeflere kanallı edildğinde, önü alınmayacak ölçüde büyük toplumsal hareketlenmelere neden olabilir.

Devrimcilerin ve komünistlerin çok iyi bildiği bu toplumsal gerçek, hakim sınıfların da gözünden kaçmaz. Sınıf çıkarlarını olumlu bir biçimde etkileyecek ya da tehlikeye düşürecek her olaya, olguya, sürece vb. bütün 'du-

yargalarıyla' ilgi gösteren hakim sınıflar, oluşturdıkları politikalarla, koşulların değişebilirliğini de gözönünde tutarak beliledikleri hareket tarzlarıyla, çıkarlarını korumak ve daha da geliştirmek, hakimiyetlerini derinleştirmek ve daha da yaygınlaştırmak amacıyla yarattıkları kurumlarla yaşamın her alanında egemen olmak isterler. Yarattıkları bütün mekanizmalar, sistemleştirdikleri tüm politikalar, attıkları her adım, sınır tanımayan bir sömürünün önünü alabildiğince açmanın yanısıra, kendilerinin varlık ve çoğalma nedeni olan bu sistemi daha uzun süre yaşatmak üzere bütün bir toplumsal yaşamın nabzını ellerinde tutabilmeye yarar. Üniversitelerde, hakim sınıflar için nabızı her daim elde tutulması gereken önemli alanlardan biridir.

Bütün bir toplumsal yaşamı, sömürüye ve sömürünün devamını tehlikeye düşürecek herhangi bir hareketi etkisiz hale getirme ve ortadan kaldırma amacına göre düzenleyen devlet mekanizması, kendi alanında uzmanlaşmış çok sayıda kadroya ihtiyaç duyar. İşleyen piyasa, iktisat-burjuvazi için bu sözcük, 'daha fazla kar elde edebilmenin bilimi' anlamını taşıyan alanında yetişmiş, efendisine ittaatte kusur etmeyen, düzenin işleyişini bilen, bilmekle kalmayıp bundan başka bir düzenin olabileceğine inanmayan, düzene bağlı, işi çekip çevirmede becerikli vb. ekonomistlere; okullar, yine aynı biçimde

düzene kölece bağlı, olanla yetinen, burjuvazinin dünya görüşüne -ve doğaldır ki çıkarlarına- uygun bir biçimde yetiştirilmiş ve yeni yetişen nesilleri de kendisi gibi biçimlendirecek öğretmenlere; ordu, emniyet ve bir bütün olarak siyasal üst yapı hakim sınıfların çıkarlarını en iyi bir biçimde temsil edebilecek ve herhangi bir tehlikeye karşı koruyabilecek askeri ve siyasi kadrolara gereksinim duyar. İşte üniversiteler, bu ihtiyacı karşılamının bir aracıdır. Gerçi, son süreçte halk gençliğinin yığıldığı kamu üniversitelerinden çok, özel üniversiteler bu ihtiyacı karşılıyorlar. Özel üniversiteler sorunu, aynı bir yazı konusu olabilecek kadar derin olduğu ve esas konumuz bu olmadığı için, burada bu soruna değinmeyeceğiz.

Üniversitelerin burjuvazi açısından diğer bir işlevinde, halk gençliğinin kolayca devrimcileşmesine uygun bir zemin hazırlayan dinamizmini, yeniyetmiş duyduğu merakı, toplumsal sorunlara olan duyarlılığını, haksızlıklara duyduğu tepkiyi ortaya koymakta hiç bir kaygı duymadan gösterdiği cesareti, yaratıcı coşkusu, heyecanı ve ataklığı vb. köreltmek ya da hakim sınıfların çıkarlarına uygun bir biçimde şekillendirmek olarak sıralayabiliriz. Başka birçok işlevi de bunlara ekleyebiliriz. Ancak, bu çok bilinen ve günlük hayatta, dergi ve kitap sayfalarında sıkça karşılaştığımız gerçeklere uzun uzadı-

ya değinmek niyetinde değiliz. Burada ki amacımız, düzenin bekaası için hakim sınıflarca önemli bir araç olarak görülen üniversitelere yüklenen ve gerçekleştirilmesi oldukça güç, dikkat isteyen, büyük miktarlara varan harcamalara neden olan, çok sayıda kadronun bu işi yapmakta görevlendirildiği bu misyonların hangi organizasyonla nasıl işler kılındığını kavramak ve burjuvazinin elinde halkların saldırgan bir aygıtına dönüşen üniversitelerin hangi yöntemlerle halklarımızın çıkarı doğrultusunda kullanılabileceği sorularının yanıtlarını aramak olacaktır.

Yukarıda özetle ortaya koyduğumuz işlevleri gerçekleştirmekle yükümlenen üniversiteler, geçmişte olduğu gibi gevşek bir ilişkiyle idare edilemez, bu haliyle üniversiteler hakim sınıflara hizmet görevini yerine getiremezdi. Üniversite çalışanlarının ve öğrencilerin çeşitli etkinliklerle kendilerini ifade etme olanakları, örgütlenme ve toplanma hakları, tümüyle ellerinden alınmalıydı. Düzene muhalif her kimlik, ağır cezalara çarptırılmalıydı. Ve üniversiteler, sonsuza kadar sürececek bir sıkıyönetimin ağır zincirleriyle kopmazcasına bağlanmış bir biçimde hakim sınıfların çıkarlarının hizmetine sokulmalıydı. Aykırı hiç bir ses duyulmak istenmiyordu. Bu amaçlara varmak, ancak, sınırsız bir yetkiyle donatılmış baskıcı bir kurumun idaresiyle mümkün olabilirdi. Üniversitelerin başına getirilen bu kurum YÖK'ten başkası değildi.

YÖK'ün varlık nedenlerini daha iyi anlayabilmek için biraz geçmişe gitmekte ve o günün koşullarına kısa bir biçimde de olsa değinmekte fayda var.

'60'lı yılların sonlarında, tüm dünyada görkemli kitle hareketlerine neden olan, ezilen emekçi yığınların devrimci eyleminin yükselişine esin kaynağı olan Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin ilerici insanlığı şaha kaldıran etkisi, Türkiye'de de yankısını bulmuştu. İnsanlığı bekleyen yepyeni bir yaşamı müstulayan, tüm dünyayı sarsan bu güçlü kasırga Türkiye'de önce üniversitelerde selamlandı. Bütün dünya halklarının haklı nefretini kazanan Amerikan emperyalizminin Türkiye'yi iyiden iyiyeye kendisine bağladığı bir dönemdi yaşanan. Ağır bir sömürü altında ezilen işçiler, dünyanın uzak köşelerinden gelen, hep bir ağızdan coşkusuyla haykıran devrim sloganlarının gürültüsüne uyanan bir

dev gibiydiler. Büyük toprak ağalarının bitmek tükenmek nedir bilmeyen an-garyalarından bunalan, yoksulluk için-de kıvranan topraksız köylüler, küçü-cük bir toprak parçası için canlarını vermeye hazırdılar.

Dünya devrimci hareketinin en parlak dönemini yaşadığı o günlerde, üniversitelerin kısmi özerkliğinin sunduğu olanaklarla büyüyen öğrenci gençlik hareketi, her şeyden önce anti-emperyalistti, anti-faşistti. Yanıbaşında halkın yaşadığı acılara duyarsız kalmayan üniversite gençliği; işçilerin, köylülerin, memurların, halk gençliğinin üretim araçlarının özel mülkiyetinden gücünü alan küçük bir azınlık tarafından ezilip sömürülmesi durumunu ortadan kaldırmayı ve yerine insanca yaşamın olanaklı olduğu yepyeni bir toplumsal yaşamı kurmayı hedefleyen o onurlu mücadeleye katılıyor, devrim istiyordu. Yoksul işçilerin, topraksız köylülerin içinde bulundukları durumdan duydukları hoşnutsuzluğu, düzene olan tepkilerini alanlarda haykır-maya başladıkları, fabrika ve toprak iş-gallerinin olağanlaştığı, günlük, rutin olaylar olarak görüldüğü '70'li yılların başında emekçi yığınların haklı muha-lefetiyle birleşen öğrenci gençlik hare-ke-ti, artık büyük bir hızla Türkiye siya-si hayatına ağırlığını koymaya başlı-yordu.

İbrahimler, Mahirler, Denizler... İşte, bu güçlü hareketin zengin eylem ve fi-kir toprağının doğurduğu önderlerdi. Hareket öyle bir noktaya varmıştı ki, üniversiteler artık devrimin kaleleriydi-ler. Yalnızca sınırlı sayıda öğrencinin içinde yer aldığı marjinal bir hareket değildi bu. Öğretim görevlisiyle, çalı-şanıyla, öğrencisiyle bütün bir üniver-site bileşenini içeren bu hareket, geniş emekçi yığınlarla birleştiği ölçüde bü-yüyordu.

Öğrenci hareketinin gelişiminde, o dönem, üniversitelerin kısmi de olsa-özerk bir yapıda oluşunun rolü büyük-tü. Öğrencilerin ve üniversite çalışan-larının örgütlenme ve toplanmalarının olanakları, bugün olduğundan fazla-sıyla mevcuttu. Üniversitelerde bu du-rum '80'li yılların başlarına kadar sür-dü. Ve bu dönem boyunca öğrenci gençlik hareketi, Türkiye devrimci hare-ke-ti içinde önemli bir yer tuttu. Tür-kiye hakim sınıfları da bu gerçeği gör-müştü. Yükselen devrimin kalelerine dönüşen üniversiteler bir an önce sus-turulmalıydı/susturuldu da.

12 Eylül AFC'sinin bütün ülkede estir-diği azgın terörden üniversitelerde na-sibini aldı. Yüzlerce insanın katledildi-ği, binlercesinin işkencelerden geçirilerek cezaevlerine konulduğu bu dö-nemde üniversiteler askeri kışlaya çev-rildi. Bu durum; korunmalıydı, çünkü AFC'nin gelişimin yarattığı ilk şaşkı-nlıktan sıyrılan devrimci güçler, hadleri-ni bilmeyip isyana kalkışabilirlerdi!

Bunun başını da hiç kuşkusuz üniver-siteler çekmişti. O halde bu, işin başın-da önlenmeliydi. Böyle bir önlemede tek başına yeterli değildi. Öyle bir me-kanizma yaratılmalıydı ki, üniversite-ler düzen için tehlike olmak şöyle dur-sun, onun gücünü çoğaltan temel da-yanak noktalarından biri olmalıydı; bunun için merkezi, güçlü bir otorite-nin sıkı bir denetimi şarttı. YÖK (Yük-sek Öğretim Kurumu) işte bu koşullar-da ortaya çıktı. Zaman geçirmeden üniversiteleri tümüyle sindirmenin, üniversiteler üzerinde sağlanan denetimin sürekli kılınabilmesinin yasal ze-minini sağlama çalışmalarına girişildi. Hazırlanan 1982 Anayasası'nda YÖK'e de yer verildi. 1402 sayılı yasa ile değerli birçok bilim adamı ve öğre-tim üyesi görevlerinden uzaklaştırıldı. Üniversite yönetimlerinin başına geri-ci-faşist kadrolar getirildi. Öğretim üyelerinin, öğrencilerinin ve diğer çalı-şanların örgütlenme hakları ellerin-den alındı, artık hepsine siyaset yasak-lydı. Düzenin işleyişini tehlikeye atan aykırı hiç bir sese tahammül edilmi-yordu. Diğer yaşam alanlarında oldu-ğu gibi üniversitelerde de tek bir ses duyulmalıydı, biraz korku, biraz min-net duygusuyla titreyen bu ses "yaşa, varol devlet baba!" diye basbas bağır-malıydı vargüçüyle. Ancak böyle bir durum kaygılarını dindirebilirdi para babalarının; ancak, böyle bir durumda biraz olsun nefes alabilirlerdi.

ÜZERİNE ÖLÜ TOPRAĞI SERPİLEN ÜNİVERSİTELER

TEK TIP İNSANIN YETİŞTİRİLDİĞİ FABRİKALARA ÇEVİRİLDİLER

Eleştirel bir bakışla bilimsel araştırma-nın ve incelemenin merkezi olması, yarattığı özgür ve demokratik ortamla bireyin bütün yeteneklerini açığa çık-a-

arak geliştirmesi ve bu faaliyet içeri-sinde bireyin bağımsız bir kişilik edin-mesi amacını taşıması gereken üniver-siteleri, hakim sınıfları yazdıklarımızın tam tersi bir amaçla kullandılar ve bi-reyin özgür gelişimine saldırının bir aracı haline getirdiler. Halkın çıkarla-rından bağımsız, insanlığa hizmetten uzak, yalnızca küçük bir azınlığın çı-karları doğrultusunda faaliyet yürüten işletmelere dönüşen üniversitelerde okuyan her kesimden insanların oluş-turduğu gençlik, yoğun bir ideolojik bombardımana uğratılarak gerici, so-ven, faşist bir anlayışla şekillendiril-meye çalışıldı. "Gelecek" diye önleri-ne sürülen koskoca bir boşlukta duran belirsizlikte. Binbir güçlükte gittikleri okulu bitirmek zaten bir dertti; çok çalı-ştıkları halde meslek olarak seçtikleri alana dair doğru düzgün hiç bir şey bilmiyorlardı. Okulları liseden farksız-dı, ezbere dayanıyordu. Soru yoktu, tartışma yoktu, araştırma-inceleme dersin hak getire... Yüzlerce gencin sı-kış tıktığı oturduğu anfilerde öğretim üyesinin buğulu sesi güç bela duyulu-yordu. Kitaplar pahalıydı, üstelik de bilimsellikten yoksundu. Uzak bir kentteki üniversiteyi kazananlar, bannı-ma sorunları yaşıyorlardı. Yol ve ye-mek masrafları ceptendi; oysa eğitim harcamalarının tümünün devlet tara-fından karşılandığını söylüyordu her-kes. Ne gezer, hem ondan vazgeçili-yordu; yeter ki devlet üniversiteye ka-yıt için her dönem harç almasındı on-lardan. Okulu bitiren "şanslıları" baş-ka bir felaket bekliyordu. Nasıl iş bu-lunacaktı? İş yoktu, işsizler ordusunun onurlu bir neferiydiler artık.

Küçük bir işe kapağı atarlarsa ucuza sattıkları emek güçlerine hiç hayıflan-madan, ellerindeki işi kem gözlerden

sakinmanın tedirginliğiyle yaşıyorlardı.

Bilimsel çalışmalarına harcadıkları za-manın karşılığını alamayan öğretim üyeleri ise derste belirlenen konuların dışına çıkmaya korkuyorlardı. Onca emek vererek hazırladıkları tezler, ki-taplar vb. hiç bir işe yaramıyordu! Çünkü; para etmiyordu hiç biri. Yapı-lan bilimsel araştırmaların değeri in-sanlığa hizmetle değil, para olarak ederiyle ölçülüyordu. Üniversitelerde-ki bu işleyişe uyum sağlayan satılmış öğretim üyeleri, beyler gibi yaşıyorlar-dı; büyük işletmelerden aldıkları bol sıfırlı çekler, devletin sürekli maaşı, özel TV'lerde hazırlanan programlarca küçük bir konuşmanın karşılığı olarak ödenen büyük meblağlar bu uşak ya-radılışlı adamların lüks bir yaşam sür-meleri için yeterliydi. Eğitim sistemi-nin işlemeziğinden dem vuranlar, he-le hele bir de hakim sınıfların yerlerini sorgulayanlara kariyerlerinin sonuna gelmişler demektir, bu kapı artık onlara ekmek vermezdi. Kişilikleri henüz ol-gunlaşma sürecinin başında olan gençler, geldikleri üniversitelerde ege-men olan bu anlayışların çarkında bi-çimlenerek halkına ve ülkesine yaban-cılaşmış, kendi sorunlarına bile duyar-sızlaşmış, sabun köpüğü konularla gün geçirip lümpen bir yaşam süren, omuzlarının üzerinde kendi kafasını taşıyamayacak kadar inisiyatifsiz ve iradesiz, silik bir kişilik yaratma hede-finin nesnesi olmuştur. YÖK, bu nes-neyi hakim sınıfların çıkarlarına uygun bir şekilde ve düzene yedeklenecek bir tarzda işleyebilmenin politikalarını üreten bir merkezdi.

TÜRKİYE'NİN HAKİMİ MGK

ÜNİVERSİTELERİN YÖK

YÖK, 12 Eylül AFC'sinin üniversiteler-

deki uzantısı olarak kurulduğundan bu yana 17 yıl geçti. YÖK'e yönelik protesto eylemleri, bu süre için de hızını hiç yitirmeyen bir ivmeyle bugüne taşındı. YÖK'ün direktifiyle bu eylemleri etkisizleştirmek amacıyla kışlaya çevrilen üniversitelerde karargah kuran jandarma ve polis de gelişen öğrenci eylemlerini durduramadı. Devrimci öğrencilerin öncülüğünde yürütülen akademik-demokratik mücadele, devlet tarafından desteklenen sivil faşist çetelerce engellenmeye çalışıldı. Bu girişim de, şimdiye kadar başarılı hiç bir sonuç vermedi.

Üniversitelerde yürütülen akademik-demokratik mücadele, öğretim üyelerinin demikleşme ve sendikalaşma faaliyetleriyle daha büyük bir güç kazandı. Öğretim üyeleri ve üniversitenin diğer çalışanlarıyla öğrenci gençlik arasındaki kopukluk son süreçte yerini yavaş yavaş birleşmeye bıraktı. Demokratik kitle örgütlerinin neredeyse tümü üniversitelerdeki özerk-demokratik mücadeleyi desteklemektedir. Anti-demokratik, otoriter, baskıcı niteliği geniş kitlelerin gözünde teşhir olan YÖK, çözülüşün eşiğinde. Ancak YÖK, ardı arkası kesilmeyen ekonomik ve siyasi krizlerin içinde boğulan hakim sınıflar tarafından hala vazgeçilmez bir ihtiyaç olarak görülüyor. Krizlerle sarsılan düzen, özellikle üniversitelerin susturulmasının zorunluluğunu iliklerine kadar duyuyor. Tüm kurumlarıyla yıpranan devleti yeniden yapılandırma girişimlerinin başını çeken MGK, üniversitelere soluk aldırma istemiyor. MGK'nın; halkın gözünde iyiden iyiye teşhir olmuş, yıpranmış, çivisi çıkmış, dikiz tutacak hiç bir yanı kalmamış YÖK'ü daha da merkezileştirmesi, üniversite bileşenlerine göz açtırmayacak yetkilerle donatması, yaptığı bir takım yasal değişikliklerle üniversite bileşenlerine yeni hak kısıtlamaları ve cezalar öngörmesi, üniversitelerdeki kışla düzenini sağlamlaştırmasından başka bir anlam ifade etmez.

Hak kısıtlamalarını ve ağır cezaları öngören bu yasal düzenlemelerden ilk önce öğrenciler nasibini aldı. Yeni yasal düzenlemelere göre, öğrenciler, demokratik nitelikte olsa dahi hiç bir eyleme katılamayacaklar. Herhangi bir eyleme katıldığı anlaşılan öğrenciler, derhal okuldan atılabilecekler. İş sağ-lam kazığa bağlamak isteyen YÖK, hiç bir eyleme katılmayacağına ve katıldığı takdirde, YÖK'ün aldığı kararlara uyacağına dair bir metin imzalamadan, hiç bir öğrenciyi okula kaydetmiyor.

7 Kasım'da, Resmi Gazete'de yayımlanan ve üniversiteleri yakından ilgilendiren bir başka yasal düzenleme de, öğretim üyelerini ve üniversitenin diğer çalışanlarını tehdit ediyor. Yönetici, Öğretim Elemanı ve Memurları Disiplin Yönetmeliğinde yapılan bu de-ğ-

şikliğe göre; boykot, işgal, iş yavaşlatma ve grev eylemlerine katılan veya toplu olarak göreve gelmeyen öğretim üyeleri ve elemanları meslekten çıkarılacaktır. Cumhuriyetin niteliklerine karşı eylem yapanlar kamu görevinden alınacaktır. Meslekten veya kamu görevinden çıkarılanlar akademik kariyerlerini bir daha asla kullanamayacaklar. Meslekten ihraç ve kamu görevinden atılma cezalarını öngören eylemler ise şöyle sıralanıyor!

1- Ders, seminer, konferans, laboratuvar, grafik çalışma, sınav gibi öğretim çalışmalarının yapılmasına engel olmak veya bu amaçla yapılacak hareketlere her ne şekilde olursa olsun katılmak.

2- Cumhuriyetin niteliklerinden herhangi birini değiştirmeye veya ortadan kaldırmaya yönelik eylem yapmak. İdeolojik, siyasi, yıkıcı, bölücü amaçlarla eylemlerde bulunmak veya bu eylemleri desteklemek suretiyle kurumların huzur, sükun ve çalışma düzenini bozmak. Boykot, işgal, engelle-

nen Suçlar Hakkında Yasa'ya aykırı fiilleri işlemek.

8- Kanun dışı kuruluşlara üye olmak, bu kuruluşlarda faaliyet yapmak veya yardım da bulunmak.

9- Yüksek öğretim kurumlarının çalışmalarını sekteye uğratabilecek şekilde bir disiplin suçuyla üniversite öğrencilerini veya mensuplarını teşvik veya tahrik etmek...

MGK'nın direktifleri doğrultusunda yapılan ve akademik-demokratik kazanımlara yönelik arsızca bir saldırıyı içeren YÖK yönetmeliğindeki bu değişiklikler, toplumun belirli kesimlerinin onayını almalı ve "meşru" bir zeminin üzerine oturmalıydı. İşte bu nedenle, "Üniversitelerde şeriatçı yapılanma ve türban sorununun doruk noktasına çıkması" gerekçesinin arkasına sığınıldı. Böylece, gerici kitlelerin korkan geniş kitlelerin desteğini alacaklardı, en azından onların böyle bir saldırı girişimine suskun kalmalarını sağlayacaklardı. Yaratıkları suni "İaik-şeriatı"

me, işi yavaşlatma ve grev gibi eylemlere katılmak ya da bu amaçlarla toplu olarak göreve gelmemek, bunları tahrik ve teşvik etmek; yardımda bulunmak.

3- Yasaklanmış her türlü yayını veya siyasi, ideolojik amaçla bildiri, afiş, pankart, bant ve benzerlerini basmak, çoğaltmak, dağıtmak veya bunları işyerine ve işyerindeki eşya üzerine yazmak, resmetmek ve asmak, teşhir etmek veya sözlü ideolojik propaganda yapmak.

4- Yetki olmadan gizli belgeleri açıklamak.

5- Siyasi ve ideolojik eylemlerden arananları, görev mahallinde gizlemek (Çetelerin, katillerin, uyuşturucu tacirlerinin vb. rahatça gizlenebileceğini okuyucunun dikkatine sunuyoruz.).

6- Yurtdışında devletin itibarını düşürecek veya görev haysiyetini zedeleyecek tutum ve davranışlarda bulunmak.

7- 5816 sayılı Atatürk Aleyhine İşle-

çekilmesi daha öncede çok işlerine yaramıştı, bu tehlikeli oyun pekala yine kullanılabilir. İçinde bulundukları ekonomik krizin darboğazından, siyasal bunalımın açmazından, ulusal ve sosyal kurtuluş savaşının bir çılgı gibi büyüyen etkisinden, işçilerin, köylülerin, memurların genel memnuniyetsizliğini sıkça ve şiddetini artırarak yinelenen eylemlerle ifade etmelerinden, daha burada saymaya sayfa yetiştiremeyeceğimiz başka birçok nedenden ötürü düzen büyük bir sarsıntı geçiriyor. Üniversitelere yönelik bu kapsamlı saldırı, işte bu sarsıntıdan bağımsız değildir.

ÖĞRETİM ÜYELERİ, ÖĞRENCİLER, ÜNİVERSİTE ÇALIŞANLARI!

AKADEMİK VE DEMOKRATİK HAKLARINIZA YÖNELİK FAŞİST SALDIRILARI BİRLEŞİK EYLEMDE ÖRGÜTLEREK CEVAPLAYIN!

İçinden geçtiğimiz bu süreçte öğrenci hareketi, gelişimini daha da hızlandırabilmenin en elverişli koşullarına sa-

hiptir. Bu süreç, boş tartışmaların tatlı rehabetiyle öldürülen zamanla, amacına yabancılaşmış eylemlerle, sıradanlaşan mücadeleyle yetinme anlayışlarıyla boşa harcanmamalıdır. Hızlı gelişimine rağmen olması gereken noktaya henüz varamayan öğrenci gençlik hareketinin kitleleşerek güçlenebilmesi için, hala yaşamaya devam ettiği dağınıklığı birliğe dönüştürmesi gereklidir.

Öğretim üyeleri de dahil tüm üniversite çalışanlarıyla birlikte ortak bir duruş sergileyebilmenin koşulları fazlasıyla mevcuttur. Üniversite bileşenlerinin üzerinde buluşacağı ortak nokta, açıktır ki, üniversiteleri kışlaya çeviren, bilimsel çalışmanın koşullarını tümüyle ortadan kaldıran, özgür ve demokratik bir ortamda, araştırmacı-inceleyici-sorgulayıcı bağımsız kişilikler yaratma doğrultusunda bireyin çok yönlü gelişimini hedefleyen, bilimsel anlayıştan uzak, Türk-İslam sentezli gerici şoven anlayışla kafaları bulandıran, bireyin tüm yeteneklerini korekten, insanlığa hizmet etmek yerine sermayenin çıkarlarına güdümlenen YÖK'e karşı, onu tümüyle ortadan kaldırmaya kadar mücadele etmek ve üniversite bileşenlerinin ortak eylemini yaratmak olacaktır. Başta demokratik kitle örgütleri olmak üzere emekçi halklarımızın büyük bir kısmı, tümüyle meşru ve haklı gerekçeleri olan bu eylemi destekleyeceklerdir. Öne sürülecek talep, YÖK'ün son saldırısı olarak karşımıza çıkan yönetmelik değişikliğinden öteye, bir kurum olarak tümüyle YÖK'ün kaldırılması, yerine üniversite bileşenlerinin de yönetiminde söz sahibi olacağı, kısmi bir biçimde de olsa devletten bağımsızlaşmış ve özgürleşmiş Özerk Demokratik Üniversite olmasıdır. Bu kazanımın, tümüyle özerk, tümüyle demokratik, tümüyle özgürleşmiş olacağını asla iddia etmiyoruz. Faşist diktatörlüğün hakim olduğu böyle bir sistemde, bunun mümkün olmadığını çok iyi biliyoruz. Bu, asla bir son hedef değildir, böyle algılanmamalıdır. Bu taktik kazanım, öğrencilerin ve üniversite çalışanlarının ülke sorunlarının çözümüne katılmada onların önünü açacaktır. Bu, geniş yığınların siyasallaşmasında ve bu yıkıcı ve bir o kadar yaratıcı gücü, devrim yolunda örgütleyerek maddi güce dönüştürmede önemli bir adım olacaktır. Hiç kuşkusuz ki, son hedefimiz, gerçekten demokratik oluşu ifade eden ve gerçekten insanlığa hizmet edecek tarzda bireylerin eğitim ihtiyaçlarını tümüyle eşit koşullarda, bilimsel yöntemlerle ve zengin araçlarla karşılamayı öngören, kelimenin gerçek anlamıyla özgür, Demokratik Halk Üniversiteleri olacaktır. Ancak bu, stratejik bir hedeftir ve devrim sorunudur. Taktik yönlere girilmeksizin stratejik kazanımların asla elde edilemeyeceği akıllardan çıkarılmamalıdır ●

Özelleştirme saldırısına barikat olmak SEKA işçilerinin fiili eylem tarzını yaygınlaştırmaktır

Siyasi iktidarın ezilen geniş halk katmanlarına (özelde işçi sınıfına) her alanda kapsamlı bir saldırısı ve özelde de KIT işletmelerinin yağmalanması olan özelleştirmenin bir sonucu SEKA İzmit müessesesini kapatma kararı alması, SEKA işçilerinin haklı, meşru direnişini karşısında buldu. Bir ayı aşkın fabrikayı terketmeme biçiminde fiili eylemlilikle süren direniş, siyasi iktidarın fabrikayı kapatma kararını geri almasının üzerine, SEKA işçileri açısından kazanımla sonuçlandı. Öz olarak, kapatma kararının fiili bir eylemlilik sonucu SEKA işçileri tarafından geri alınması önemli bir başarı olsada, söz konusu eylemin daha derinlikli incelenip, görüntüyü kurtaran mantıklardan uzak, başarısız ve başarısızlıklar ortaya çıkarmak esas önemli olan yöndür. Çünkü, nasıl ki SEKA İzmit fabrikasının kapatılması sistem tarafından basit bir girişim değilse, bu karara SEKA işçilerinin geliştirip kazanımla sonlandırdığı direnişi de salt SEKA fabrikasına yönelik saldırıya bir tavır değildir.

SEKA fabrikasını kapatma kararına karşı, SEKA işçilerinin fabrikayı terketmeme biçimindeki fiili direnişi (gerek sistemin bu tür ekonomik-demokratik saldırıları bağlamında ve gerekse bu saldırılardan etkilenen sınıf ve katmanlar açısından) önemle ele alınması, irdelenmesi ve sonuçlar çıkarılması gereken bir eylem olarak gündemimize gelmektedir. Zira özellikle ANASOL-D hükümeti ile birlikte siyasi iktidar sahiplerinin hız kazandırdığı özelleştirmenin uygulanırılığı sonucunun işçi sınıfı ve diğer ezilen katmanlar açısından tam manasıyla yaşamsal haklarının kıymı olduğu gerçeği, SEKA'nın kapatılması kararıyla "yeni" bir berraklığa kavuşmaktaydı. Siyasi iktidar sahiplerinin, "ülke ekonomisi yararına önemli bir adım" diyerek, ideolojik zemindeki yönelimle topluma kabulendirmeye çalıştıkları özelleştirmenin pratikteki yansıması, iktidar sahiplerinin söylemlerini yeterince yalanlamaktaydı.

Pratikteki yansımasıyla özelleştirmenin böylesine talancı, kara para aklayıcı, çalışanların sosyal, ekonomik-demokratik, örgütlenme hakkının gaspı olduğu gerçeği açık olmasına rağmen, bu saldırılara ciddi bir karşı koyuşun bulunmadığını söylemek tamda bir objektifliğin ifadelendirmesi olacaktır. Soruna kısa belirlemelerle sistemin saldırısı ve buna karşı konulması gereken tavır bağlamında baktığımız zaman, SEKA işçilerinin fiili eyleminin, mevcut geri duruşu olumlu zeminde parçalayan ileri bir eylem olduğunu söylememiz abartı olmayacaktır. Keza gerek hakim sınıflara konulmuş tavır bağlamında, gerekse sendikalar bürokrasiye açılmış bayrak anlamında (Türk Metal işçilerinin sendika ağalığına karşı tavrının önemini de burada vurgulamak

gerekir), SEKA özgölünde işçilerin attığı bu adım önemlidir, sahip çıkılıp büyütülmesi gereken bir adımdır.

Esasta bunu böyle belirlerken; söz konusu eylemi sonuçlarıyla birlikte ele aldığımızda eksik yönlerinin olmadığını, talepler ve hedefler bağlamında kusursuz ve yeterlilik düzeyinin tartışmasız olduğunu saptamak kuşkusuz eksik bir bakış açısı olacaktır. SEKA işçilerinin bu haklı, meşru eylemi nezdinde sonuna doğrular ve yanlışlar ayrışımı çerçevesinde bakmak, işçi sınıfının bu tür eylemlerinde hedefleri analiz etmek, bu hedeflere pratik içinde uygun araçlarla yönelimleri tespit etmek ve bu başkış açısı ile sonuçlar çıkarmak, çıkarılan bu sonuçları

Uzun vadeli bir bakış açısı ve buna uygun çözümlemeler, kendi içinde esas hareket tarzına hizmet edici kısa vadeli yorumlamaları ve buna uygun çözümlemeleri, temel çözümlemelerin hizmetine sokabilme ve ona tabi kılabilmedir. Daha anlaşılır bir ifadeyle; işçi sınıfının temel kurtuluş biçimi, iktidar bilinciyle donanma ve buna uygun araçlarla örgütlenmedir. Sınıfın örgütlenme araçları ve eylemlilik biçimleri kölelik zincirini kumanda eden siyasi iktidara yöneltilmezse hareket biçimi kendiliğindencilikten, ekonomik mücadeleden öteye gitmez. Bu da sınıfın temel çıkarının derli toplu ifadesi olan iktidar bilinci perspektifinin muğlaklaştırılması olur.

tünlüğün üzerinden geliştirmemek, bir özgünlükte sonuç ne kadar önemli olursa olsun genel açıdan yeterli bir olumluluğu ifade etmeyecektir. Aynı biçimde doğru ve sınıfın genel çıkarı açısından özgün kazanımların büyük zaferlere yürümenin önemli bir manivelası olduğu gerçeğini kavramamakta, proletaryanın sınıf kavgasının yasalıyla bağdaşmaz. SEKA işçilerinin eylemini de yukarıda kısaca açıklamaya çalıştığımız mantık silsilesi içinde ele alarak, belirli sonuçlara gitme açısından SEKA özgölünde cereyan eden olguyu irdelemek yararlı olacaktır.

Kuşkusuzki, SEKA nezdinde yaşanan çatışma, sıradan bir işyerinin kapatılması

işçi sınıfının bundan sonraki mücadelesinde uygun tarzda konumlandırmak geniş ve uzun vadeli bakış açısının zorunlu bir yasadır. Yoksa eylemi ve kazanım olarak gördüğümüz kapatma kararının geri alınması biçimindeki sonucu günü birlik değerlendirip kısa süreli döneme göre yorumlamak, hem sonuçlar anlamında, hem de sonuçların sınıf mücadelesinin hizmetinde savaştırılması anlamında ciddi zaafiyetlere meydan verecektir ki bu işçi sınıfının bilimsel dünya görüşü ve sınıf misyonuna uygun bir bakış açısı olmaz. Her şeyden önce proletaryanın dünya görüşü olan MLM gereği harekete, harekette kullanılan araçlara, bu araçların esas hedefle olan bağına dikkat ederek meseleleri yorumlamak durumundayız. Başka bir anlamla işçi sınıfının ve sınıftan yana her harekete uzun vadeli bakmak önemlidir.

Fakat bu, sistemin parça parça yönelen ekonomik-demokratik saldırılarına karşı, dönemine, sürecine, somut durumuna uygun parça parça (blok tavrında dahil) eylemliliklerle belirli koşullarda sınıfın lehine elde edilecek kazanımlarla süreçlerin göğüslenemeyeceği anlamına gelmez. Aksine esas hedef bu gibi eylemliliklerle güçlenir, sınıf bilincinde maddi bir güç ve dönüşüm yaratır. Bunun en pratik tanımı da işçi sınıfının günlük ve ya dönemsel taleplerini eylemliliklerle hakim güçlere karşı savaştırması, kazandığı mevzileri esasta ileriye taşıma bilinciyle konması ve bunları kölelik zincirlerini parçalayacak biçimde konumlandırmasıdır. Yoksa süreci günü birlik "çözümlemelerle" atlattırma çalışmak, bir alanda sistem tarafından açıkça hayata geçirilen saldırının diğer alanlarla olan bağını görmemek ve konulan tavır bu-

sonucu yaşanan bir çatışma değildir. Burada siyasi iktidarın hedefi ve yönelimini, aynı biçimde bu hedefine ulaşması paralelinde daha sonraki süreçlerdeki yönelimlerine basamak yapma anlayışını iyi kavramak gerekir. Bu anlamda, özelde işçi sınıfına ekonomik-demokratik-sosyal-siyasal saldırının önemli köşe taşlarından biri olan özelleştirmenin bir yansıması olarak SEKA İzmit Fabrikası'nın kapatılıp SEKA Genel Müdürlüğü'nün Bolu'ya taşınması kararı, işçi sınıfı açısından ne denli olumsuz sonuçlar yaratıyorsa, siyasi iktidarın özelleştirme saldırısında başarılı bir grafik çizmesi açısından da o kadar önem arz ediyordu. Her şeyden önce siyasi iktidar için özelleştirme denilen yağmalama ve talanın bundan sonraki süreçte "başarılı" bir grafik çizerek yaşama geçmesi bakımından SEKA dönümü noktalarından biriydi.

Şayet işçilerin pratiğe yansıyan eylemi olmasaydı, hakim güçler buradan kazasız-belasız geçerek, bundan sonraki özelleştirme vb. gibi saldırılarda daha güçlü bir zemin elde edeceklerdi. Hatırlanacağı gibi, bundan önce gerçekleştirilen özelleştirme uygulamalarında, işçi sınıfı ve diğer ezilen katmanlar olması gereken tavrı geliştiremediklerinden, (veya konulan tavırlar söz konusu saldırılarda geri adım atıncı, saldırıları geri püskürtücü nitelikten uzak olduğundan), hakim sınıflar kendi politikalarını uygulayabilme olanaklarını rahatça bulabilmişlerdir. Söz konusu süreçlerde hakim sınıflar elde ettiği avantaj azımsanmayacak düzeydeydi ve bu avantajın SEKA'da yitirmek istemiyordu. SEKA fidanlığının KOÇ Holding'e verilmesi, bir nevi gelecek süreçte hazırlık için doğacak tepki bakımından bir nabız yoklamasıydı. SEKA işçilerinin o dönemki tavırsızlığının siyasi iktidara güç verdiğini belirtmek bir yanılsama olmayacaktır. Söz konusu beklentiler çerçevesinde SEKA'nın kapatılma kararının alınmasından sonra, siyasi iktidarın hesapları tutmamış ve SEKA işçilerinin aldığı olumlu tavır, siyasi iktidar cephesinde yeni manevraları gündeme getirmiştir. Eylem süreci için de bir yandan kararlılık gösterisi yapılarak işçiler yıldırılmaya, karamsarlığa sürüklenmeye çalışılırken, diğer yandan da eylemin altının boşaltılması için çaba lanmıştır. SEKA işçilerinin eyleminin devam ettiği ilk günlerde, 4 Ekim tarihinde Mesut Yılmaz'ın "kapatmada kararlıyız. Ekonomiye yük oluyor" yönü açıklaması bahis yaptığımız politikanın bir yansımasıydı. Diğer yandan eylemin altını boşaltmak için diğer burjuva partilerinin başvurduğu yöntemleri vurgulamak, eylem süresince siyasi iktidar ve onun toplum içindeki temsilcilerinin manevralarını anlamak açısından yeterlidir. Daha dün özelleştirme vb. gibi ezilen sınıf ve katmanlara kapsamlı saldırıların savunu-

cusu ve uygulayıcıları olan CHP, DYP ve DTP milletvekillerinin SEKA işçilerini "destekleme" adı altında yaptığı ziyaretler ve açıklamalar, bilinç bulanıklığı yaratmaktan öte bir anlam ifade etmemekteydi. Özelleştirmenin, hükümetteki partinin bir uygulamasıymış gibi gösterilmesi, bu ve benzeri politikaların siyasi iktidar ve kölesi olduğu emperyalizmden ayrı bir şeymiş gibi lanse edilmesi, sistemle sınıf arasında varolan uzlaşmaz çelişkinin bulanıklaştırılmasından başka bir amaç gütmemektedir. Devamla konulan haklı ve meşru eylemi bir başka düzen partisinin potasında eriterek düzene entegre edip eylemi pasifize etme, içini boşaltma hesaplarını da unutmamak gerekir. Yaklaşan seçim öncesi oy avına çıkan bu riyakarların "SEKA'nın kapatma kararı durdurulmalıdır" nutuklarının kendilerinin dahi inanmadıkları bir yalan olduğunu bilmelerine rağmen, riyakarlıkta sınır tanımamazlıkları işçilerin haklı öfkeleriyle cevap bulmuştur.

Yine bu eylemde, geçmiş süreçlerde olduğu gibi, TÜRK-İŞ Konfederasyonu'nun tavrı sistemin saldırılarını güçlendiren bir zeminde olmuştur. TÜRK-İŞ başkanı Bayram Meral'in SEKA direnişi boyunca işçi sınıfının örgütlü gücünü eylemliliklere dökme yerine burjuva partilerinin temsilcileriyle kol kola yürümesi ve onların söylemlerine denk düşen açıklamalar yapması, ibret belgesi niteliğindedir. Ki bu durum işçi sınıfı açısından şaşırtıcı bir durum olmamalıdır. TÜRK-İŞ'in geçmişten bu güne genelde ve özelde, sistemin tüm saldırıları karşısında tavrı aynı nitelikte olmuştur. Bu tavrın bir sonucu ve pratik sürece yansıması olarak, yine 15 Ekim'de TÜRK-İŞ Başkanlar Kurulu tarafından Ankara'da gerçekleştirilen "özelleştirmeye ve işçi kıymına hayır, sosyal devlete evet" isimli toplantının sonucunda elle tutulur bir karar çıkmamış, tabanın SEKA işçilerini destekleme sloganlarına kulak tıkanarak, Anıtka-

bir'in ziyaretine gidilmiştir. Daha da guncel bir örnekle TÜRK-İŞ'in niteliğini izah etmeye çalışırsak; 1999 bütçe tasarısı ile plan dahiline alınan işçi sınıfına saldırılar gündemdeyken, sistemin kuruluşlarından biri olan TESK ile birlikte HAK-İŞ gibi konfederasyonun da içinde bulunduğu "sivil inisiyatif" ismi altındaki bileşimde "çözüm" toplantıları yapmak, işçi sınıfına önerilen "çözümün" niteliğini ortaya dökmektedir. İşçi sınıfının öfkelerini, haklı mücadelesini ve bu mücadelenin araçlarını pasifize etme, düzene yedekleme ve eylemsizliğe mahkum ederek sistemin saldırılarına olumlu bir zemin yaratmadır. SEKA işçilerinin eylemine yansıyan da TÜRK-İŞ açısından bu anlayıştır.

Kısaca açıklamaya çalıştığımız bütün bu olgulardan anlaşılmalıdır ki, SEKA işçilerinin eylemlilik sürecinde görüldüğü gibi, işçi sınıfının kendisine yönelen saldırılara karşı koyuşunda önünde bulunan mevcut barikatlar bu denli karmaşıktır. İşçi sınıfı gerek hak arama mücadelesinde, gerek mevzilerini ileri taşıma ve gerekse toplumsal olaylarla dayanışma-birlik içinde olma eylemlerinde mücadele gereken mevzileri bilmek ve bunları hangi güçlerin birlikteliğiyle aşacağını irdelemek durumundadır. Hedeflerin analizi dediğimiz olguda tam da bu gerçekliği ifade etmektedir. SEKA işçilerinin eylemlilik sürecinde de bu durumu iki biçimiyle görebilmek mümkün. Hedefler iyi analiz edilip eylemdeki kararlılık yine parçalanması gereken bir barikat olan TÜRK-İŞ ve bu kurumun yetkili ağzlarının açıklamalarına yöneltildiği dönemlerde, eylem daha etkili ve kapsayıcı olabilmistir. Fakat gerek eylemin sisteme yöneltilmesinde olsun, gerekse sistemin saldırısı olan özelleştirmeyi hedefi haline getirmede olsun, çeşitli eksiklikleri görmek olanaklı. Aynı biçimde düzen partilerinin ve TÜRK-İŞ'in çeşitli manevralar ve farklı yaklaşımlarla eylemi belir-

li anlamda da olsa etkilemesi, hedeflerin yerli yerine konulmamasının zaaiyetinden ileri gelmektedir. Ki bir talebin alınması veya mevcut mevzileri hakim sınıfların saldırılarına karşı koruma eylemliliklerinde yönelinecek esas yönün iyi tespit edilmesi gerekir. Yönelinecek esas yönün, kendiliğinden işçi hareketinde net olarak belli olmaması, bu tür eylemlerin en zayıf halkasıdır. Buna hakim sınıfların hedef şaşırtmadaki manevra kabiliyeti ve ustalığı eklendiğinde, SEKA ve bunun gibi eylemliliklerde dikkat edilmesi gereken husus daha açıkça ortaya çıkmaktadır.

SEKA işçilerinin eyleminden hareketle genel anlamda işçi sınıfının mücadelesinde (sistem ve sistemin sınıf içindeki temsilcileri olan sendika ağaları tarafından özenle gerçekleştirilen) hedefin muğlaklaştırılmasına olanak verilmemesi acil bir sorundur. Bu anlamda konunun irdelenmesini ve işçi sınıfının eylemlerinde hedeflerini, amaçlarını, araçlarını nasıl ele alması gerektiği üzerinde durmayı yararlı görüyoruz.

Öncelikle işçi sınıfı hedefler belirlerken, hareket zemini yaptığı herhangi bir talebin, diğer emekçi kesimler üzerinde olan etkilerini ve ilişkilerini gözönünde tutmalıdır. Örneğin, SEKA Fabrikası'nın kapatılması nasıllı özelleştirme saldırısından bağımsız bir sonuç değilse, SEKA Fabrikası'nın işçilerinin talebi de özelleştirmeden etkilenen sınıf ve katmanların talebinden bağımsız değildir. Bu bütünsellikte bakmak ve eylemlerde tüm kesimleri kapsamak kazanmanın dinamosudur. Yeterli düzeyde olmasada SEKA işçilerinin özgölünde bunun olumlu örneği yaşanmıştır. İzmit halkının eyleme sunduğu katkı, ardından eylemin Dalaman, Silifke, Çaycuma, Kastamonu gibi SEKA işletmelerine sıçraması ve SEKA eyleminin Tuzla Deri-İş başta olmak üzere diğer kesimlerce sahiplenilmesi olumlu bir örnektir. Kazanımlar güçlendirilmek isteniyorsa, bu örnekleri çoğaltmak zorunludur.

Eylemliliklerde gelişen tepkiyi, bütünü (özelleştirme uygulamaları) unutup, parça (SEKA Fabrikası'nın kapatılması gibi) üzerine yoğunlaştırsak burada hedefin esas yönünü yadsımış oluruz. Kısacası işçi sınıfı eylemlerinde öncelikle buna dikkat etmelidir.

İkincisi; işçi sınıfı taleplerinde ve taleplerinden elde ettiği sonuçlarda sınıf hareketinin önünü açar nitelikte olmalıdır. Eğer özgöl bir alanda elde edilen başarılı bir sonuç genel anlamda başarılı mücadele ve kazanımların destekleyicisi, ön açıcısı olamıyorsa, özgöl alandaki kazanımın işçi sınıfı açısından fazlaca bir önemi yoktur. Zira hedefleri daraltmamak gerekir. Neden sonuç ilişkisini yadsımayarak bir sonuç üzerine belirlenen hareket biçiminin etkisi, neden üzerinde bir katkıda bulunmalı, nedende çözümler yaratabilmelidir.

İşten atılmalar, sendikasıztırmalar, işyeri kapatmalar birer sonuçtur. Bu sonuçtan etkilenen kesimler, bu sonuçlara karşı mücadele bayrağını yükseltirken, bu sonucun nedeni olan siyasi iktidarın

politikalarında çözümler yaratması, doğru eylemliliğin, doğru hedef analizi- nin bir yasasıdır. Ki az güçle veya lokal bir eylemle egemenler üzerinde fazla sayıda bir etki yaratmak ancak böyle olanaklı olabilir.

Üçüncüsü; işçi sınıfının her özgül ve talepteki mücadelesi hakim sınıflar içinde parçalanma yaratacak şekilde etkisini göstermelidir. Yani sistemin çelişkilerini daha da derinleştirilmesi önemlidir. Örneğin, özelleştirme uygulamalarında hakim sınıflar arasındaki rant dağılımı mafyanın devlet eliyle kara para aklama operasyonları ve en son Türk Ticaret Bankası'nın Korkmaz YİĞİT'e ihale edilmesinde daha açık bir şekilde ortaya çıkmıştır. Ülkücü mafia Alaattin Çakıcı'nın YİĞİT ile olan telefon görüşmelerinin kasetlerle kamuoyuna yansımalarının ardından, YİĞİT'in sözlü açıklamaları, hükümete gensoru verilmesi ve düşürülmesi noktasına kadar gelmiştir. Özünde bu, hakim sınıflar arasındaki çıkar dalaşının bir yansımasıdır. Sınıf hareketinin ve talepler eksenindeki eylemliliklerinin bu çelişkiyi daha da derinleştirilmesi, siyasi iktidar sahiplerinin arasındaki parçalanmışlığı yaratır ki, proletaryanın sınıf davası açısından bu önemli bir kazanımdır. Böylece hem siyasi iktidarın halka zulüm olan politikalarını teşhir etmiş oluruz, hem de işçi sınıfının mücadelesinde sınıf karşıtlarına önemli darbeler vurmuş oluruz. Ki bu, eylemlerimizin hedefi halindeki mercileri zayıflatmada önemli bir olgudur.

Öz olarak belirlemeleri bu kıstasın üzerinde yaparken, bunun anlamı işçi sınıfının kendi hedeflerini her zaman kendisinin belirleyip harekete geçtiği demek değildir. Hakim güçler bazı saldırılarla sınıfı belli eylemlilere geçmeye zorunlu bırakabilmektedir. Ki günümüz özgü- lünde esasta yaşanan budur. Siyasi iktidar her alanda bir saldırı furyası başlatmıştır. Tartışma konumuz bu saldırılara (yani hakim güçlerin yarattığı gündeme) cevap olabilmelidir. Söz konusu saldırılara cevap olmadıkça yine yukarıda üç ana başlık altında sıralamaya çalıştığımız anlayış çerçevesinde olmalıdır. İşçi sınıfı bu koşulları yaratabilecek biçimde eylemlerini organize etmeli; karşısına dikilmiş hedeflerin niteliğini, zayıf ve kuvvetli yanlarını aydınlatarak uygun araçlarla mücadele yürütmelidir. Hedeflerin niteliği derken, özellikle sendikal bürokrasisi unutulmamalı, sendika ağalarının eylemlerin altını boşaltma çabalarına karşı tabandan ve üretimden gelen güç sınıfın çıkarlarına uygun hareket edip yengilere ulaşmanın çabası içinde olmalıdır.

Tartışma konumuz olan SEKA işçilerinin eyleminde bu hedeflerin yerli yerinde kullanıldığını tabiki söyleyemeyiz. Belirli eksikliklere rağmen dayanışma yönünün seviyeli bir düzeyde olduğunu söylesek, eylemin özelleştirme ve bu uygulamanın sahipleri olan siyasi iktidara yöneldiğini söyleyemiyoruz. Bunun temel nedeni eyleme önderlik eden anlayıştır. Sonuçta önderlik anlayışının eylemi bu çerçevede de hapsedip sonlaması sı-

nif karakterinin tezahürüdür. Bu bağlamda işçi sınıfının eylemliliklerinde kendi öz önderlikleriyle buluşması gerekmektedir. Buda sınıfın acil sorunu olduğu kadar proletarya partisinin de acil bir sorunudur. SEKA eyleminin bu zaafiyetine rağmen tercih edilen eylem biçiminin öğretici olduğunu vurgulamak gerekir. Yani hedefleri doğru belirlemek sorunun bir yanı sıra, sorunun bir diğer yanında eylemliliklerimizde kullanacağımız araç ve yöntemdir.

Siyasi iktidar açısından özelleştirme saldırısıyla konulan tavır ortadadır. Bu yönelimi geri püskürtmek için, ezilen halk kesimlerinin bundan daha etkili araçlarla savaşması zorunludur. Yani sistem demir oluyorsa bunun karşısında proletaryanın çelik olması gerekir. Özelleştirme ve diğer saldırılarla gündemleşen ekonomik-demokratik yönelimleri geri püskürtme açısından fiili direniş tarzlarının hayata geçmesi gerektiğini daha önce belirtmiştik. Bu anlamda SEKA işçilerinin fiili eyleminin önemi de pratikte daha da anlam kazanmaktadır ve bu eylem tarzı büyütülmelidir. Keza SEKA eyleminin diğer çalışan kesimlere örnek ve moral olması daha büyük bir kazanımdır.

Bu eylemin ardından Balıkesir'de 4000 işçinin özelleştirmeye karşı yürümesi, Şişe Cam işçilerinin yine özelleştirmeye karşı fiili olarak eyleme geçmesi, Tuzla Deri-İş'in serbest bölge işten atmalara karşı yoğun bir hareket içinde olması, özenle sahip çıkılması gereken adımlardır. Ki bu eylem biçiminin doğru hedeflere yöneltilerek, işçilerinin sınıfsal karakterine kanallanması durumunda, özelleştirme ve diğer saldırıları geri püskürtmek hiçte hayal olmayacaktır. Önemli olan somut biçimde SEKA ile başlayan süreci ileriye taşımaktır. Hem sendikal bürokrasiye karşı, hem de sistem sahiplerine karşı olunması realitesi

yadsınmadan.

Sonuç olarak, SEKA işçilerinin fiili direnişleriyle geri alınan kapatma kararının bir başarı olup olmadığı sorusuna cevap bulmak gerekir.. Gerek fiili eylem biçimi ve gerekse kapatma kararının geri alınması sonuçta bir başarı olsa da esas başarı veya başarısızlığı önümüzdeki süreçteki gelişmelerin göstereceğini bilmiyoruz. Çünkü, özelleştirme talanında ısrarcı olan siyasi iktidarın gelişen tepki üzerine SEKA Fabrikası'nı kapatma kararını geri alması, özelleştirme uygulamasından vazgeçmesi değil, sadece bir manevradır. Yani siyasi iktidar özelleştirme uygulamalarından geri adım atmadığı gibi, önümüzdeki süreçte bu yönelimi boyutlandırmanın işaretlerini de her an vermektedir. Ki Resmi Gazete'de yayınlanan son karar bunun en açık örneğidir.

Özelleştirme Dairesi'nin aldığı karar gereği, 1998 yılının sonuna kadar 34 kamu iştiraki başta olmak üzere KİT alanındaki bir çok işletmenin özelleştirilmesi hedeflenmektedir. Aynı şekilde 1999 bütçe tasarısı çerçevesinde planlanan, genel yatırım ve finansman programına ilişkin kararda hedef KİT'leri ve sendikal örgütlenmelerin dağıtma uygulamaları hesaplanmaktadır. TEKEK liman işletmeleri, şeker fabrikaları, pancar işletmeleri, tarım ürünleri üretme ve değerlendirme A.Ş.'leri, kamu bankaları, çimento ve diğer gıda fabrikaları gibi geniş bir yelpazeyi içine alacak olan satış işletmeleri özelleştirmenin kapsamı dahilindedir. Ayrıca, emperyalizmi yerinden sarsan ekonomik krizin ülkemize yansımalarının sonuçlarını emekçi kitlelere fatura edebilmek için özelleştirme başta olmak üzere çeşitli saldırılar gündemden düşmemektedir. Ekonomik kriz başta tekstil ve demir çelik olmak üzere tüm sektörleri etkilemiş durumdadır. Hakim sınıflar bu krizi atlatmanın formülasyonu

olarak; teşvik, vergi indirim, kredi kolaylıkları ve özelleştirmenin hızlandırılmasını sağlamak istemektedirler. Diğer yandan düşünülen devalüasyon işçi ve emekçilerin sefaletine bir başka etkidir. Yaşanan her sürecin, zorunlu izin ve atmalar biçiminde işçi sınıfının üzerine çöktüğü düşünülürse, önümüzdeki günlerin nelere kadir olduğu görülecektir.

Hakim sınıfların bu hedefleri düşünüldüğünde, SEKA'nın kapatma kararının geri alınmasının egemenler açısından anlamını daha iyi kavramış oluruz. Yani özelleştirme uygulamalarının geri alınması değil, sadece bir manevradır.

Aynı durum işçi sınıfı açısından da geçerlidir. Hakim sınıflar nasılsa geri adım atışı, daha güçlü saldırıların zemini haline getirmek için çabalıyorsa, işçi sınıfı ve emekçiler de bu kazanımı daha büyük kazanımlara dönüştürmenin mücadelesi içinde olmalıdırlar. Yoksa SEKA Fabrikası'nın kapatma kararının geri alınmasıyla sınırlı bir başarı değerlendirilmesi gelecek açısından fazlaca bir anlam ifade etmez. Bu geçici kazanımın rahvetinde zafer sarhoşluğuna kapılırsa, özelleştirme uygulayıcılarına gün doğuracaktır. Salt SEKA nezdinde yorumlansa bile, kapatma kararının geri alınması SEKA'nın özelleştirilmeyeceği anlamına gelmemektedir. Sonucu bundan sonraki çalışmalar belirleyecektir. İşçi sınıfı ve emekçilerin bu sonucu lehlere bir kazanıma dönüştürmesi, KİT'ler başta olmak üzere tüm iş kollarındaki satış işletmelerine karşı derli toplu mücadelesi ile mümkündür. Bu mücadelenin yöntemi de, işçi sınıfının birlikte hareketinde, üretimden gelen gücünün SEKA işçilerinin fiili eylem biçiminde savatılmasıdır. Bu anlamda sonuçlar çıkarılarak SEKA işçilerinin eylemi tüm işçi sınıfına örnek olacak biçimde ele alınmalı, yaygınlaştırılmalı ve büyütülmelidir. ●

Sosyalist sanayileşmeden günümüze Rusya /2

Sovyetler Birliği'nde 1925-1958 yılları arasında tüketim malları üretimi 16.5 kat, üretim araçları üretimi de 103 kat artmıştır. Peki öyleyse "sorun" nedir? Bu soruya Başkan Mao ile cevap verelim: Birincisi, "sorun, 103/15.6 oranının, ağır sanayinin gelişmesine yararlı olup olmadığıdır." İkincisi ve esasen sorun, bu bağlamda nesnel değil, öznel/iradi bir faktördür. Tarım ve sanayinin, ağır ve hafif sanayinin birlikte desteklenip desteklenmediği sorundur. Başka deyişle yatırımların dengeli dağılımının planlanmasındadır. Bu, hiç bir şekilde sosyalist sistemle kaçınılmaz, aşılabilir bir sorun değildir. Ancak "Sosyalizmin iktisadi sorunlarını araştırmak için, üretici güçler, üretim ilişkileri ve üst yapı arasındaki denge ve dengesizlikleri rehber olarak kullanmanız gerekir."

"Siyasal iktisadın esas inceleme konusu üretim ilişkileridir. Ancak, üretim ilişkilerini açık bir şekilde inceleyebilmek için üretici güçleri ve üst yapının üretim ilişkileri üzerindeki/olumlu-olumsuz etkilerini de birlikte incelemek gerektir." (Mao, Sovyet İktisadının Eleştirisi, s: 84) (abç)

A lıntılardan da anlaşılacağı üzere, Mao yoldaşın üretim ilişkilerini esasta mülkiyet sistemi olarak belirlediği açıktır. Bu gerçeğe karşın, Başkan Mao'nun Sovyet ekonomisine eleştirilerinin içi boşaltılmak amacıyla sürekli bir şekilde üretim ilişkilerini fabrika zeminindeki ya da tarladaki ilişkilere veya siyasal sürece katılıma indirgediği iddia edilmekte ve bu doğrultuda Başkan Mao'nun bilimsel görüşleri de revize edilmektedir. Mao yoldaşın ısrarla dikkat çektiği nokta; üretim ilişkilerini doğru bir tarzda inceleyebilmenin yolunun, gerek üretici güçlerin gerekse de üst yapının bu üretim ilişkileri üzerindeki etkilerini aralarındaki "uyum", denge ve dengesizlikleri incelemekten geçtiğidir. Bu eksenle Mao Zedung yoldaşı doğru anlamak ve süreci bu doğrultuda tahlile tabi tutabilmek son derece belirleyici olacaktır.

"Sosyalist toplumdaki temel çelişkiler, hatta üretim ilişkileri ile üretici güçler, üst yapı ile iktisadi temel arasındaki çelişkilerdir. (...) Burjuva ideolojisinin artıkları, devlet organlarında işlerin bürokratik bir yoldan yürütülmesi ve devlet kurumlarımızın bazı kademelerindeki aksaklıklar, sosyalizmin iktisadi temeli ile çelişki halinde." (Mao, age, s:107) (abç)

"Birçok açıdan (esas olarak üretim açısından) Sovyetler ilerlemeye devam ediyor; fakat üretim ilişkileri açısından esasta ilerlemeyi durdurdu." (Mao, age, s:107) (abç)

Örneğin yukarıda emek verimliliğinde hızlı artıştan bahsettik. Bu noktada sosyalist motivasyon yoksa, ki bu yönetime katılım, yönetimin üretken emeğe katılımı, kadro işçi ve teknisyenlerin çabalarının birleşmesi ile somutlanır; "Kadrolar gösteriş bir yana bırakıp kendilerini işçilerle bir tutmazlarsa, işçiler her zaman fabrikayı kendilerininmiş gibi değil, kadroların fabrikası imiş gibi göreceklendir. Evin efendisi' lavra, işçileri iş disiplini bilinci bir şekilde gözlemlemeye isteksiz kılar." (Mao, age, s: 88) (abç) Başka deyişle, ne şekilde ve ne niyetle olursa olsun, amaca yani insanın insanlaşmasına yabancılaşma; emeğe yabancılaşmanın körüklenmesiyle kaçınılmaz olacaktır. Bu anlamıyla sosyalizmde de sanayileşme bir araç olmaktan çıkar ve amaç olur. Halbuki kapitalizmin temel handikapı budur. Bilim ve teknolojinin gelişimi, "sermayenin" organik bileşenindeki hızlı değişim, verim artışı vb. insan ve insanlığın ihtiyaçları doğrultusunda olmadığı oranda veya buna yabancılaştığı oranda, fetişleştirildiğinde tıkanır, tükenir. Kapitalizmde bu kaynağını elbette ki sistemin özü olan özel mülkiyetten alır. Ancak mülkiyet sistemindeki devrim temel olmakla birlikte; "insan ve insanlık için" ilkesine yabancılaşma, bu devrimi de kaçınılmaz olarak yadsıyabilecektir/yadısmıştır da.

Ne zaman ki Mao Zedung yoldaşın açındığı bu diyalektik ilişki, sosyalizmde sınıfların ve sınıf mücadelelerinin varlığı gerçeği ile beraber doğru kavranamaz veya kavranmak istenmez; o zaman, Mao'nun eleştirilerine, üretim ilişkilerini yanlış kavradığı, bununla kalmayıp üretici güçlerin gelişmesinin üretim ilişkilerinin gelişmesinin temeli olduğu doğrultusunda Marksist materyalist ilkeyi reddettiği, hatta üretim araçları üretiminin öncelikli büyümesi yerine küçük üretimle bir küçük-burjuva sosyalisti olduğuna; kolektifleştirmeyi, siyaseti, ideolojiyi idealist bir tarzda(!) ekonomik altyapı yani üretim ilişkilerinin yerine koyduğuna varıncaya kadar, hatta tersinden üretici güçler teorileriyle tam bir kafa karışıklığıyla bin bir türlü iddia ve karalamanın ardı arkası kesilmez/kesilmemiştir de.

Halbuki sadece sosyal-emperyalizmin dağılmasında dahi sözde "sosyalizmin" çözülmesi adı altında kitle desteğinin alınabilmesindeki temel dinamikler dikkatle incelenirse; halk kitlelerinin temel sınıf çelişkilerinin başlıkları dahi, söz konusu sınıf mücadelesinin hangi noktalarda odaklandığına ilişkin somut veriler verecektir. Bunları detaylandırmadan önce yukarıdaki "eleştirilere" ilişkin bir kaç söz daha söylemeye devam edelim. Zira tam da bu kavrayış-

sızlıklardır ki, sosyal emperyalizmin dağılmasından sonra daha da büyük savrulmalar yaşayarak, "alt yapı sosyalist, üst yapı kapitalist" gibi Marksizmi tepe taklak eden söylemlere yönelebilmişler ve emperyalizmin sosyalist sanayileşmeyi "mahkum-etme" karşı-propagandasına ideolojik yönü zaten apayrı) alet olabilmişlerdir. Böylesine "yaman" bir çelişkinin(!) "bir anda" ortaya çıkması düşüncesinin diyalektik kavrayışsızlığı bir yana; ak koyun-kara koyun iyice karıştırılmıştır. Hele ülkemizde zaten ezelden beri inceltilmiş bir şovenizm, anti-emperyalist söylemlere bulaşmışken; bürokrat kapitalizmin ülkemizdeki "devlet işletmelerinin" ulusal niteliğine alabildiğine abartılı yaklaşımlarla, "devletçilik" ve "solculuk" muazzam bir aymazlıkla özdeşleştirilebilmiştir. Egemenler arasında dahi "devlete ait" işletmeler gerçeği ni "sosyalizm"le özdeşleştirme, benzeştirme gafletine düşen ("neo-liberalizm"le birlikte "sol", "sosyal demokrat" düzen partilerinin tüm dünyada "piyasa ekonomisi" denilen şeye ve özelleştirme furasına uyum zorunluluğuyla) artık pek kalmamıştı. Bu bakış açısına kalsa, bir zamanlar Çiller'in dediği gibi, Türkiye dünyanın "en sosyalist" ülkesi olurdu, ki özelleştirmeler ile "devletçilik", "devlet kapitalizmi" ve "devletçi sanayileşme" pek çok devrimci tarafından dahi bu bağlamda çarpık bir şekilde çelişkinin niteliğinin egemenler arası iç çelişki olarak değil de, sistemin özel bir çelişkisi olarak kavranması giderek belirginleşmiştir.

"Sosyalist iktisadın öğeleri, özel mülkiyete dayalı kapitalist bir ekonomi içinde uygulanamaz, gerçekten, yalnız 'ölçünleştirmeye' değil, doğamaları bile. Kapitalist toplumlarda, kooperatif veya devletçi bir ekonomi, ölçünleştirmek bir yana oluşturmazlar bile. Bu, bizimle, kapitalist toplumlardaki belediye kamu girişimleri gibi şeylerin sosyalist olduğunu iddia eden revizyonistler arasındaki esas farktır. Bunu iddia etmek, Marksizmi ciddi bir şekilde çarpıtmak demektir." (Mao, age, s: 28)

Esasında Leninist devlet teorisini, bilimsel devlet kavrayışını bir yana bırakıp; üretim ilişkilerinin temeli olan mülkiyet sistemini doğru analiz edemeyerek ve de kağıt üzerindeki "devlet mülkiyeti" kavramıyla gerçekte halkın olması olgusunu içiçe geçirerek; sistem öz itibarıyla dikkate alınmadan sanayileşme düzeyi ve ekonomiye "devlet işletmeleri"nin hakim olmasından yola çıkıp "sosyalist" yaftası yapıştırmak hiç de güç değildir.

Elbette ki, belirli üretim ilişkileri, üretici güçlerin belirli bir gelişme düzeyine tekabül eder. Bu bağlamda sosyalist ekonomik dönüşümün temeli de açıktır

ki büyük sanayidir. Başkan Mao'nun bilimsel eleştirileri bunu hiç bir şekilde yadsınamakta, inkar etmemekte, buna karşılık son derece çarpıcı bir noktaya işaret etmektedir, ki bu da ekonominin sosyalist dönüşümünün temelini büyük sanayi olduğunu söylemenin yeterli olmadığıdır. Zira, "Tüm devrimci tarih, yeni üretici güçlerin tam gelişmesinin, geri kalmış üretim ilişkilerini dönüştürmenin ön koşulu olmadığını gösterir. Bizim devrimimiz, devrim yararmaya yeni kamuoyu oluşturmaya yönelik Marksist-Leninist propaganda ile başladı. Ayrıca eski üretim ilişkilerini yıkmak ancak geri kalmış bir üst yapıyı devrim sırasında devirdikten sonra mümkün oldu. Eski üretim ilişkileri yıkıldıktan sonra, yenileri kuruldu. Ve bunlar, yeni toplumsal üretici güçlerin gelişmesi için yolu açtı. Buna dayanarak, toplumsal üretici güçleri büyük ölçekte geliştirmek için teknolojik devrimi yürürlüğe koyabildik. Aynı zamanda hala üretim ilişkilerini ve ideolojik dönüşümeye devam etmemiz gerekiyordu."

"Bu ders kitabı (Sovyet Ders Kitabı 'Siyasal İktisat'ın) sadece maddi ön koşullara hitap ediyor; üst yapı, yani devlet, felsefe ve bilimin sınıfsal özellikleri ile naderen ilgileniyor. İktisatta incelemenin asıl nesnesi üretim ilişkileridir. Yine de, siyasal iktisat ve tarihi materyalist bakış açısı yakın akrabalarıdır. Üst yapı sorunu yadsınırsa, iktisadi temel ve üretim ilişkileri sorunları ile açık bir şekilde uğraşmak güçleşir." (Mao, age, s:48)

Tam da bu yadsımadan dolayıdır ki, üretim ilişkileri sorunları ile açık bir şekilde uğraşılması güç olmuş ve sosyalizmden-geriye dönüşler büyük ideolojik savrulmaların ve tahribatların vesilesi olabilmıştır. Bu noktada işin kolayına kaçılmakta ve şu gerçeklik görülmemektedir:

"Üretim ilişkileri, üretim araçlarının mülkiyetini, insanlara üretim sürecindeki ilişkilerini ve dağılım sistemini içerir. Değişim yerindeyse mülkiyet sistemindeki devrim temeldir." (Mao, age, s:66)

Burada hiç bir indirgeme yoktur. Aksine, öznelcilikten kaçınan, nesnel, bütünlüklü ve diyalektik bir bilimsel bakış açısı vardır. Bu bakış açısından hareketle, halkın mülkiyeti halinde de önemli sorunlar olacağını ön görmek kaybettirmez, kazandırır. Bunların temel başlıkları da, otorite, yönetim ve sorumluluk sistemi olacaktır kuşkusuz. Çünkü "Çözülmesi gereken çelişkiler, halkın mülkiyeti altındaki üretim ilişkileridir. Emek sürecinde insanlar arası ilişkiler ve dağılım ilişkilerine gelince, bunların durmaksızın geliştirilmesi daha da gerektirir!" (Mao age, s: 67) Sosyalizm ko-

şullarında üretim ilişkileri ve üretici güçler arasındaki çelişkiyi de bu bağlamda doğru kavramak gerekir. Bu çelişki, gelişmenin, ilerlemenin motorudur. Kalı ki, "çelişki" evrensel bir yasadır. Tüm tarihsel/toplumsal gelişimin temelinde karşıtların birliği ve mücadelesi vardır. Yaşam; sonsuz, sınırsız çelişki ve harekettir. Öyleyse elbette ki yönetime katılım, yönetimin üretken emeğe katılımı, Kadro işçi-teknisyenlerin çabalarının birleşimi vb. bunlar bir kere siyasal iktidar ele geçirildikten sonra, mülkiyet sistemi esas itibarıyla değiştirildikten sonra, belirleyici önemde olacaklardır. Dolayısıyla sosyalizmin ve de sosyalist üretim ilişkilerinin sorunlarını inceleyebilmek, büyük oranda üst yapı ilintisini kavrayabilmekten ve de üretim içerisinde insanlar arası ilişki ve dağılım sisteminde yoğunlaşabilmekten geçer.

Sovyet ekonomisinin temel problemi, ağır sanayinin tarım ve hafif sanayinin ihmal edilmesi pahasına tek yanlı bir şekilde vurgulanması olmuştur. Bu eleştiri, mutlak ve dogmatik bir "direnc"le ağır sanayinin ve makineleşmenin belirleyici öneminin yadsınması, köylü ekonomisinin veya küçük üretimin kutsanması olarak yorumlanagelmıştır. Bunu ispat edebilmek için de Stalin'in söylemleri veri olarak sunulmuştur. Ancak sözde Stalin'i "savunmak" adına bunu yapanlar, gerçekte Stalin yoldaşı revize etmekten başka bir şey yapmamışlardır. Bizzat Stalin şöyle diyor:

"Hiç kimse tarımımızın üretici güçlerinin gelişmesinin son yirmi veya yirmibeş yılda büyük adımlar attığını yadsıyamaz. Ancak otuzlarda kırdaki eski kapitalist üretim ilişkilerinin yerine yeni kolektivist üretim ilişkilerini geçirmeseydik, bu gelişim gerçekleşmeyebilirdi. Üretimde bu devrim olmaksızın tarımımızın üretici güçleri tam da bugün kapitalist ülkelerde durgunlaştığı gibi durgunlaşabilirdi."

Mao Zedung yoldaşı çarpıtanlara en güzel cevabı Stalin yoldaş vermektedir. Stalin döneminde Sovyet deneyiminin esasen bir ilk olmasının beraberindeki kimi hatalara, bürokrat burjuvaların sınıfsal sarılıp pekiştirmelerinden başka bir şey değildir olan-biten. Ve bunlar, Stalin yoldaşı da revize edip, "başlangıç-çıkış noktası" "üretici güçlerin gelişmesidir" yorumunu yapıp kafa bulandırmakta tereddüt etmemişlerdir. Stalin yoldaştan yaptığımız alıntıdan da görüleceği gibi, Stalin'e dayanarak, Stalin yoldaşın ölümünün ardından hazırlanan "Siyaşal İktisat" ders kitabında "sanayileşme tarımsal kooperatifleşmenin ön şartı" olarak sunulmakla; düpedüz hem Stalin revize edilmiş, hem de tarih çarpıtılmıştır. *"Bu görüş, kolektifleştirilmenin temelde 1930-32 arasında gerçekleştirildiği Sovyetler Birliği'ndeki duruma hiç uymamaktadır. O zaman onlar, şimdi bizde bulunan traktörlerden daha fazlasına sahip olmışlarsa da, üstünde makineleşmiş tarım yapılan tüm ekile-*

*bilir toprağın miktarı %20,3'ün altında-
dır. Kolektifleşmenin tek belirleyicisi ma-
kine olmadıysa, sanayileşme kolektif-
leşmenin ön şartı değildir."* (Mao, age, s: 44)

Sunduğumuz istatistiklerden de görüleceği üzere, Sovyet ekonomisi hızlı bir şekilde makineleşmiş ve otomasyon, üretimin toplulaşması elele gitmiştir. Makineleşme olmak zorundadır kuşkusuz. Ancak "bir oran duygusu ile" Çin'de öncelikle kooperatifleşmeyi esas alma durumunu köylü-sosyalizmi diye alaya alanlara bu bağlamda Mao Zedung yoldaşın cevabı net olmuştur: "Kooperatifleşme yürürlüğe konmasaydı, köylülük kaçınılmaz olarak kutuplaşacak ve işçi-köylü ittifakı pekiştirilemeyecekti. Sonuç olarak, "özel imalatın devlet eli ile alımı ve satımı" politikası da direnemeyecekti. Bunun nedeni, bu politikanın ancak kooperatifleşme temelinde korunabileceği ve tümüyle işlerlik kazanabileceği idi..." bir sonraki adım(...) makineleşme..." (Mao, age, s: 42) Ve devamı; "örneğin (...) bölgesinin (bn) sınıai ürünler yetiştirme komünleri başını ile ilerlemektedir. Birikim düzeyleri %45'e varmıştır ve halkın yaşam düzeyi yüksektir. Bu durum gelişmeye devam ederse, kolektif mülkiyetin halk mülkiyeti haline gelmesine izin vermeyip, çelişkiyi çözmezsek, köylünün yaşam düzeyi işçininkini aşacak, bu da hem sınıai, hem de tarımsal gelişmenin zararına olacaktır." (Mao, age, s: 67)

Ama verim ve birikim artışının toplumsal çıkarlarla değil bireysel çıkarlarla motive edildiği bir sistemde bunu başaramazsınız. Kır ile kent arasındaki çelişkiyi doğru ele almadan bunu başarmak değil, adım atmak dahi mümkün değildir. "İyi gelişmiş ve meta gelişimi ile ortaya çıkmış olan her işbölümünün temeli kent ile kır arasındaki ayrılıktır. Toplumun bütün ekonomik tarihinin, bu anti-tezlerin hareketinde özetlendiği söylenebilir." (Marks, Kapital, C.I, s: 367)

Bu noktada dikkat edilmesi gereken; ağır sanayiye tanınan mutlak önceliğin azaltılmasıdır. Hafif sanayiye yapılan yatırımlar, ağır sanayi için birikimde hızlandıracaktır. 1950'lerin başlarında kırların devrimci dönüşümü üzerinde Sovyet ekonomisinin bu hataları ciddi tehlikelere sebep olmuştur. Kent ile kır arasındaki ayrılık çözümlenmek bir yana giderek derinleşmeye yüz tutmuştur. Zira makineleşmeye ve ağır sanayiye, büyük sanayiye mutlak vurgular, geri üretim yöntemlerinin, kol emekçilerinin, özellikle de köylülerin hor görülmesi geleneksel kültürünü yoğunlaştırmış, kafa-kol emeği arasındaki çelişkiyi de çözmek bir yana derinleştirmiş; kadrolara ve teknolojiye verilen mutlak önem ve öncelik, bürokratismi, elitizmi ve halka yabancılaşmayı körüklemiş; uçurum giderek büyüyerek sanayileşmiş bir sosyalist toplumun oluşturulması için çözülmesi gereken çelişki-

ler keskinleşmiştir...

Sovyet ekonomisinde işletmelerde ara kadroların ve teknik elitin tedrici yaratılması sürecinden bu anlamda ders çıkarılması gerekir. 1924-28 arasında "toplumsal yükselme", kariyer ve kilit mevkiiler özendirilmiş ve "beyaz yakalı işçiler" bu şekilde çoğaltılmıştır. Sadece bu yıllar arasında 147.000 işçi, bu şekilde yönetsel işlere getirilmiş (ki bu sayı aynı süreçte değiş-tokuşla işçi olan parti üyelerinin sayısının yaklaşık iki katıdır), 1937'ye kadar 950.000'den çok kişi bu elit kesime dahil olmuştur. Bu gerçeğin antagonist sınıf ayrımlarını yeniden üreten kafa-kol emeği ayrımını derinleştirmemesi mümkün değildir.

Üretim ilişkilerindeki devrim temeldir dedik. Bu bağlamda tamam olup-bitiştir denilerek geçiştirilecek bir durum değildir. "Kapitalist üretim tarzının ürünü olan kapitalist mülk edinme tarzı, kapitalist özel mülkiyeti yaratır. Bu, mülk sahibinin emeğine dayanan kişisel özel mülkiyetin ilk yadsınmasıdır. Ama kapitalist üretim, bir doğa yasasının kaçınılmaz zorunluluğu ile kendi yadsınmasını doğurur. Bu, yadsınmanın yadsınmasıdır. Bu, üretici için özel mülkiyetin yeniden kurulması değildir, ama ona, kapitalist dönemde edinilen elbirliği ve toprak ile üretim araçlarının ortak sahipliği temeline dayanan bireysel mülkiyeti sağlar." (Marks, Kapital C. I, s: 782-783)

Bu bakış açısıyla dağılım sistemi üzerinde biraz duralım. Sovyet ders kitabı Siyaşal İktisat'ta, emek verimliliğinin artırılması ve sosyalist üretimin gelişmesine ilişkin aynen şöyle deniyor: "Devlet yönetimindeki sanayi de yükselmenin ön şartı, sosyalist üretimin gelişmesi sırasında, işçilerin bireysel maddi çıkarlarına duydukları ilgiyi kullanmak olmuştur."

"Ulusal sanayileşme mücadelesinde önemli bir görevi yerine getirmek için, emeğe göre dağılım yasasını kullanarak (işçinin bireysel çıkarı ile sosyalist üretimin çıkarlarını birleştiren bir yasa), ekonomik münasebeleri tümüyle uygulayın."

Şimdi, Japon ekonomik modelinin gelişiminde esas aldığı ve giderek ABD ve AB tarafından da kopye edilen tarz bundan farklı değil. Maddi teşvikler, prim sistemlerinin yanısıra, verimi ve üretkenliği arttırmak için fabrikalarda, işyerlerinde merkezleşmenin yaygınlaştırılması, ara kadroların ortadan kaldırılması, iş üzerinde işçiyle birlikte kafa yorma, "beyin fırtınası" denilen işçilerle verim artışı için tartışmalar örgütlenme vb. bilimum yöntemle daha da ötesine gidilmekte. Denilebilir ki mülkiyet sistemi farklı. Peki öyleyse Marks'tan yaptığımız alıntıya dönelim. İlk yadsıma madda, mülk sahibinin emeğine dayanan kişisel özel mülkiyettir yadsınan ve kapitalizmde üretim araçlarının özel mülkiyeti ve sanayileşmenin, teknolojinin vardığı boyut, işçinin emeğine yabancılaşmasını da devasa boyutlara

vardırmıştır. Mülkiyet sistemi ne olursa olsun, işçi toplumsal mülkiyet olan fabrikayı, mevcut ilişkileri içerisinde sanki oradaki yönetimin, "evin efendisinin" malı gibi görürse, kitleler toplumsal ve ekonomik faaliyetin her yönüne ve özellikle yönetime katılmazsa, siyasi iktidardan yabancılaşırsa, ilk yadsınmanın yadsındığı koşulda değişen ne olacaktır? Bu noktada sosyalizmin, bürokratların burjuvalaşması noktasında yozlaşması kaçınılmazdır. İşçinin emeğine yabancılaşması, bu çerçevede aşılamaz ve birakalım komünizme yürüyüşü; sanayileşme, makineleşme, verim artışı dahi bu çerçevede tıkanır kalır. Zira üretim ilişkileri (bir bütün olarak kavranırsa) üretici güçlerin gelişmesine de bir noktadan itibaren engel teşkil edecektir. Başkan Mao, "Siyasetin zayıfladığı yerde maddi teşviklerden sözlemekten başka seçenek yoktur" diyor. Gerçekten de 1939'lardan itibaren özellikle parçabaşı ücretin, ücret sistemine neredeyse hakim hale getirilmesi ve maddi teşviklerle işçiyi motive etme tarzı söz konusu olmuştur. Bir "kültür devrimi" gibi kavranma yanı sıra düşülen Stahanov hareketiyle, "yadsınmanın yadsınması" bireysel gelişimin birincil kaygı haline getirilmesi suretiyle tekrardan özel mülkiyet ilişkilerini motive eden, başka deyişle üretici için özel mülkiyet duygusunu yeniden gündeme getirip diriltmenin önünü açan talihsiz bir tarz olmuştur. Bu anlamıyla geriye dönüşün, kitlelerin iktidarlarına yabancılaşmasıyla önü sonuna kadar açılmış oluyor. Kitlelerdeki bu yabancılaşmanın sosyal-empiryalizm sürecinde zaten mutlak suretle ortaya çıkmasının ardından, 1970'lerin politikalarına alet olmaları da kaçınılmazdır. Zira bu süreçte özellikle petrol krizinin sağladığı avantajların paralelinde, işçilerin gelirleri de büyük oranda artmış, yaşam biçimleri bütünüyle değişmiştir. Zira "refah", hemen her evde TV ve buzdolabı bulunması, özel arabaların sayısı, ailenin kendi evinde yaşamaya sığılmasında algılanır olmuştur. Bu noktada, işçinin gerekli emeği karşılığında alacağı ücret tek kaygısı olduğunda, artı-emeğin toplum için, toplumsal fona gitmesiyle patronun cebine gitmesi arasında pek de bir fark görmemesi olağandır. Siyasete katılmıyor, yönetime katılmıyor, yönetici-kadro zaten karşısında patron gibidir vs.

"Emeğe göre dağılımı" "belirleyici itici güç" olarak nitelenecek yolu ile yadsıma gerçekten de yadsınmıştır! Ancak geriye dönüş rotasında olduğu bir gerçek. Zira, *"bireysel maddi çıkarı duyulan ilgi de bu şekilde bir mülkiyet yaratmanın, artan bir bireysellik tehlikesine yol açması kaçınılmazdır. (...) Tüketim mallarının dağılımını belirleyici bir itici güç olarak ele almak, dağılımı belirleyici görmek hatasına düşmektir. Gothe programının eleştirisinde Marks, 'Dağılım, herşeyden önce üretimi araçlarının dağılımı olmalıdır. Üretim araçları kimin elindedir? Belirleyici*

ci soru budur. Tüketim mallarının dağılımını üretim araçlarının dağılımını belirler' demistir. Tüketim mallarının dağılımını belirleyici itici güç olarak görmek, Marks'ın doğru görüşünü çarpıtmaktır ve ciddi bir teorik yanlıştır." (Mao, age, s: 79-80) Ve Mao şöyle devam ediyor: "Maddi teşvikler için böylesi bir propaganda kapitalizmi yenilmez kılacak." Açık ki, yönetime, politik iktidara vb. yabancılaşmayan, üretim araçlarının ortak mülkiyeti kağıt üzerinde değil, katılım ve denetim mekanizmalarıyla yönetimine, karar alma süreçlerine, tasarruf hakkına sahip olarak dahil olmayan, politikleşmeyen ve kendini ifade edemeyen kitleler üretimi araçlarının dağılımını da zamana pek umursamayacaklardır. Bunlar "devletin", "partinin" vs.dir. Burada kitlelerin sınıf mücadelesi de ancak ekonomik mücadele temelinde olabilecektir, ki bunun da sözkonusu koşullarda sınırları bellidir. Dotayısıyla iktidardaki yozlaşmaların, bürokratların burjuvalaşmalarının, "hukuk" halka ait olanın yeni burjuvalarca gerçekte sermayeye dönüştürülmesinin tedricen gerçekleştirilebilmesi ve Stalin yoldaşın ölümünün ardından yiyicileşen, asalaklaşanların oluşturdukları kliklerin alabildiğine çatışır hale gelecek akabinde iktidara bir bütün hakim olması şaşırtıcı olmasa gerek. Sovyet sosyalist sanayileşmesinde "üzerinde durdukları bireysel yarar, gerçekte miyop bir bireysellik, kapitalizme karşı proleter sınıf mücadeleleri verilen dönemden gelen ve kendini sosyalist inşa döneminde de gösteren ekonomist bir eğilimdir. Burjuva devrimleri döneminde, bir çok burjuva devrimcileri, kendi sınıfları ve sınıflarının gelecekteki nesilleri için kahramanca fedakarlıklarda bulundular, fakat bunu kesin olarak bireysel çıkarları için yaptılar. (...) Sosyalist bir toplumda, kültür ve teknoloji çalışmak için okula giren her kişi, daha yüksek ücret için değil, sosyalist inşa, sanayileşme, halka hizmet, kolektif çıkar için çalıştığını kabul etmelidir." (Mao, age, s: 86-88) Bu ise kitleler toplumsal politik ve ekonomik faaliyetin her yönüne katılmadan, siyasileşmeden, bürokratizme ve elitizme karşı uzlaşmaz olmadan mümkün değildir. Bu bağlamda nice devrimcinin hiç bir bireysel çıkar gözetmeden kanı pahasına katıldığı devrim ve komünizme, bireysel çıkarların mutlak önceliği ile tedrici bir yabancılaşma, yozlaşma ve geriye dönüş, tarihsiz bir deneyim, ders çıkarılması gereken tarihsel bir gerçeklik olarak kavranmalıdır.

Buraya kadar geriye dönüşü ve Sovyetler'in sosyal emperyalizme nasıl evrilebildiğini kısmen ve yetersiz de olsa açmaya ve bu arada sanayileşmedeki kimi zayıf noktaları da ortaya koymaya çalıştık. Sonuçta ortada ağır sanayi gelişkin ancak tarım ve hafif sanayi görece zayıf kalmış, alabildiğine asalak ve yiyici bir bürokrat elitin elinde yozlaşmış ve bu çürümüşlük dahilinde diğer emperyalist sistemlerde olduğu kadar dahi üretici yatırımlara ihtiyaç duyma-

yan, halkı giderek daha da perişan bir duruma getirerek üretmeden tüketebileceğinin sonsuza kadar devam edebileceğini sanan bir sosyal emperyalizm panaromasi var. Bu gerçeklik Rus sosyal emperyalizminin diğer emperyalist devletlere göreli ekonomik zayıflığının önemli bir halkası olmuştur. Bunu somutlayan ve pekiştiren en önemli halkalardan sosyalizm döneminde zemini oluşan bir diğeri ise şu yanlış zihniyette ifadesini bulabilir: "... Diğer ülkelerin sunabileceği malları üretmemiz gerekmez." ("Siyasal İktisat" ders kitabından) Başkan Mao'nun bu anlayışa bilimsel eleştirisini de aynen aktaralım:

"Bu iyi bir fikir değil. Biz bunu kendi eyaletlerimize bile önermiyoruz. Biz, bir çok yönden yetkin bir şekilde gelişmeyi savunuyoruz ve diğer eyaletlerin sunabileceği malların üretilmesinin gerekli olmayacağını düşünmüyoruz. Biz, değişik eyaletlerin, bütüne zarar vermemek koşuluyla bir çok üretim alanını tümüyle geliştirmesini istiyoruz."

"Doğru yöntem, gerçekten ve uygun olarak yapılamayacaklar hariç, her ülkenin büyümek için kendi gücüne güvenmesinin bir aracı olarak kendisi için en fazlasını üretmesi, mümkün olduğu kadar bağımsız çalışması, başkalarına bağımlı olmamayı ilke edinmesidir. Her şeyden önce tarım mümkün olduğu kadar iyi yapılmalıdır. En tehlikelisi, diğer ülke ve eyaletlere besin yönünden bağımlı olmaktır." (Mao, age, s: 110) (abç)

Sovyetler Birliği'nde revizyonizmin iktidarı ele geçirmesiyle birlikte, sosyal emperyalizm gerçekliğinin zeminine bu burjuva anlayışın oturması ve Rusya merkez olmak üzere bağımlı çevre ülkelerle sömürgecilik ilişkilerinin "çeşitli sosyalist ülkelerin iktisadi bir sistem kurmaları" adı altında gizlenmesi mümkün olabilmıştır. Diğer yandan, sistemlerini sonsuza dek yaşatacaklarını sanan yöneticilerin, Rus sosyal emperyalizminin dağılmasının ardından yarı-sömürgelerini ve sömürgelerini diğer emperyalistlere kaptırmaları ile birlikte tek ayak üstünde duran ekonomileriyle baş başa emperyalizmin tikanıklığının özgün bir boyutunu yaşamaları da son süreçte "neden bu boyut Rusya'da da diğer emperyalist devletlerde değil?" sorusunun yanıtı olmaktadır. Elbette kapitalist sistem açısından bu genelde mevcut olan bir durumdur. Ancak Rusya'daki boyutuyla olmadığı da bir gerçek. Dengesizlik Rusya'da çok daha boyutludur.

Bu bütünlükte Rusya'nın ekonomisinin bağımlı ve zayıf yanları, ekonomik iflaslarında da özgün bir fonksiyon oynamıştır.

Devam etmeden önce, "SSCB'de Sosyalizmin İktisadi Sorunları Üzerine" Mao yoldaştan alıntılarla özet kritiği aktaralım:

"Ağır sanayi, hafif sanayi ve tarım sorununa gelince, Sovyetler Birliği son ikisine yeterince önem vermedi ve sonuç olarak

kayıplara uğradı. Bundan başka, halkın kısa ve uzun vadeli çıkarlarını birleştirmeye başarılı olamadılar. Esas olarak tek ayak üstünde yürüdüler. (...) Stalin sadece teknoloji ve teknik kadroya vurguladı. Siyaset yok, kitleler yok. Bu da tek ayak üstünde yürümektir! Ayrıca sanayide, hafif sanayiye değil de ağır sanayiye önem verirken de tek ayak üstünde yürüyorlar. Bundan da öte ağır sanayi kesimleri arasındaki çelişkilerin esas yönlerini de bilmezler. Çeliğin temel, makinenin de ağırlık ve ruh olduğunu iddia ederek ağır sanayinin önemini büyüttüler. Bizim tasvrimiz ise şöyledir. Tarımın kilit sektörü tahıl, sanayininki ise çeliktir ve eğer çelik kilit sektör olarak kabul edilirse, o zaman hammaddede bir kez elde edildice makine sanayisi de arından gelecektir." (Mao, age, Kasım 1958, s: 139-140)

"Burjuva hukuku, burjuva yasası ve eğitimi şeklinde kendisini gösterir. Biz, burjuva hukuk ideolojisinin bir parçasını, Lordvari pozları, üç stili (bürokratik, sekter ve öznal) ve bey kavayı (ılgızar, kibirlilik, soğuk, müsrif ve aşırı) yoketmek istiyoruz." (s:141)

"Onlar tek ayak, biz ise iki ayak üstünde yürüyoruz. Onlar, teknolojinin, kadroların her şeyi belirlediğine inanıyorlar; her zaman "kızıl"dan değil "uzmanlar"dan, killelerden değil kadrolardan söz ediyorlar. Ağır endüstri konusunda, çeliği temel, makineyi kulp ve iç organlar, kömürü de besin şeklinde nitelendirerek, baş çelişkiyi göremediler. Bizim için çelik kilit sektördür, baş çelişkidir. Tarımdaki kilit sektör ise besin tahıllarıdır. Diğerleri orantılı olarak gelişir." (s:147)

Kruşçev dönemiyle revizyonizm iktidara yerleştiğinde durum buydu. Kruşçev, 1960'larla yavaşlayan ekonomik gelişimi, fiyat artışlarıyla kotarmaya ve bu şekilde birikimi arttırmaya çalışmıştır. Ve buna karşılık kitlesele protestoları da zor kullanımı ile bastırmışlardır. Kruşçev döneminde somutlanan geriye dönüş, '64'te devrilmesinin ardından '70'lerde sosyal emperyalizm gerçekliğini görmek istemeyen herkesin görebileceği bir netlikle ortaya koymuştur artık. Silahlı kuvvetler muazzam bir hızla büyütülmüş, hükümet kadroları alabildiğine genişletilmiştir. '65'lerde başlayan Brejnev "reformu" ile '70'e kadar ara kadrolar ve teknokratlar, bürokratlar kilit noktaları bir bütün olarak ele geçirmişse de, bu durumun çeşitli bürokrat burjuvalar arasında, başka deyişle iktidar klikleri arasında çelişkileri derinleştirilmesi de kaçınılmaz olmuştur.

'70'lerde Rus sosyal emperyalizminin '98'de ekonomik iflasa uzanan tarihsel "hatası" (ki bunun artı-değer sömürüsü koşullarında ve azami talan, sömürü hırsıyla aksi mümkün değildi) petrol fiyatlarındaki keskin yükselmenin rehavetiyle, ihracatın yapısını hiç bir şekilde değiştirmemekle kalmayıp, petrol üretimini oniki katına çıkarmak ve yeni kaynak yaratmaya, yatırıma vb. hiç bir suretle "ihtiyaç duymamak" olmuştur.

Rusya'da plan hedefleri gerçekleştirilmemiş, ekonomi azami ölçüde yozlaştırılmış, geniş oranda merkezileştirilmiş yatırımlar tercih edilirken, bürokrat-burjuvazinin yiyiciliği ile bir kere muazzam miktarlarda fonlar cebeye atıldıktan sonra inşaatlar ortada bırakılmış; rant mekanizmaları yoğunlaşmış ve ekonomide yüzeysel büyüme faktörleri, karşılıksız para baskıları, enflasyonun kitleleri emmesi girila gitmiştir. Yine bu süreçte, "tarımdaki emek ve verimliliğin oldukça düşük olmasına ve efektif talebin kesintisiz olarak büyümesine karşın, gıda fiyatlarını sabit tutma isteği, devleti, halk kuyruklarda üretim darlığından şikayet ederken, milyonlarla subvansiyon ödemek zorunda bırakıyordu." Bu "subvansiyonların" asafak burjuvaları giderek palazlandığı gerçeğin bir yönüyken, faturası halka çıkarılan bütün maddi, mali, emek kaynaklarını en pervasız şekilde talan eden bu durumda, batılı emperyalistlerle kredi bağlantıları da güçlendirilmiş ve '70'ler boyunca, Rus sosyal emperyalizmi, o denli yüksek petrol ihracatı gelirlerine rağmen, muazzam dış borçları ve ticaret açığı ile "açık" duruma gelmiştir. Dolayısıyla '79-80 sürecinde ekonomik durgunluk ve de politik kriz, Rus sosyal emperyalizminin ithalatı kısmaya ve borçlarını kapatarak "batıyla yumuşama" politikasına son vermeye yönelmesine sebep olurken, 1979 Afganistan işgali ile 1986'ya kadar uzanan kronik kriz dönemini de açmıştır.

'80'lerin sonunda Rus sosyal emperyalizminin askeri harcamaları GSHH'sının %18'i tuttuğu tahmin ediliyordu, ki daha sonra Rusya'nın verdiği bilgilerle bu tahminin düşük bile yapıldığı; en az %25'lik bir oranın sözkonusu olduğu belirlendi. (Diğer emperyalistlerle bir karşılaştırma için bkz. Tablo 9)

Tarihsel açıdan trajik ve ibret verici olan; geriye dönüşün zeminindeki sorunların, sınıf çelişkilerinin en derinleştiği süreçte, tarihsel deneyimlerden ders çıkarmış bir halk devriminin değil, Rus emperyalizmini yeniden yapılandırmanın propaganda malzemesi olmuş olmasıdır. Boris Kagarlitsky'den dinleyelim:

"On yıllar boyunca yatırımın ana bölümü üretim araçları üreten fabrikalarca tüketilmiştir. Her şey tüketicinin üreticiye bağlı olduğu bir biçimde örgütlenmiş ve bu yalnız pazar yokluğuyla değil, fakat sık sık gerçek bir seçimin yokluğuyla açıklanmıştır. Ekonomi, insan gereksinimlerinin tatmininden değil, fakat kendini üretmekten yola çıkmaktadır. Tanınmış bilim adamı V. Selimov'in ifadesi kullanılırsa, kendisini tüketen ekonomi, merkezi yönelgelere kar ilkesine geçerek daha insancıl olamaz. Araçlar değişmiş fakat hedef değişmemiştir."

Dolayısıyla şurası kesin olarak tespit edilmelidir ki, önemli olan biçim itibarıyla merkezi ve planlı bir ekonomi yönetimi değildir. Bunun hangi sınıfların

elinde bir araç olduğu önemlidir. Kapitalizmin planlama ile çelişkisi açıktır. Ancak şurası da bir gerçektir ki, özellikle ikinci emperyalist paylaşım savaşından sonra, emperyalizm, planlamanın burjuva niteliğini keşfederek kapitalizmin krizlerini aşabilmek ve yönetilmek için Sovyet deneyiminden yararlanmasını bilmiştir. Daha 1929 büyük ekonomik krizinin ardından Keynes'in adıyla anılan para-faiz-bütçe teknikleriyle genel ekonomi yönetimi kapitalistlerin gündemine girmiştir. Burada Keynes'in çıkış noktası, "kapitalist sistemin kendi kendine çalışan güzel bir saat olmadığını farketmesi", "bu saati ayar etmek, gerekirse yeniden kurmak için neler gerektiğini, para, ticaret ücretleri vb. konularda reçeteleri" ihtiyacı karşılamak istediğidir. II. emperyalist paylaşım savaşı sonrasında bu teknikler planlama uygulamalarıyla birleştirilmiş ve kapitalizmin krizi öyle geciktirilmeye çalışılmıştır. Bu durumun 1960-70'lere kadar sürdüğünü belirlemek gerekir. Bu dönemde ekonomik durgunluk ve krizler iyiden iyiye kendini dayattığında, sistemin iş dinamikleriyle planlamanın uygulanamayacağı, zira bunun özel mülkiyet sisteminin ve kapitalist üretimin artı-değer sömürüsü ve anarşik yapısı ile tam bir çelişki arzettiği daha net ortaya çıkmış ve emperyalistler doğaları gereği bu tarzı terketmek durumunda kalmışlardır. Zira bu sistem içerisinde hangi sektörde ne gelişmeler olacağını, dağılık ve anarşik hareket tarzını bir bütün olarak kestirmek, tahmin etmek asla mümkün olmadığından planların kapitalistlerin kar hırslarına doğru cevaplar vermesi de pek olası değildir.

Bu anlamıyla Rus sosyal emperyalizminin "perestroika" süreci ile diğer emperyalistlerin planlardan vazgeçmesi tamamen paralel bir süreçte, özellikle 70'lerde söz konusu olmuştur. 80'lerde ise doruğuna varmıştır. Dolayısıyla ülkemiz dahil yarı-sömürgelerde koniprator kapitalizmin 46-60-70'lere kadar ki biçimiyle 80 sonrası gelişmeler ve özelleştirme, devletin küçültülmesi, neo-liberalizm vb. şekillenişli biçiminin süreçle paralellliği şaşırtıcı değildir. Her halukarda, 1948-85 yılları arasında emperyalist sistemin yaklaşık 40 yıllık "dengeli kalkınma" reçeteleri ve çabalarının sonuçlarına, bunun ne kadar "sosyalist", "sosyal demokrat" olduğunu görmek için bakmakta fayda var. Zira "planlı" "Keynesci" dönemin uygulamalarını bugünün gerçekliğinde özleyip fetişleştiren ve tekrardan bir alternatif olarak sunanlar çoğalmakta ve bir zamanlar halka "piyasa ekonomisi"ni bir çözüm olarak sunanlar, özelleştirmelerle yiyiciliğe, rantiyeye, asalaklığa son verileceğini vaat edenler, gelinen aşamadaki bin beter durum karşısında dön geri "dengeli" "kriz yönetimi" teknikleri arayışı çabalarıyla Keynesçilik propagandası yapmaktalar. Rusya'da da egemen kliklerin bir çoğunun hayali büyük, ülkemizde de özelleştirmeler

karşısındaki düşünceleri kimi "halkçı" geçinen Kemalist devletçiliğin ideolojik savunucuları aynı işlevi görmektedirler.

"Sosyalist sanayileşme modelinden esinlenen Harrod-Domargil yatırım modelleriyle belli bir büyüme ve sanayileşme sağlan-

80'li yılların sonunda GSMH %'si olarak	Tüketim	Askeri Harcamalar	Yatırım Oranları	Tasarruf Oranları
ABD	78	7	17	15-19
Japonya	67	1	30	27-33
RSE	56	18	26	

Kaynak: Samuel Huntington'un verdiği rakamlar (aktaran; Mervin Touraine, Alist Olan Dünya s. 278) - Tablo 9 -

DÜNYA GELİR (GDP) DAĞILIMI						
Sanayileşmiş Ülke				Gelişen Ülke		
Yıllar	GDP Milyon Dolar	%	Kişi Başına Dolar	GDP Milyon Dolar	%	Kişi başına Dolar
1938			844	-	-	88
1948	420,648	82.5	1,040	89,515	17.5	102
1958	766,871	82.4	1,347	164,207	17.6	126
1965	1,367,050	80.0	2,166	340,590	20.0	185
1985	8,568,920	79.6	11,810	2,197,280	20.4	597
1994	20,120,240	79.8	23,420	5,103,222	20.2	1,074

Kaynak: Ergun Türkcan, "Kalkınmanın Geçmişi ve Geleceği", Mülkiyeliler Birliği Dergisi, Şubat 1997, S:45'te aktarılan veriler - Tablo 10-

da (...). Genelde her ülke ve bölgede, bu 40 yıl içinde kişi başına gelir artışı, ödünç teknolojilerle bir sanayileşme meydana geldi. Ancak 1948 verileri ile 1985 verilerini karşılaştırsak, dünya gelir dağılımının fazla değişmediğini, zenginlerin zengin ve fakirlerin de nisbi olarak fakir kaldığını görürüz." (Ergun Türkcan, age, s: 44)

Nüfusun "gelişmemiş gelişen" ülkelerde çok daha hızlı arttığını da gözönünde bulundurduğumuzda, yaklaşık 20 ülkenin egemenlerinin tüm dünya gelirlerinin %80'ine sahip olduğu anlaşılıyor. Kaldı ki, tüm bu süreç boyunca, kişi başına gelir açısından eşitsizliğin giderek daha derinleştiğini görüyoruz. 1938-58 arasında, "gelişmiş ülkelerle gelişen ülkeler arasındaki kişi başına gelir farkı" on kat artarken, 1965'te oniki kata, 1985'te ise yirmi kata ulaşmıştır. Başka deyişle, bu "özlenen" süreçte, zenginlerin daha zengin, fakirlerin de çok daha fakir olduğu kesindir.

Ancak açık ki bu emperyalistlere yetmemiş, daha hızlı ve daha çok sermaye birikimi, çok daha fazla artı-değer üretimi olsun istenmiştir. Bunun için de bugüne gelinceye kadar, sermaye/hasıla katsayıları giderek küçülürken, yani teknoloji üretimi ile "üretimin rasyonalleştirilmesi" adı altında çok daha yüksek verimlilik, çok daha sınırsız işsizlik ve çok daha büyük üretim, sermayenin organik bileşeninde devasa değişim gündeme geliyor ki, bu noktada "dengeli kalkınmanın" kapitalizm koşullarında "d"sinin bulunması dahi imkansızdır. Gelinen aşamada, Marks'ın öngörülerini, yeni bir buluşmuş gibi çaresizlik içerisinde Soros gibi spekülörlerin ağzından dökülmekte; kimi ideologlar ise hala "belki Keynesci yöntemlerle, kontrol ve müdahalelerle kapitalizmin batışını engelleyebilir, geciktirebiliriz" hayallerine yeniden dalarak halkı uyutmaya çalışmaktadır.

Pratik ve yaşam göstermiştir ki, iflas eden, mahkum olan planlama olma-

mıştır. Planlamanın özel mülkiyet sisteminin olmadığı konjonktürde, gerçek anlamıyla ve insanlık için üretimi yönetmenin, gelişmenin aracı olduğu sosyalizm ise asla. Aksine, sosyalizm, gerek teorik ve gerekse pratik olarak, yegane gerçek kurtuluş alternatifi olduğu ve tarihsel süreç içerisinde kaçınılmazlığı bir kez daha somutlanmış, ispat olunmuştur.

Kapitalizm, tarihsel olarak daha Marks döneminde mahkum edilmişti zaten. Ancak, sosyalizmden geriye dönüşlerle birlikte, özellikle 50'lerden 70'lere kadar sosyalist planlamadan uyarlamalarla soluklanan-gerek politik, gerek ekonomik soluk alma şansı bulan, 85'lerden sonra ise esasında kendi sisteminin tikanıklığını aşmak için uygulamak zorunda kaldığı "neo-liberalizm" ve Rus sosyal emperyalizminde "perestroika" sürecini de aynı zamanda ideolojik bir çıkışa manivela etmeye çalışarak "sosyalist, sosyal demokrat planlama, kalkınma modelleri iflas etmiştir" diyen kapitalizm; artık en ufak bir açılım yapacak, en ufak bir soluk alacak zemine sahip değildir.

Perestroika sürecinde, toplumsal harcamaları arttırmak suretiyle konut, gıda ve halk sağlığına kaynaklar kaydırma, tarımsal çıktıyı artırma, halkın refahını, reel ücretleri yükseltme, yönetimde reform, intansif gelişim vb. vaatlerle çıkış yapan politikalar, Rus sosyal emperyalizminin dağılma sürecini somutlarken; 1985'lerden 1998'e uzanan 13 yıllık deneyim, hem Rus halkına, hem de dünya halklarına tüm bu değişimlerin ve çelişkilerin, sorunların çözümünün kapitalizme sanılmakla olmayacağını/olmadığını acı bir şekilde öğretmiş olmalıdır.

Bugün yapılması gereken, tekrardan "reformlardan dönüş" adı altında yeni bir sosyal emperyalizm tuzağına düşmekten de, sistemin şu veya bu egemen kliğinin lehine yeniden yapılandırılmasına alet olmaktan da şiddetle im-

tina etmek ve "büyük bir devrimin yolunun iç savaşları geçeceği" yasaının bilinciyle, her şeyden önemlisi de tüm bu kan, can pahasına acı deneyimlerden ders çıkarmasını bilip, sosyalizmin sorunlarını doğru kavrayışla halk devrimi savaşına yüklenmekten başka bir şey değildir.

85'lerden sonra iflas eden Rus sosyal emperyalizmi ile birlikte emperyalizmin süreçteki ekonomi politikaları olmuştur. Bugünkü Rus ekonomisinin iflası, hem bu gerçekliğin, hem de emperyalistlerin alternatif olarak sunduklarının gerek iflası, gerekse pratikle önceki iflasın da teyit oluşudur. Tükenecek sosyalizm maskeli olsun, ister olmasın emperyalist sistemdir ve elimizde sosyalizmi doğru bir şekilde inşa edebilmek için muazzam bir deneyim birikiminin yanı sıra Maoizm silahı vardır. Bugüne dek Maoizm güneşini perdelemeye çalışan tüm sisler dağılmış, atılan tüm çamurlar kuruyup düşmüştür. Güneş balçıkla sıvanmaz. Dünya bugün her zamankinden daha aydınlıktır.

Tarih öğretmiştir ve bugün Maoizm, dünya proletaryasının ve ezilen halklarının yolunu tüm parlaklığıyla aydınlatmaya devam etmektedir. Sistemin bu azami çelişkili ve gergin ortamında giderek her yerde yükselen sınıf savaşları ve iç savaşların, sistemin iç çelişkileri ile oyalanmasına, Malezya örneğinde olduğu gibi, "devletçilik", neo-liberalizm kör dövüşüyle sistemin kendini yeniden yapılandırmak için soluk almasına, hizmet etmesine izin verilmelidir. Tüm ülkelerde iç savaşları Maoist halk savaşı stratejisi ile ele alarak iktidara yürümek tek kurtuluşur.

Bugün, hiç bir ülkenin proletaryası ve ezilen halkları, MAOİZM'i, yani proletaryanın ve dünya halklarının bu muazzam mücadele deneyimi, birikimi kasacası bilimini incelemeyen, Maoizm'i eylem kılavuzu edinmeden, kurtuluş yolunda emin adımlarla ilerleyemez ●

savaş öğretiyor

İyi bir komiser aynı zamanda iyi bir komutan olmalı

İyi bir savaşçı iyi bir komiser olmak için tutuşmalıdır

Savaşı solmak ve solutmak; çıkan tecrübeleri aktarıp kitle eğitimini yaygınlaştırmak ve devrimci savaşa katılmaya aday genç partizanlara devrimci savaşı, zorlukları ve zorluklar içerisinde yaratılan güzellikleriyle tanıtmak maksadıyla kaleme aldığımız Savaş Öğretiyor yazılarının bu seferkini, 2 Ekim 1998 tarihinde şehit düşen yoldaşlara adıyoruz. Çünkü bu yazı yazıldığı anda dahi çatışmanın görkemi ve şehitlerimizin gülümseyişleri tesirini göstermekteydi.

Şehitlerimizin cenazelerine sahip çıkan ve onların ölü bedenlerini düşmanın işkencesine terk etmeyen ailelerimizden biri; Atilla Rüzgar yoldaşın kardeşi, cenazesini almaya gittiği yoldaşımızı şöyle anlatıyordu. "Bedeni paramparça olmuştu, fakat yüzünde bir gülümseme vardı. Sanki birini bekliyormuşcasına gülümsüyordu."

"Sanki birini bekliyormuşcasına gülümsüyordu."

"Yüzünde bir gülümseme vardı."

Bu sözcükler yıllar önce şehit düşmüş bir yoldaşımızın sözlerini hatırlatıyor ve devrimci savaşımızdaki görkemi anlatıyordu. Emre Bilgin yoldaş şehit düşmeden önce şöyle söylüyordu: "Yüzümden gülümsememi silmeleri için, yüzümü paramparça etmeleri gerekecek."

Devrimci savaşımızın yarattığı değerler elden ele; yürekte yüreğe dolaşıyor ve bizlere gülerek ölmesini öğretiyordu. İş-

te bu yüzden Atilla yoldaşın "Sanki birini bekliyormuşcasına gülümsemesini" devrimci savaşımıza yapılmış bir çağrı ve bu yazımızı çağrının dile gelişti sayıyoruz.

Ve hemen, geçen yazımızda da ifade ettiğimiz gibi, ölümün bizler için bir ideal olmadığını, aslolanın yaşamak olduğunu belirtiyoruz. Çünkü ölmek için savaşmak başka bir şeydir, ölümlü gülererek karşılamak başka bir şey. Yanlış hatırlamıyorsak Büyük İskender'in şöyle bir sözü olacaktı: "Bizim askerlerimiz ölmek için değil, yenmek için savaşıyor." Bir üstünlük belirtisi olarak söylenen bu söz oldukça yerinde ve haklı bir sözdür. Savaşta amaç ölmek değil, yenmektir, ki savaşın temel kuralı "kendini koruyup, düşmanı imha etmek" şeklinde formüle edilmiştir. Fakat bu doğru, ölümden sakınmak anlamına gelmez. Zira, son Apaçi savaşçısı Gerenimo'nun dediği gibi, "Ölüm kapısı olmaksızın yaşam tekerleğinde devrim yapılamaz." Gerektiğinde ölmek yaşamın bir biçimidir, çünkü önemli olan "ben"in değil, "biz"in yaşamasıdır. Sanırız ölüm ile yaşam arasındaki diyalektiği, Ölüm Orucu savaşçılarımızın şu sözleri daha iyi anlatır: "Bizler yaşamı seven insanlarız. Ancak bir o kadar da ölüme te-bessümle gülebilen insanlarız. Eğer yaşam her anına kadar bize zindan edilmeye çalışılıyorsa, ölümü küçülterek yenmekte bizlerin elindedir."

Böylesi bir diyalektik kavrayışla ölüme karşı gülümsüyor ve savaşı savaşıarak

öğreniyor; öğrendiklerimizi aktararak savaşıma devam ediyoruz. Ne ki, bizler, aktararak savaşıma devam ederken, aktarımlardan öğrenmeye çalışanlara şunu belirtmeyi gerekli görüyoruz: Savaş savaşıarak öğrenilir. İyi bir savaşçı savaş içerisinde yetişir. Bedreddin yoldaş Borkluce Mustafa'nın eski birlik komutanının şu sözü yerindedir: "İnsan ancak üç cenk ve bir yaralanmadan sonra gerçek savaşçı olabilir." O halde yüzmeyi öğrenmek için pratigin akıntılı sularına girmek şarttır. Aksi halde ihtiyar dedelerin kucaklarında askerlik anısı dinleyen uysal torunlardan farkımız kalmaz. Dolaylı bilgiyi, dolaysız bilgi ile bütünleştirmek ve bir sonraki adım için bilgi üretmek her proleterin, her köylünün ve her gencin becerebileceği bir iştir.

Gerilla savaşında en önemli eylemler, silahlanmaya yönelik planlı eylemlerdir. Çünkü bu tür eylemlerle aynı zamanda silahlanma sorunu çözülmüş olur. Bu konuda İbrahim Kaypakkaya; "Silahlanma problemimizi esas olarak düşmandan zorla ele geçirmek suretiyle çözebiliriz." belirlemesinde bulunarak oldukça net bir ifade kullanmıştır. Yoksul bir halkın savaşında can alıcı bir özellik taşıyan bu vurgu öylesine önemlidir ki, düşman, bu yönelimi boşa çıkarmak için elinden geleni ardına koymaz. Ki Kardelen Harekatımızın, Karşı-Devrimci Hücre'nin çalışma tarzından çıkardığı sonuçlardan biri de şöyledir: "Parti'nin silahlanma anlayışını boşa çı-

kartmak için silah tüccarlarına bel bağlayıp 'kendi gücüne dayanmak' ilkesini tahrir edip, savaşıma kapasitesini düşürmek, Parti'nin çok miktarda maddi imkanını boşa çıkarmak."

Ancak bu, silahlanmaya yönelik eylemlerin dışında bir dizi eylemin yapılması anlamına gelmez. Ya da silahlanma sorunu bu şekilde halledilmelidir diye başka ekonomik kaynaklar yaratmama yorumuna meyil vermez. Zira, gerilla savaşı irili-ufaklı bir dizi eylemin iç içe geçmiş bir halde yürütülmesiyle meydana gelir. Önemli olan ana halkanın ihmal edilmemiş olmasıdır. Örneğin; "Parti örgütünün köylüleri örgütlenmede kavrayacağı halka, gerilla birliklerini ve köy milislerini örgütlemektir" belirlemesi nasıl ki diğer örgütlenme biçimlerinin kullanılmayacağı anlamına gelmiyorsa, esas olanın silahlanmaya yönelik eylemler olması da diğer eylemlerin yapılmasını yadsımaz. Dolayısıyla bir un kamyonunun alıkonulmasından tutalım da bir işbirliğinin cezalandırılmasına kadar tüm eylem biçimleri, gerilla savaşı içerisinde başvurulması gereken eylemlerdir. Önemli olan dikkatlerin ana halkadan uzaklaşıp, bu alanlara yoğunlaştırılmamasıdır. Tali alanlara dikkatleri yoğunlaştırmak gerilla eylem anlayışında sağ bir yaklaşım iken, tali alanları ihmal etmek "sol" bir yaklaşımdır. Ekonomik kaynak yaratmak bakımından da bu böyledir ve bırakalım ülkeyi uzak cephe gerisinden yapılacak tek kuruş destek bile oldukça önemlidir. Ki emperyalist Almanya topraklarını dahi bu amaçla kanımızla sulayan Mustafa ve Nurettin yoldaşların Gemmersheim çatışması, Parti geleneklerimiz açısından oldukça büyük önemdedir. Çünkü yozlaşmanın ve çürümenin hemen her dönem için daha derin olduğu metropol ülkelerde böylesi bir eyleme girişmek, hem parti anlayışımızı kavrama, hem parti kişiliğimizi içselleştirme ve hem de feda geleneği; "yoldaşça sıcaklık" samimiyeti bakımından yüksek bir değer taşımaktadır. Bu konulardan bahsettiğimiz her dönem kaçınılmaz olarak andığımız Barbara Anna Kistler yoldaşın şu sözlerini zikretmemize okuyucunun izin vereceğini umuyoruz; "Uzun yıllar Avrupa toplumunda yaşayanlar oradaki yozlaşmadan oldukça fazla etkilenmektedirler. Bu nedenle birinci görev; ülkeye dönüp devrime katılmaları, ikincisi; oradaki yozlaşmaya karşı tüm güçleriyle direnmeleri, ülke devrimine ve enternasyonal mücadelesinin yararı için gerekli olan özveri ve disiplini mutlaka göstermeleridir. Kayda değer hiç bir şey yapmadan ben mücadele ediyorum deyip, vicdan rahatlatılmamalıdır. Kendisine devrimci-

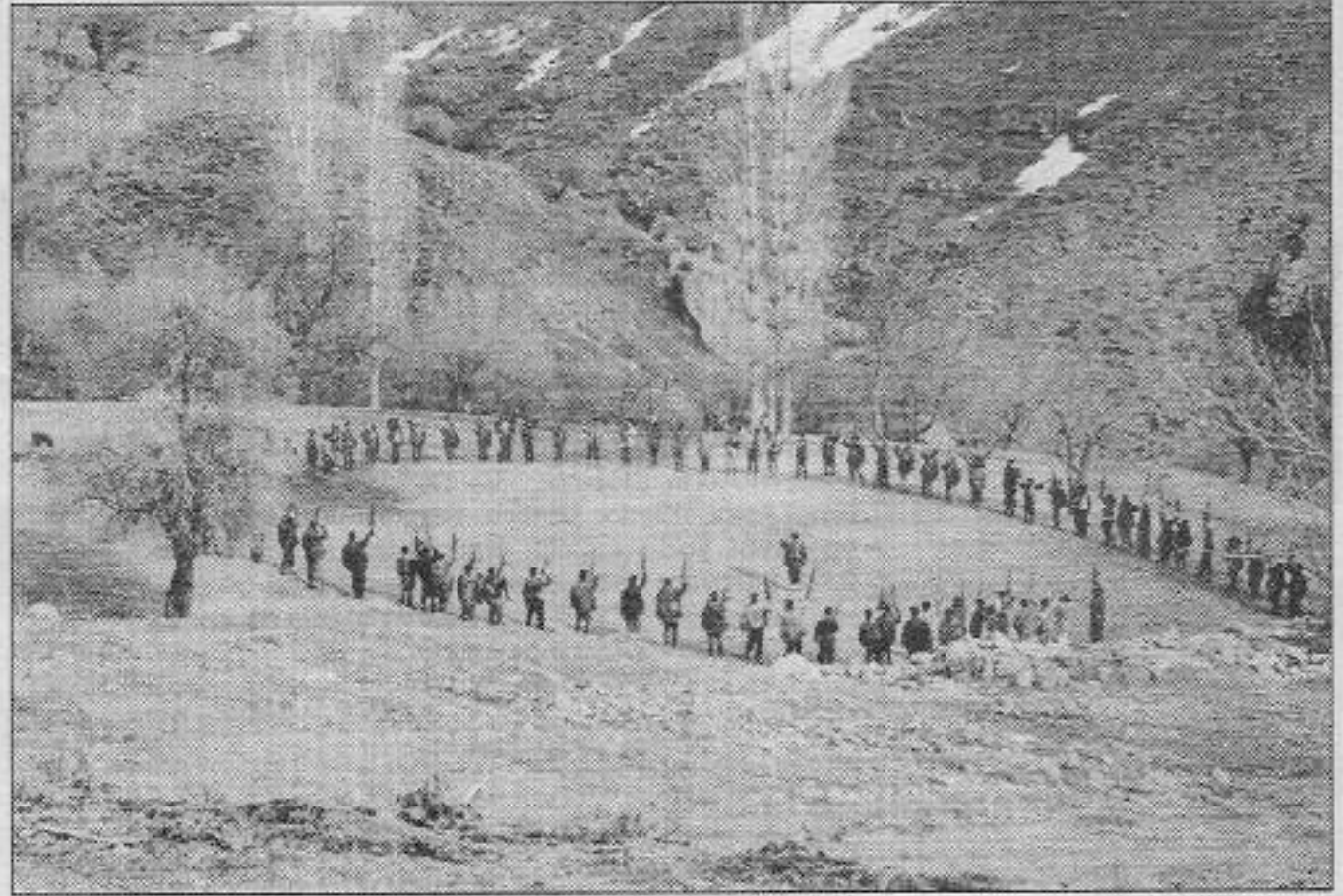
yim diyen herkesi Türkiye'deki Demokratik Halk Devrimi mücadelesine katılmaya çağırıyorum."

Bu yazımızda anlatacağımız eylem silahlılanmaya değil, imhaya yönelik bir eylemdir. Emperyalist Almanya'nın kanımızdan artırdığı paralar ile üretip ve canımızı almak üzere ülkemizdeki savaşa gönderdiği panzerlerden birinin imha edilmesi eylemidir. Eylem 1992 baharında Dersim-Marçik'te gerçekleştirilmiş ve panzerin içindeki düşman unsurlarla birlikte Marçik suyunu görmülmesiyle son bulmuştur.

Komutanlığın yaptığı plana göre, akşam saatlerinde karayolunda devriye dolaşan panzere roketli saldırı yapılacaktır. Bunun için birlik üç ve hatta dört birim halinde konuşlandırılmıştı. İlki; saldırı, ikincisi; savunma, üçüncüsü ise en geri savunmaydı. Saldırı birimi kendi içerisinde ikiye ayrılıyordu. Roketçi ve hemen onun yanında onun güvenliğini alacak olan savaşçı, ki bunlar esas saldırı birimiydi. Bir de roket kullanıldıktan sonra, esas saldırı biriminin geri çekilmesini sağlayacak olan ve onun az gerisinde konuşlanan ana savunma birimiydi. "Ve hatta dört birim" deyişimizin sebebi budur. Plan bir haftalık bir araştırma ve bir günlük zamana dayalı keşif üzerine yapılmıştı. "Zamana dayalı"dan kastımız, birimlerin ne kadar süre içerisinde geri çekileceği ve toplanacağına tatbikatı üzerinden hesaplanmış olmasıdır. Böylesi bir tatbikata her zaman için gerek olmaz. Bölge ve çekiliş hattı iyi biliniyorsa, zaten bu çok defa yapılmış demektir. Fakat bizim açımızdan eylem alanı iyi bilinmediğinden böylesi bir ön çalışmaya ihtiyacımız vardı. Her ne kadar aşırı ihtiyat, pımpirikli bir davranış olup eylemsizliğe sebep olsa da belli bir düzeydeki ihtiyatı kesinlikle elden bırakmamak gerekir.

Saldırı çok kısa sürecekti. Roket atılacaktı, birim geri çekilecek ve belirlenen güzergah üzerinden eylem yeri terk edilecekti. Roketçinin haricinde geri çekilmeyi sağlayacak olan ve esasta saldırı birimine bağlı olan savaşçılar silah kullanacaktı. Ayrıca savunma biriminde olan diğer savaşçılar da salt psikolojik üstünlük kurmak amaçlı olarak silah kullanacaktı ve bu yüzden en fazla birer tetik, yani üç-dört mermilik silah kullanmaları gerekiyordu. Hedef panzer olduğu için saldırı birimindeki yoldaşların kullanacağı mermi de en fazla bir şarjör olabilirdi. Çünkü otomatik tüfek mermisinin panzere yapacağı çok şey olamazdı. Imhaya gerektirecek olan silah roket ve imhada esas rol oynayan da roketçiydi. Diğer tüm roller, roketçinin güvenli bir şekilde geri çekilmesi üzerine kuruluydu. Ki bundan dolayı çok olağanüstü bir durum olmadığı sürece, en geri savunmaya ve hatta makinelili tüfeğe iş dahi düşmüyordu.

Eylem plan çerçevesinde uygulandı. Roketin patlaması ile birlikte silah sesleri ortalığı sarmaya başladı. Devrim için atılan her adımın coşkusuyla muharebe yürütülüyor ve plan dahilinde geri çeki-

liyorduk. Saldırı ve ilk savunma birimi sırayla geri çekiliyor ve en geri savunmadaki birim ile birleşiyordu. Birleşme anında panzerin savaş dışı edilmesinin haberi ile coşku artıyor ve alandan uzaklaşıyorduk. Belli bir mesafe aldıktan sonra, komutan birliğin sayımına geçti ki, iki kişi eksikti; biri komiserimiz olmak üzere iki kişi yoktu. Oysa her ikisi de en geri savunmadaydı ve birleşme anında toplanıyordu.

Bu, eylemimizin açığa çıkan ilk zaafiydi, ki yazının seyri içerisinde bu konuya yeniden değineceğiz. Aynı düşen bu iki yoldaşı bulmak üzere bir birim geriye döndü, fakat bulamadı. Çaresiz onları bırakarak yola devam ettik. Zira üsse yetişmeden gün doğabilirdi ve bu, birliğin imhası anlamına gelirdi. Çıplak arazide sabah erken yakalanmak, gün boyu sürececek zorlu bir çatışmaya girmek demektir. Bu doğru olmazdı, ayrı düşenlerin çekileceğimiz hattı bilmeleri bizleri nispeten rahatlatıyordu, ki ertesi gün bu kısmi rahatlığımız huzura kavuşacaktı; her iki yoldaş, ertesi akşam girdiğimiz köyde bizi bulacaktı.

Hepimiz bir araya geldikten sonra uygun bir arazide eylemin değerlendirilmesini yaptık. Vardığımız sonuçlar özetle şöyleydi:

1- Eylem başarılı olmuştur. Parti güçlerimizin birleşmesinin hemen akabinde yapıldığı için ayrıca anlamlıdır. "Stratejik savunma döneminde taktik saldırılar esastır" anlayışımız gereği bu eylemlilik süreci devam ettirilmelidir.

2- Panzerlerin dikkatli takip edilemeyecek sonuncusunun vurulamaması bir olumsuzluktur. Bu olumsuzlukta, yapılan keşif sırasında iki panzerin tespit edilmiş olmasının etkisiyle birlikte, hedefin iyi gözlemlenememesi belirleyicidir.

3- Başta komiserimiz olmak üzere, iki yoldaşımızın ayrı düşmesi eylemimizi gölgeleyebilecek ve hatta kazanımımızı kayba dönüştürecek ciddi bir zaafıdır. Daha önce başka bir muharebe de ayrı düşmüş olan komiser yoldaşımızın dikkatsizliği ve kavrayışındaki mekanikliği bu zaafın gösterilmesinde belirleyicidir.

4- Özellikle iki yoldaşın şahsında aşırı cephaneye kullanımı söz konusudur. Bu, savaşın doğasına ters, kaynaklarımızın kıtlığını ve yarı düşünmeyen anlık ve duygusal bir tepkidir. Özellikle 70 mermi yakarak aynı zamanda zamanı da israf eden yoldaşın durumu, eleştiriler karşısında gösterdiği tutumla birlikte çok daha olumsuzdur.

5- Gerilla için önemli bir eşya olan şalın düşürülmesi bir zaafıdır. Fakat şalı düşüren yoldaşın durumu gözönüne alındığında abartılacak bir konu değildir.

Bu sonuçlardan özellikle birkaçı üzerinde durup, konuyu açmakta fayda var. Ancak burada şalı düşüren yoldaş anı, önünde saygıyla eğilmek istiyoruz. Bu yoldaş, Erhan Öztürk yoldaşlarla birlikte Artvin'de şehit düşen Muharrem Kaya'dır. Veli kod ismini kullanan yoldaş, Kayseri Esir Kampı'ndan firar etmiş ve bölgeye henüz gelmişti. Geldiğinin ilk günlerinde katılmış olduğu bu eylemde böylesine küçük bir olay, O'nun durumunda bir hiç düzeyine ulaşıyordu. Sivas'ın yoksul köylülüğünden olan yoldaş, daha sonraları savaşa çok daha uyum sağlamış, siyasi olarak geri olan yanlarına rağmen proleter kişiliğiyle öne çıkmış ve OPK sürecinde Parti aday üyesi olmuştur. Şehit düştüğünde yetkin bir savaşçı ve mütevazı bir komünistti. Anısı önünde saygıyla eğiliyoruz...

Roketin en geride gelen panzere kullanılması gerekiyordu. Eğer gerideki pan-

zere kullanılmazsa, gerideki panzere atış imkanı sağlanmış olurdu. Oysa buna hiç gerek yoktu, zira böylesi bir durum kendi açımızdan rizikolar yaratabilirdi. Oysa biz, peşpeşe gelen üç panzerden üçüncüsüne değil, ikincisine vurmuştuk. Bu hatalı bir durumdu. Hatanın sebebi;

a) Keşif dönemlerinde üç panzerin değil, iki panzerin tespit edilmiş olmasıdır, ki üçüncü panzer plan dışı bir sürpriz olmuştur.

b) Roketçi ve birim komutanı önceki yapılan planı olduğu gibi uygulamış, gelişebilecek ani durumları gözönünde tutmamış ve dolayısıyla gözlemlerde zayıf kalmıştır.

Bu hatalı durumdan çıkarılması gereken sonuçlar ise;

a) Plan ne kadar mükemmel olursa olsun, her zaman gelişebilecek ve planı etkileyebilecek ani durumlar olabilir.

b) Komutan ve savaşçı muharebe anında gelişebilecek bu ani durumlara karşı hazırlıklı bulunmalıdır. Bu gibi durumlara müdahale edebilecek esnekliğe ve inisiyatifte sahip olmalıdır.

Geri çekilme sırasında biri komiser iki yoldaşın ayrı düşmesi oldukça ciddi bir durumdur. Bu durumun ortaya çıkmasında ayrı düşen savaşçı yoldaşın hatası dikkatsizliğidir. Bunun dışındaki tüm sorumluluk komiser yoldaşa aittir, çünkü savaşçı yoldaş bulundukları mevzi itibarı ile onun disiplinine tabiydi. Bu zaafın sebepleri;

a) Dikkatsizlik, ki bu disiplinsizliğin ürünü olarak komutanın toplanı işaretleri duyulmamıştır.

b) Komiserimizin aşırı mekanik davranmasıdır. Dikkatsizliğin bir ürünü olarak

YETER KOÇ

DENİZ KARGIZ

FADİME ÇELİK

HASAN BEN

ARALIK AYI ŞEHİTLERİ

Nakî Gök 1 Aralık 1976 tarihinde Samsun'da sivil faşistlerce, **Raci Yılmaz** 6 Aralık 1980 tarihinde İstanbul'da çatışmada yaralı yakalanıp işkenceye, **İbrahim Kır** Aralık 1980 tarihinde İstanbul'da çatışmada, **Veysel Uyar**, **Erdoğan Tekin** 5 Aralık 1981 tarihinde Dersim'de çatışmada, **Temur Demir**, **Besime Doğan**, **Suna Yıldırım** 1 Aralık 1986 tarihinde Dersim'de çatışmada, **Hasan Ben**, **Yeter Koç** 8 Aralık 1989 tarihinde Dersim'de çatışmada, **Mehmet Salih Işıkayadır** Aralık 1989 tarihinde Hollanda'da MIT tarafından, **Nuray Laço**, **Halil Laço** 14 Aralık 1993 tarihinde Dersim'de çatışmada, **Fevzi Koç**, **Bekir Kürşat Öney**, **Mustafa Aslan** 13 Aralık 1993 tarihinde Dersim'de çatışmada, **İsmet Polat**, **Haydar Kanbay**, **Kemal Güzel**, **Erdal Doğan**, **Der-ya Akyol**, **Fadime Çelik**, **Nuri Ördök**, **Murat Akbaba**, **Metin Bektaş**, **Haydar Atik** 1 Aralık 1994 tarihinde Dersim'de çatışmada, **Deniz Kargiz**, **Celal Akgül**, **Mehmet Zeki Arslan**, **Soner Koç-yiğit** 6 Aralık 1996 tarihinde Dersim'de çatışmada şehit düşerek ölümsüzlük kütüğüne adlarını, mücadelelerini, yüreklerini, binçilerini kazıyarak tarihin şanlı sayfasındaki yerlerini aldılar.

Töre

*...Bir sevda ki uğruna nice

canlar vermişiz

Onlar ki, yürekleri avuçlarında

Tasasız

Ve tereddütsüz yürüdüler mayın yollarında

Genç,

Körpe,

Tomurcuk tazeliklerini alattılar

Şenul, şenul, cömertçe,

Yüzümüzün kederi dağılsın diye

Onlar ki demirin, betonun, taşın

Sığırlığına taşıdılar, en billur sesleri,

Havasız, susuz ve topraksız

Bire birlik karanlık hücrelerden

Güneşi yudum yudum içmiş

Baharlar gönderdiler zemherimize

Onlar ki kendilerinden önce düşenlerin

Yüreklarine tutunup

Bir iş tutumundan sıyrılır gibi düşüler

Aynı rahatlık içinde

Aynı sevinçle

Aynı sevda uğruna..."

Garip Şahin

KEMAL GÜZEL

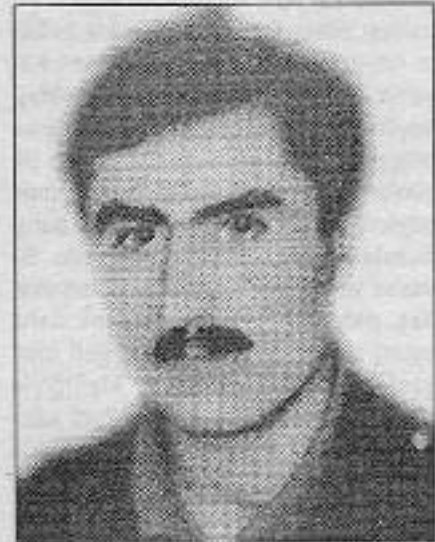
CELAL AKGÜL

TEMUR DEMİR

VEYSEL UYAR

HAYDAR KANBAY

M. ZEKİ ARSLAN

zaten işareti duymamıştır, fakat aynı zamanda bizim cephemizden silah sesleri kesilmiş olmasına rağmen geri çekileceğimiz noktada kanaate varmamış ve yerinden kılmıdamamıştır. Bunu ise "komutanın emrini beklemek gerekir" şeklinde açıklamıştır. Oysa bir komiser olarak aynı zamanda komuta kademesinde yer aldığı için planı çok daha iyi bilmesi ve dolayısıyla oluşan gecikme sonucunda bir aksiliğin çıktığını tahmin etmesi ve kendi inisiyatifi kullanarak geri çekilmesi gerekirdi. Fakat yoldaş bunu yapmamıştır; daha doğrusu zamanında yapmadığı için birlikten kopmuş, geç yaptığı için de geri dönen birimin bulamamasına sebebiyet vermiştir.

Yoldaş açısından bu durum çok daha önem kazanıyordu. Çünkü,

Birincisi; bir komiser olduğu için aynı zamanda komutandı. **İkincisi;** 1991 Sonbaharında Hozat'ta çıkan bir çatışmada da benzer bir hataya düşmüştü.

Hozat'ın Koçeri Köyü'ne girerken, köye pusu kurmuş olan askerle çatışma başladı. Bu çatışmada öncü birim pusunun içine düşmüş ve Özlem kod adlı **Huriye Çitak** yoldaş şehit düşmüştü. Karanlığın ve yağmurun çok yoğun olduğu bir gündü ve pusuyu farketmek zorlaşmıştı. Ve bu zorluk Özlem yoldaşın şehit düşmesine sebep olmuştu. Özlem yoldaş Çorum'lu olmakla birlikte 19 Mayıs Üniversitesi'nde TMLGB faaliyetinden gelmişti. Matematik bölümünü bitirmişti. Gerilla faaliyetinde ikinci yılıydı. Büyük bir ihmalkarlık sonucu yayınlarımızda anlatamadığımız Huriye Çitak yoldaş, bu sınırlı bilgimizle ve bu yazı vesilesiyle tanıtmaya çalışarak bir kez daha anıyor ve tüm kahraman kadınlarımız gibi O'nu da devrimci savaşımızın coşkusunda yaşatacağımıza söz veriyoruz. Huriye Çitak yoldaşın şehit olduğu bu çatışmada aynı komiser yoldaş yine geri çekilme sırasında gruptan ayrı düşmüştü.

Böylesine bir hata; dikkatsizlik, mekaniklik ve inisiyatifsizlik iyi bir komiserde olmaması gereken özelliklerdir. Zira iyi bir komiser, aynı zamanda iyi bir komutan olmalıdır. Her komutan komiser olmayabilir, ama her komiser komutan olmak zorundadır. En azından komutanlığın asgari vasıflarını barındırmak zorundadır. İyi bir komiserin nasıl olması gerektiğini anlayabilmek için Diritero Agoll'nin **Komiser Memo** adlı romanını okumakta fayda vardır. Komiserlerimiz askeri noktalarda zayıf olursa, eylem hattı ve komuta tarzının zaafa uğramasının yanında yanlış kültürel şekillenmelerde doğabilir. Nitekim doğuyordu da. Geçmiş sağ pratiklerin yıpratmış olduğu komiserlik kurumuna karşı, askeri bakış açısına sahip unsurların ve sonradan ajan olduğu açığa çıkan kimi unsurların da saldırılarıyla güvensizlikler oluşmuş ve fazla itibar edilmez bir kurum olma rizikosuna doğmuştu. Örneğin bir çok savaşçıya sorulduğunda, pek azı komiser olmak istediğini söylüyordu. Oysa çoğu "şıpadak" komutan

olmak istediklerini söylüyorlardı. Bu kültürün şekillenişinde, iş yapmayan ve adeta Cem Karaca'nın "Hiç bir şey üretmeden siz sadece eleştirirsiniz" diye tanımladığı "yarım porsiyon aydınlık" a denk düşen tutumlarıyla küçük-burjuva aydın tarzının etkisi de oldukça büyüktür. Şehir küçük-burjuvazisine ait olan bu üretimsizlik ve kibirlilik, köy küçük-burjuvazisinin savaşkanlığına ama aynı zamanda da dar ve dogmacılığına çarpınca belli çelişiklere ve yanlış şekillenişlere sebep oluyordu. Bu şehir küçük-burjuvaların bir kesimi, bugün "Uzun Yürüyüş" safalarında Marks'ın dünyayı değiştirmekten bahseden o meşhur onbirinci tezini unutup, tarih öncesi Sokrates'inin "Sorgulanmamış yaşam, yaşamaya değmez" felsefesini

Ancak isteyerek yaptığı bir durum değildi. Bu yüzden durumu biraz da gülümseyerek karşılayıp özeleştiriyi yapmıştı; "Hiç farkında bile değilim, tetiğe sadece bir defa dokunmuşum, fakat ne zamandır silah kullanmamanın heyecanı olacak, parmağımı tetikte oldukça uzun tutmuşum. Hatalı bir durumdur" demişti. Hatalarına karşı alçakgönüllü bir yaklaşım gösteren bu yoldaş, özeleştirisinin gücünü görmüş ve gerilla faaliyetini kesintisiz sürdürmüştür. Halen de sürdürmektedir. Oysa diğeri...

Diğeri, kalashnikof mermisinin panzere hiç bir şey yapmayacağını ve kırkın üzerinde yakılan merminin artık israftan sayılacağını bilmesine rağmen durumunu savunmuş ve hatta "En iyi savunma saldırıdır" askeri formülünü

gruptan firar etmiştir. "Programı hayata geçirmenin" hayali ile ormanda iki gün geçiren "70 mermilik ihtilalci" köy milislerimizden birinin yanına gelir ve silahı teslim ederek, kendisini sağ salım şehre göndermesini talep eder. Milisimiz tüm hata ve suçlarına rağmen düşmanın eline geçmesini diye kendisine yardımcı olur. "70 mermilik ihtilalci" bölgeden ayrıldığında henüz 71. mermiyi kullanamamıştı.

Daha sonraları duyduk ki bu "ihtilalci" Yunanistan'a çıkmış ve durumunu gizleyerek oradaki yoldaşlarımızı kullanmaya çalışmıştır. Yurtdışındaki yoldaşlarımız da örgütten bilgi almama gibi bir hata işleyerek birçok imkanlarını bu şahsa kullandırmıştır. Bu hatalarını düzelttiklerinde ise "70 mermilik ihtilalci"

öne çıkararak, tıpkı küçük-burjuva bir aydına yakışırcaasına yaşamı "sorgulamaktadırlar." Yolcu yolunda gerek; onlar sorgulamaya, biz değiştirmeye diyerek yazımıza devam edelim. Komiser yoldaşımızın bu tür hataları, fiziki kayıp rizikosunun yanında, komiserlik kurumuna karşı da olumsuz bir ön yargıya sebep olduğu için ayrıca değerlendirilmeli ve eğitim vesilesi yapılmalıydı.

Eğitim vesilesi yapılması gereken bir diğer konu ise aşın cephaneye kullanımı ve 70 mermi kullanan yoldaşın durumuydu. Yazı boyunca bu yoldaş "70 mermilik ihtilalci" diye anacağız. Çünkü yoldaş 71. mermiyi kullanma şerefine nail olamadan, bir nöbet sonrası birlikten firar etti ve yoldaş olmaktan uzaklaştı.

İki yoldaş aşırı mermi kullanmıştı. Bunlardan biri savunmada olan ve en fazla üç-dört mermi kullanması gereken bir kadın yoldaş. Yoldaş yirmi mermi kullanmıştı. Fakat durumun olumsuzluğunun, yani israfta bulunduğunun farkındaydı.

eleştiri-özeleştir platformuna indirgeyerek, eleştiri getiren yoldaşlara saldırıya geçmiştir. Yapılan eleştirileri "Kendi savaşkan ruhunun törpülenmek istenmesine" yorumlamış ve kendisiyle aynı birimde olupta az mermi kullananları "kendi edilgenlikleridir" şeklinde değerlendirmiştir. Eleştiri ve özeleştirisinin irzına geçen bu "70 mermilik ihtilalci" kendi payına hiç bir ders çıkaramamıştır. Oysa aynı düşen yoldaşların hatasından ötürü ertesi sabah bir çatışma yaşamış olsaydık -ki bu çatışma gün boyu sürerdi- en fazla mermi sıkıntısı yaşayan kendisi olacaktı ve kimbilir "70 mermilik ihtilalci"liğin sonucunu canıyla ödemiş olacaktı.

Böyle bir tesadüf yaşamayan ve dolayısıyla canını tehlikeye sakınan bu "70 mermilik ihtilalci"nin sonu oldukça hazine olmuştur. Sürekli kendi ihtilalciliğiyle gururlanan bu zat, makineli tüfeği bir geceliğine olsun taşıma gücüne dahi sahip değilken, "Parti programını hayata geçirmek üzere" silahıyla birlikte

uyumsuz kişiliği ile orada da örgüte birçok sorun yaşatmıştı.

11. yüzyılda Maaralı adlı bir şair şu dizeleri yazar;

"Dünyada yaşayanlar ikiye ayrılır/Beyni olup dini olmayanlar/Ve dini olup beyni olmayanlar."

Dünyadaki ikiliği ortadan kaldırmak için hem dini, hem beyni; yani hem inancı, hem bilgisi olan insanlara ihtiyacımız varken "70 mermilik" bu "ihtilalci"de ne din vardı, ne de beyin. Yukarıda anlattıklarımıza bu örneği de ekleyerek diyoruz ki; iyi bir komiser aynı zamanda iyi bir komutan olmalı ve iyi bir savaşçı, hem bilgisi ve hem de inancı güçlü iyi bir komiser olmak için yapılıp tutulmalı ve Nazım Hikmet'in Kan Konuşmaz adlı romanında vurguladığı gibi **"Kitapsız kavga, kavgasız kitap olmaz"** gerçeğini unutmamalıdır ●

Cehennem zebanilerinin yoğunlaşan saldırılarına karşı

Halklarımızın öfkesini kuşanarak savaşalım!

Kara zulmün tasmaından iyice boşandığı bir dönemdeyiz yine. Şovenizm rüzgarıyla yelkenleri şişiren düşman, saldırılarında alabildiğine pervasız. PKK ve önderliği şahsında geliştirdiği şovenist kampanya başta Kürt Ulusal Hareketi olmak üzere, komünist ve devrimci hareketin tamamını nişangaha oturtan; Kürt, Türk ve çeşitli milliyetlerden emekçi halklarımızı kapsayan genişlikte yoğun ve somut bir saldırdır özünde.

Dikkat ederseniz, devrimci, sosyalist ve yurtsever basın, kültür merkezlerine, DKÖ'lere ve Cumartesi Annele-ri'ne yönelik ardarda yapılan baskınlarla birlikte, Kürt Ulusal Hareketi Önderliği'ne karşı girilen karşı-devrimci saldırı, esir kamplarında gide-rek artırılan baskı, yaygın hak gaspları ve hücre uygulamasına geçileceğine dair burjuva basınına yansıyan hazırlıklar, IMF'nin yoğunlaşan denetleme trafiğinin altında yatan halkın daha da yoksullaştırılması çalışmaları, kamu emekçilerine vurulmak istenen zincirin yasallaştırılması gayreti, öğrenci gençliği adeta bir mengene de sıkıştırılan YÖK'ün yeni maddelerle daha bir tahkim edilmesi ve son olarak da, bu yazıyı kaleme aldığımızda dördüncü gününe giren sekiz generalin komutasında ellibin askerin katıldığı yeni bir Dersim seferi.... Bütün bunlar son iki ayın yoğunlaşarak devam eden zincirleme saldırılardır. Bu saldırılarda onlarca insan şehit oldu. Binlercesi gözaltına alınarak işkencelere maruz bırakıldı, yüzlercesi de tutuklandı. Ve saldırı devam ediyor.

Görünen o ki, zifiri karanlığın sahipleri estirdikleri zulüm rüzgarıyla önlerini düzeltme gayretindeler. Ulusal ve sosyal gerilla hareketleri başta olmak üzere, toplumsal muhalefet dinamiklerini bertaraf ederek emekçi halklarımızın devrim mücadelesini boğma seferindeler. Karşı-devrim bütün kurumlarıyla tam gaz seferber olmuş durumda.

Düşman bu saldırısında istediği sonucu almak için başvurmadığı yöntem bırakmıyor. Sadece fiziki boyutuyla sı-

nırlı tutmuyor. Çünkü yalnızca fiziki saldırıyla sonuca ulaşamayacağını, bizzat kendi pratiğiyle bilince çıkar-mış durumda. Bundandır ki; azan fiziki saldırılarını, ideolojik bombardimanla içiçe geçirerek yapmaktadır. Fiziki saldırı araçlarını basın da pol-pohlayıp, yenilmez bir güç olduğunun propagandasının yanısıra, komünist, devrimci ve yurtseverlere karşı da yoğun bir karalama kampanyasını bir arada sürdürmektedir. Bunu yaparken de her türlü çirkeflige, iğrençliğe başvurmaktan geri durmuyor. Bütün bunlarla zihinlere şırınga etmek istediği şudur: "Bu devletle başa çıkılmaz!.." Bunu başardığında saltanatının ömrünü uzatabileceğini iyi biliyor.

gereği uygulayageldiği saldırılardır. Halihazırdaki saldırıların alabildiğince şiddetli, yoğun ve yaygın olmasının, aslında düşman cephesinde bir çırpı-nışın ifadesi, dışa vurumu olduğunu da görmek gerekir.

Düşmanı iyi tanımak önemlidir. Önemlidir, çünkü; iyi tanıdığımız du-rumda el yordamıyla değil, isabetli si-yasal öngörü sayesinde karşılaşılabilecek gelişmelerin ana hatları önceden bilinmiş olur ve bu gelişmelerle yüz-yüze kalındığında da bir şaşkınlık ya-şanmaz. Gelişmelere karşı önceden hazırlıklı olmanın verdiği güven ve soğukkanlılıkla davranılır. Bu da inisi-yatifi düşmana kaptırmamak, sürekli elimizde tutmak anlamına gelir. Bu

vistler, olanaklar) yedeğini/yedeklerini oluşturma, yetiştirme ilkesi, bu anlam-da çok önemlidir. Bu sadece özel an-lamda kendi mevzilerimizle sınırlı tu-tacağımız bir hareket olmamalı. Ge-nel anlamda sınıf ve halkın yararına olan bütün mevzileri korumak, güç-lendirmek için de bize yön veren aynı anlayış olmalıdır. Olanakları da zorla-yarak halkın yararına olan her mevzi-yi, düşman saldırısı karşısında sahip-lenmek, korumak ve geliştirmek dev-rimci görevdir. Bu, aynı zamanda şu anlama gelir: Mademki düşman saldı-rısı topyekündür ve bütün mevzileri taru-mar amaçlıdır, karşı koyuşu da topyekün ömek gerek. Devrimci da-yanışma, düşmana karşı birlikte mü-cadele etme, bilinç ve pratiği daha da sağlamlaşt-ırılır böylece. Bunu göze-tip, özel bir önem ver-mekle birlikte, esasta ken-di özgücümüze dayana-rak hareket etmeli.

Özgücümüzden nicelik durumumuz anlaşılmalı-ı sadece. Özgücümüz; üzerinde yükseldiğimiz zemindir. Nedir bu ze-min? Ezilen halklarımızın çektiği acılardan süzülüp gelen tarihsel haklılığımız ve bilincimizdir. Bu teme-le dayanarak yükseldiği-mizi kökünden kavrarsak; işte o zaman düşmanın bütün saldırılarına karşı sadece göğüs germek de-ğil, saldırıyı alt edip düş-manı yenilgiye uğratma cüret ve becerisine sahip olduğumuzu anlayabiliriz.

İşte o zaman, savaşta tayin edici ola-nın teknik değil, "bilinçli insanın di-namik rolü" olduğunu sadece bilgi düzeyinde bilerek değil, yaşayarak öğrenip-öğretmiş oluruz. Bunu nasıl Maoist Parti Önderliği'ndeki Halk Or-dusu gerillaları defalarca ve defalarca teyit etmiş ve hala da ediyorsa, aynı rehber ideolojiyle mücadelenin diğer bütün alanlarında yaşamsallaşmak mümkündür. Yeter ki ideolojimize sa-nıalım. Sanalım ki, güvenle, cesaret ve becerilerimiz dizginlerinden bo-şansın. Ancak o zaman kazanmayı hak edebiliriz. Bunun için Maoist ruh-la görevlerimize dört elle sanılmamız. Zafer bizi bekliyor ●

Evet, kuduran düşman saldırırken de, karakteri gereği hiç bir kural tanımı-yor. Adeta, ne kadar çok kuralsızlık, barbarlık, sinsilik ve çirkeflik yapar-sam, o kadar uzun olur ömrüm de-mekte.

Diğer yandan, tekniği alabildiğine abartarak insanlarda kendine güven-sizliği yaymaya çalışmaktadır. Her şe-yi belirleyen teknik olduğu safsatası-nı zihinlere zikretmektedir.

Bütün bu saydıklarımız, düşmanın sü-rekli olarak uygulayageldiği şeylerdir özünde. Yani ana teması değişmeyen, ancak uygulama sahaları ve bu saha-ların özelliklerine uygun değişik bi-çimler vererek, bazen dozajı ayarlı, bazen tasmaından boşanmışçasına ama her halukarda faşizmin karakteri

doğru genel anlayışı bilince çıkartma-lıdır. Bu meselenin bir yanısıdır.

Diğer yanı ise bilince çıkartılan doğru genel anlayışı özele indirmek, pra-tikte ete-keniğe büründürmektir. İşte düşmanın içmelendirdiği bu saldırı dalgasını boşa çıkartıp bu muharebeyi de kazanmanın yolu budur.

Kazanmak için bilinçli bir emek ve üretim gerekir. Düşman, kurumlarımı-zı mı hedef alıyor, inatla koruyacağız. Kanımızla, emeğimizle oluşturduğumuz kurumlarımızı gözbebeğimiz gibi koruyacağız. Her kurumumuza, düş-manla vuruştığımız kızgın bir mevzi gözüyle bakmalıyız. Dolayısıyla her mevzinin tahkimini yapmak can alıcı-dır. Uzun süreli savaşa dayanmak için bu şart. Her şeyin (malzemelerin, akti-